

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 15^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 30 - (751)

ΘΕΡΙΝΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

“ΠΑΡΚ”

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΕΪΔΕΝ

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΔΕΥΤΕΡΑΝ & ΤΡΙΤΗΝ:

ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΟΡΦΥΡΑΝ

ANNA ΜΠΕΛΑ -- KONPAT ΦΑΪΤ

ΤΕΤΑΡΤΗΝ & ΠΕΜΠΤΗΝ:

Δ^{vis} EN ΚΙΝΔΥΝΩ

ΦΡΕΝΤ ΑΣΤΑΪΡ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ:

ΚΑΦΕ ΜΕΤΡΟΠΟΛ

ΤΑΪΨΟΝ ΠΑΟΥΕΡ -- ΛΩΡΕΤΤΑ ΓΙΟΥΝΓΚ

ΣΗΜ. ΤΟ «ΠΑΡΚ» λόγω της θέσεώς του είναι ο δροσερώτερος Κινηματογράφος και ο μόνος απηλλαγμένος παντός θορύβου. Καθ' ἐκάστην ἀπογευματινὰν παραστάσει με γενικὴν εἴσοδον δωρ.

ΓΚΡΕΚΑ

ΑΚΑΤΑΝΙΚΗΤΟΝ ΓΟΗΤΡΟΝ!

Μην μεταπονεῖτε γυρεύοντας τὴν καλλίτερη ποῦδρα, τὰ ἀνὰ συντακτικὰ τοῦ ποῦδρας Forvil, συσσωρεύετε μετὰ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ δερματός σας καὶ ἀπομυκτίζονται αὐτὸ. Ἡ ποῦδρα Forvil, εὐχρηστική, εἶναι ὡραία, εἶναι νεανικὸν ὄμορφον, ἔχει ὡσμωτικὸν μετὰ τὸ ὅμορφον, ἔχει ὡσμωτικὸν μετὰ τὸ ὅμορφον, ἔχει ὡσμωτικὸν μετὰ τὸ ὅμορφον.

FORVIL

μία φαρμακικὴ ὁμοιοπαθητικὴ μαλακία

Γενικὸς Ἀνεπιρροήσιμος Ἐν Εὐρώπῃ, Πλὴν Θεσσαλονίκης, Ἀπριλίου 31, ἔκτ. 25, 20.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς πρὸς ἐυκολίαν τοῦ κοινού

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ἔδδς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ἔδδς Πατησίων ἀριθ. 165

ΚΥΨΕΛΗΣ, ἔδδς Κυψέλης ἀριθ. 86

ΚΑΛΙΘΕΑΣ, Λεωχάρους Θεσσαῶς ἀριθ. 110

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ἔδδς Εὐτυχίδου

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομιχάλη καὶ Καλλιόμης

ΠΛΑΚΑΣ, ἔδδς Καπνικαρέας ἀριθ. 37

ΚΟΛΩΝΟΥ, ἔδδς Συρράκου, πλησίον σταθμοῦ ΣΠΑΠ

— ΣΕΚ

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, ἔδδς Πειραιῶς 79 πλησίον Λαχανογῶρας

ΒΑΘΗΣ, ἔδδς Ἀριστοτέλους 15α

Π. ΗΡΩΩΝ, ἔδδς Καραϊσκάκη 31

ΑΧΑΡΝΩΝ, ἔδδς Ἀχαρνῶν 114

ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, ἔδδς Ἀχελώου καὶ Ἀλατῶν

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρῶς Στοᾶς ἀριθ. 55

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ἔδδς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Πρωῶν

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιχείας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι μετὰ τὴν πλησιέστερον συνεισφέροντες τὰ ἐξόδα καὶ τὴν ἀργεσιάν τῆς μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

21 Ἰουλίου 1938

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ CHARLES QUINEL

Ο ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ

(Ο Τερνέσ προσκαλέστηκε ἀπὸ τοὺς φίλους του Πλανσαπέν νὰ περᾶσιν μὴ Κυριακὴν σὲ μικρὸ ἐξοχικὸ τοὺς σπῖτι, σὲ Μπουά - λὲ - Ρουά. Εἶναι συνάδελφος τοῦ Πλανσαπέν, στὴν ἐταιρία Φωταερίου, καὶ εἶναι δὲν μὴδὲν ν' ἀρνηθῇ τὴν εὐγενικὴν πρόσκλησιν ποὺ τοῦ ἔγινε νὰ περᾶσιν νὰ ἐκουρασθῇ στὴν ἐξοχί. Ἀλλὰ, ὅπως κάθε ἀμεμπτος κύριος, ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτοῦ, παρουσιάστηκε σὲ ἐξοχικὸ σπιτάκι τῶν φίλων του, μετὰ τὸ καπέλλο, καλογοιῶμενα παπούτσια καὶ ρεντιγκότα τῆς ὥρας. Μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ Πλανσαπέν, φροντίζοντας γιὰ τὴν ἀσπὶ τοῦ μουσαφίρη του, ὑποχρεώνει τὸν φίλο του νὰ ξετυθῇ καὶ νὰ φορέσῃ ἓνα παλὸ σακκάκι, ἓνα σκοῦφο τοῦ σπιτιοῦ καὶ μαλακὲς παντοφλίτσες.)

ΠΛΑΝΣΑΠΕΝ. — Μὴ νοιάζεσαι καθόλου... Σὰν σὲ σπῖτι σου... Κῦτταξε μόνον τὴν ξεκούρασί σου... Κ' ὕστερα, πρέπει καὶ νὰ μὴ λερωθῇς...

Ἡ κ. ΠΛΑΝΣΑΠΕΝ. — Βέβαια, τὸ σπῖτι μου εἶναι καθαρότατο... Ἀλλὰ μετὰ τὰ παιδιά, δὲν ξέρει κανεὶς ποτέ... ΤΕΡΝΕΒ (θγάζοντας τὸ σακκάκι καὶ τὰ παπούτσια του). Ὅριστε... γιὰ νὰ σὰς κάνω τὴν εὐχαρίστησιν...

ΠΛΑΝΣΑΠΕΝ. — Εὐλογημένε, θέλησες νὰ μὰς κάνῃς ἐκπληξί μετὰ τὴν μόδες σου... μετὰ τὴν ρεντιγκότα σου... μετὰ τὸ ἀποκαίνουργιο ψηλὸ καπέλλο σου... καὶ μετὰ τὰ καλογοιῶμενα παπούτσια σου...

ΤΕΡΝΕΒ (μετὰ τὴν ἐκπληξί σου). — Δὲν εἶναι ἀκριβὰ, οὕτε καινούργια... μονάχα...

Ἡ κ. ΠΛΑΝΣΑΠΕΝ (βοηθώντας τον νὰ ἐγείλῃ τὰ ρούχα του). — Ἰσα-ἰσα... θὰ θάλω τὰ ρούχα σας σὲ δωμάτιο τῶν παιδιῶν... Ἐκεῖ θὰ εἶναι ἀσφαλισμένα ἐντελῶς... (Βγαίνει).

ΤΕΡΝΕΒ (χαϊδεύοντας τὸν Βίκτορα Πλανσαπέν, ἓνα ἀγοράκι τριῶν χρόνων). — Αὐτὸς εἶναι λοιπόν, ὁ τελευταῖος διάδοχός σας...

ΠΛΑΝΣΑΠΕΝ. — Ἀκριβῶς... (Φωνάζει:) Νοεμὴ 1... Αὐγουστο 1...

ΝΟΕΜΗ καὶ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ (φτάνοντας). — Ὅριστε, μπαμπάκα!

ΤΕΡΝΕΒ. — Ὡ! Τί ὡμορφα παιδάκα!... (Τὰ καταφιλεῖ).

ΠΛΑΝΣΑΠΕΝ. — Αὐτὴ εἶναι ἡ Νοεμὴ... πέντε χρόνων. (Τὰ παιδιά σκαρφαλώνουν στὴ ράχι τοῦ Τερνέσ, ποὺ θὰ προτιμοῦσε νὰ ἔβρισκεται ἐκατὸ μίλια μακριὰ τους).

ΤΕΡΝΕΒ. — Σὰν μικρὰ ἀγγελούδια...

ΠΛΑΝΣΑΠΕΝ. — Χοῦμ! Καὶ ξέρεις, εἶναι διασκεδαστικώτατα... (Στὴ Νοεμὴ). Τράβα τὰ γένεια τοῦ κυρίου γιὰ νὰ δῇ...

ΤΕΡΝΕΒ (ποὺ ὑποφέρει φριχτά). — Ὡ! τὴν καρτεργαρούλα!

ΠΛΑΝΣΑΠΕΝ. — Καὶ εἶναι μέρα ἀκόμα!... (Στὸν Αὐγουστο). Φοβέρισε τὸν κύριο, Αὐγουστο!

(Ο Αὐγουστος ἐμβλίζει τὰ δαχτυλά του στὰ μάτια τοῦ Τερνέσ).

ΒΕΡΝΕΒ (ποὺ κοντεύει νὰ στραβώσῃ). — Τί χαριτωμένο ποὺ εἶναι ὁ Αὐγουστάκος σας... (Τὸν ἀποθέτει κατὰ γῆς).

ΠΛΑΝΣΑΠΕΝ. — Νὰ καὶ ὁ διάδοχός μου, ὁ Βίκτορ, ὁ Βενιαμὴν τοῦ στρατεύματος... Εἶναι μόλις τριῶν χρόνων, μὰ ἔχει μὴν πρῶμην ἀνάπτυξιν. Ξέρεις πὺς κάνει ἀπὸ τὰ τὸν σιδηρόδρομο; (Στὸν Βίκτορα). Κάμε τὸν σιδηρόδρομο σὲ αὐτὸ τοῦ κυρίου!

(Ο Βίκτορ φασά μ' ὅλη τὴ δύναμιν τῶν πνευμάτων του μέσα σὲ αὐτὸ τοῦ Τερνέσ).

ΤΕΡΝΕΒ (ἐκκουρασμένος). — Εἶναι χαριτωμένος!...

ΠΛΑΝΣΑΠΕΝ. — Δείχνουν μὴ ἐξυπνάδα ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἡλικία τους... (Ο Τερνέσ ἀφήνει κατὰ γῆς τὸν Βίκτορα, ποὺ θέλει νὰ κάμῃ τὸν σιδηρόδρομο καὶ σὲ ὅλο αὐτὸ τοῦ). Ὅχι, κράτησε τον... ὅχι, βεβαίως πὺς εἶναι χαριτωμένος μετὰ τοὺς ξένους... Καθαρώτατος...

ΤΕΡΝΕΒ (γιὰ νὰ εὐχαρίστησῃ τὸν Πλανσαπέν). — Αὐτὸ δὲν με ἐκπληξίσει... Ἡ ἐξυπνάδα τοῦ φαίνεται ἀπὸ τὰ μάτια του.

ΠΛΑΝΣΑΠΕΝ. — Ποτέ δὲν τὸν θυμοῦμαι νὰ ξεγνώσκει στὴν ἀγκαλιά κανενός.

ΤΕΡΝΕΒ (ἀπὸ μέσα του). — Τόσο τὸ καλλίτερο! (Στὸν μικρὸ ποὺ κάνει τὰ, τὰ, τὰ) Πατ', ὑπερμένο μου!

ΠΛΑΝΣΑΠΕΝ. — Βλέπεις, Μιλί... λέει πὺς ἀγαπᾷ τὴν σοκολάτα...

ΤΕΡΝΕΒ (ἀνησυχώντας γιὰ τὸ πανταλόνι του). — Εἰσαι βεβαίως;

ΠΛΑΝΣΑΠΕΝ. — Διαβόλε!... Ἐγὼ κάποιαν πείρα τοῦ πράγματός...

ΤΕΡΝΕΒ (νοιώθοντας ὕγρασία σὲ τὸ γόνατό του). — Τί συμβαίνει ἐδῶ;... (Ἀφήνει τὸν Βίκτορα κατὰ γῆς). — Καὶ σὺ μὲν λὲς πὺς ζητᾷ σοκολάτα!

ΠΛΑΝΣΑΠΕΝ. — Κάνεμε λάθος... Τέλος πάντων... Μὰ μὴν ἀνησυχῇς... Δὲν λεικιάζει...

ΤΕΡΝΕΒ. — Μακάρι νὰ τὰν ἔτσι!

ΠΛΑΝΣΑΠΕΝ. — Κ' ὕστερα, εἶναι σφάλμα δικό σου.

Γιατί φοράς καινούργιο πανταλόνι, αφού ήρθες στην εξοχή;

ΤΕΡΝΕΒ. — Κι' όμως δεν μπορούσα να ξρθω με τις πιτζάμες μου!

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ (φωνάζοντας την υπηρέτρια). — Εύτυχώς το κακό δεν προχώρησε, Κατερίνα, φέρε ένα παλιό πανταλόνι δικό μου και καθάρισε λίγο το πανταλόνι του κ. Τερνέβ.

ΤΕΡΝΕΒ (μετά τη νέα του μεταμόρφωση). — Φυσικά, αν μπορούσα να προβλέπω...

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — Καλά, θρέ αδερφέ! "Ας μη μονομαχήσουμε γι' αυτό! (Στόν Βίκτορα, που κλαίει σε μία γωνιά). — Βρωμόπαιδο! Τι έκαμες στο πανταλόνι του κυρίου; "Ελα γρήγορα να του ζητήσεις συγγνώμη και να τον φιλήσεις! (Φωνάζοντας την υπηρέτρια). — Πήγαινε να κλείσεις το παληόπαιδο αυτό στο δωμάτιό του, για τιμωρία!

(Η υπηρέτρια παίρνει τον Βίκτορα, που ξεφωνίζει απελπιστικά.)

ΤΕΡΝΕΒ (προσπαθώντας να τον καθουαχάσει). — Τι φταίει αυτό το κακόμοιρο; Είναι τόσο μικρό!...

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — "Ω! Εγώ, ξέρεις, δεν συγχωρώ τίποτα! Αύστηρος, αλλά και δίκαιος... Είμαι σαν τους Σπαρτιάτες... όταν φταίει ένα παιδί μου, το τιμωρώ!

ΤΕΡΝΕΒ. — Αυτό που έγινε δεν είναι δα και σοβαρό...

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — Πώς δεν είναι σοβαρό!...

ΤΕΡΝΕΒ (άνησυχώντας και πάλλι). — Μά δεν είπες πως δεν λεκιάζει;...

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — Δεν λεκιάζει... δεν λεκιάζει... δεν το ξέρω ακριβώς. "Αν δεν είχα υπηρέτρια, πού να μπορή να καθαρίσει αυτό το λεκίσμα και πού ξέρει καλά τη δουλειά της, θα δειχνόμουν λιγώτερο καλός σ' αυτό το θρωμόπαιδο...

ΤΕΡΝΕΒ (καθουαχάζοντας). — Τόσο το καλλίτερο, λοιπόν;

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — Νά, σε μένα προχτές... "Ο Ρίπ... "Αλήθεια, είδες τόν Ρίπ;

ΤΕΡΝΕΒ. — Τόν Ρίπ;

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — Ναι, τόν σκύλλο μου! (Σφυρίζει). Ρίπ! Ρίπ! Ρίπ!

(Έρχεται ένα κίτρινο σκυλάκι)

ΤΕΡΝΕΒ (για να φανή ευγενικός). — "Ω! Τι ωραίο σκυλάκι!...

(Ο Ρίπ πηδάει πάνω στον Τερνέβ και του γλύφει με τη γλώσσα την γενειάδα, τη μύτη, το στόμα, τα μάτια, τα φρύδια...)

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ (τρίβοντας τα χέρια του). — Βλέπεις τί χαριτωμένο σκυλάκι που είναι;

ΤΕΡΝΕΒ (σκουπιζόμενος με το μαντήλι του). — Πολύ...

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — Τι ωμορφο ζω... ήσυχο σαν αρνάκι... και δεν είναι καθόλου κλέφτικο! Τίποτα δεν αφήνει κατά γής.

ΤΕΡΝΕΒ. — "Αλήθεια;

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — Σε θεοαίωνω. Νά, προχθές, είδε ένα μπουτί στην κουζίνα του γείτονα. Τότε το πήρε ήσυχα — ήσυχα και τδσurreν ως τη φωλιά του.

ΤΕΡΝΕΒ. — Καλὲ τί λὲς;

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ (σοβαρώτατα). — Τὰ οικονομᾶδλα. Θέλω νὰ τοῦ μάθω κυνήγι.

ΤΕΡΝΕΒ. — "Εγώ στην θέσι σου, θά τόν πρόσχα περισσότερο.

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — Μά σου είπα πως δεν είναι κλέφτης. Βέβαια, προχθές άπαξε ένα κομμάτι τυρί από τόν μπακάλη. Μά αυτό ήσαν έντελως τυχαία...

ΤΕΡΝΕΒ. — Δεν τὸ δέρνεις;

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ (σηκώνοντας τούς ώμους του). — "Ωραία ιδέα! Νά ἔχη κανείς σκυλιά, γιὰ νὰ τὰ θασανίζη με τὸ ἔζλο! Μὴ νομίσῃς ὅμως πὼς δὲν τὸ τιμωρῶ... "Α, ὅλα κι' ὅλα! Προχθὲς εἶχεν ἀρπάξει ἀπ' τὴν ἀποθήκη δύο χοιρομέρια... λοιπόν, τὸ ἔκλεισα στὸ δωμάτιο

τῶν παιδιῶν... Νομίζω πὼς αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ...

ΤΕΡΝΕΒ. — Μά εἶναι τρελλοῦτοκος!

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — Φίλε μου, τὰ παιδιά, καθὼς καὶ τὰ σκυλιά πρέπει νὰ διασκεδάζουν... "Αν δὲν εἴχαμε κι' αὐτὰ, δὲν ξέρω τί θὰ γινόμαστε... (Στόν Ρίπ:) "Εμπρός, Ρίπ, πήγαινε νὰ παίξῃς με τὰ μικρά σου τ' αδερφάκια... ("Ο σκύλος ἔξαφανίζεται γαυγίζοντας).

ΤΕΡΝΕΒ. — Τέλος πάντων, σοῦ ἀρέσει ὁ οἰκογενειακὸς θίος...

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — Μία καλὴ γυναικούλα, μιά ἔξυπνη ὑπηρετρια, ἕνα πιστὸ σκυλὶ καὶ παιδιὰ πὺ διασκεδάζουν με τὸ τίποτα... Αὐτὸ εἶναι ἡ εὐτυχία...

ΤΕΡΝΕΒ. — "Η ἀλήθεια εἶναι πὼς πὰ παιδιὰ δὲν ἀκούγονται.

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — Βλέπεις; Τὸ εἶπες μόνος σου. Θὰ παίξουνε τώρα καὶ τὰ τρία με τὸν σκύλο. Ποτὲ δὲν κάνουν περισσότερο θόρυθο... Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγροτική ζωὴ... "Ηου... χι... γαλήνη...

ΤΕΡΝΕΒ (κυττάζοντας τὸ ρολὸί του). — Φίλε μου, θὰ σοῦ ζητήσω τὴν ἄδεια νὰ σ' ἀφήσω. Ξέρεις...

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — Κοροϊδεύεις;... "Ελπίζω πὼς δὲν θὰ μάς προσβάλῃς καὶ θὰ καθήσης νὰ φάμε μαζί...

ΤΕΡΝΕΒ (μὲ ἀμηχανία). — Εἶναι πού... φίλε μου...

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ (ἐπιτακτικά). — Δὲν ἔχει «φίλε μου» ἐδῶ. "Όταν πηγαίνῃ κανεὶς στὴν ἐξοχή, μένει ὅλη τὴν ἡμέρα! (Φωνάζει τὴν γυναικα του). Λουίζα! "Ελπίζω πὼς δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ φύγῃ.

"Η κ. ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — "Αλήθεια, κύριε Τερνέβ, μάς ἔρχεσθε τόσο σπάνια... ὥστε μιά φορὰ πὺ ήρθατε... πρέπει νὰ μείνετε...

ΤΕΡΝΕΒ (μὲ μεγαλειότητα ἀμηχανία). — Τὸ ξέρω... ἀλλά...

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — "Εμπρός, ὁμολογήσέ το... "Αστείες...

ΤΕΡΝΕΒ (μὲ ἀποφασιστικά). — Νά, δὲν ήθελα νὰ στὸ πῶ... Μά ἀφοῦ με θιάζεις... "Απόψε... εἶμαι προσκαλεσμένος σὲ δείπνο ἀπὸ μιά οἰκογένεια... γιὰ μιά πολὺ σοβαρὴ ὑπόθεσι, πὺ ἀφορᾷ τὸ μέλλον μου...

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — "Αλήθεια;

ΤΕΡΝΕΒ (μὲ ἀμηχανία). — Θὰ μοῦ παρουσιάσουν μιά κοπέλλα γιὰ γάμο... γι' αὐτὸ φόρεσα καὶ τὰ καινούργια μου ρούχα... τὸ ψηλὸ καπέλλο μου, τὴν καινούργια ρεντιγκότα μου, τὸ καλοραμμένο πανταλόνι μου καὶ τὰ καλυαλισμένα... (Κυττάζει καὶ πάλι τὸ ρολόί του). Πέντε καὶ δέκα... Πρέπει νὰ φύγω γρήγορα, γιὰ νὰ μὴ χάσω τὸ τρένο...

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — "Αφοῦ εἶναι ἔτσι, φίλε μου, δὲν σὲ κρατῶ... νὰ ντυθῇς... Καὶ θὰ φωνάξω τὰ παιδιά καὶ τὸν σκύλο, γιὰ νὰ τὰ ξαναϊδῇς γιὰ τελευταία φορὰ πρὶν φύγῃς... (Φωνάζει:) Αὐγούστε!... Βίκτορ!... Ρίπ!...

ΤΕΡΝΕΒ. — Φώναξε τὴν ὑπηρετρια νὰ μοῦ φέρῃ τὰ ρούχα μου καὶ τὸ πανταλόνι μου, πὺ θὰ ξελέκιασε πειά...

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ (φωνάζοντας ἑνά). — Αὐγούστε!... Νοεμὴ!... Βίκτορ!... Ρίπ!... Κατερίνα!...

(Σὲ λίγο)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ (φτάνοντας, με δάκρυα στὰ μάτια). — Κύριέ μου, τί ἔπαθα!... "Αντὶ νὰ δάλλω στὸν λεκὲ σάδα... ἔρριξα κατὰ λάθος θεϊκὸν δὲν καὶ ἔκανε μιά τρύπα σὺν τὸ κεφάλι μου!... "Ω!

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — "Ω!

ΤΕΡΝΕΒ. — "Ω!

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — "Ω!

ΤΕΡΝΕΒ. — "Ω!

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — "Ω!

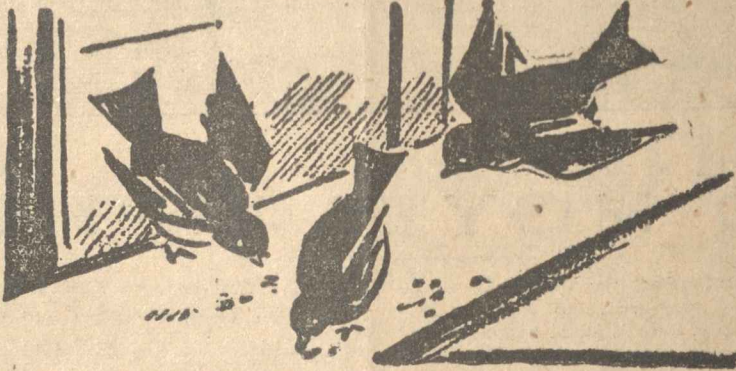
ΤΕΡΝΕΒ. — "Ω!

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — "Ω!

ΤΕΡΝΕΒ. — "Ω!

ΠΑΛΝΣΑΠΕΝ. — "Ω!

ΤΕΡΝΕΒ. — "Ω!

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΩΝΤΑΙ ΛΕΥΚΑ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΤΗΣ ΠΛΥΣΗΣ

Τὸ νερό τοῦ ὑδραγωγείου δὲν εἶναι ποτὲ κατάλληλο γιὰ τὴν πλυμάδα. Τὸ σαποῦνι πιάνει δύσκολα, σ' ἄλλα κόβει καὶ τὰ ρούχα γανιάζουν. Φυσικὰ δὲν θὰ χρησιμοποιήσετε τὴν βαρεκίνα καὶ τὴν ποτάσσα πὺ χρησιμοποιοῦν ἡ πλύστρες καὶ καταστρέφουν τὰ ρούχα, ἀλλὰ ἄλλα μέσα. Πρὶν πλύνετε λοιπὸν καὶ μπουγαδιάσετε τὰ ρούχα τὰ μους'εῦτε μετὰ σὲ χλιαρὸ νερὸ αἰὸ ὁποῖο ἔχετε ρίξει τὰ ἐξῆς υστατικά:

Σὲ εἰκοσι ὀκτὲς νερὸ προσθέτετε: 75 δράμια σαποῦνι ζυμμένο ἢ σὲ σκόνῃ, 25 γραμμάρια ἁμμωνία, 10 γραμμάρια νεῖτι. Μουσκεύετε πρῶτα τὰ πὺ καθαρά ρούχα καὶ τ' ἀφήνετε ἐπὶ μισὴ ὥρα, κατόπιν μουσκεύετε τὰ πὺ λερωμένα καὶ τὰ ἀφήνετε ἐπὶ μιά ὥρα. Στίζετε πάντοτε πολὺ καλὰ τὰ ρούχα, ὅταν θὰ τὰ θγάλετε ἀπὸ τὸ νερὸ αὐτὸ. Θὰ φύγῃ ἡ περισσότερη ἀκαθαρσία. Μετὰ τὸ μπουγαδίσμα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξανασαπουνισθοῦν τὰ ρούχα. Μὲ τὸ ξέπλυμα, ὅτι ἔχει ἀπομείνει θὰ φύγῃ. "Εχετε ὅμως ὑπ' ὄψιν σας ὅτι γιὰ νὰ γίνουν τὰ ρούχα τῆς πλύσεως λευκά καὶ νὰ σιδερωθοῦν εὐκόλα πρέπει νὰ ξεπλυθοῦν δύο - τρεῖς φορὲς τοὺλάχιστον, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ καθόλου σαποῦνι ἐπάνω τους, ἐπὶ πλέον δὲ τὸ νερὸ πὺ θὰ τὰ ξεπλύνετε πρέπει νὰ εἶναι χλιαρὸ στὴν ἀρχὴ καὶ κατόπιν κρύο γιὰτὶ ἄλλιῶς ὑπάρχει φόβος νὰ γανιάσουν τὰ ρούχα.

ΠΩΣ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΜΕΤΑΞΙ

Τὸν τελευταῖον καιρὸ ἡ φυτικὴ μετάξι κάνει μεγάλον συναγωνισμό στὴν ζωικὴ καὶ καμμιὰ φορὰ εἶναι δύσκολο — ἰδίως γιὰ τὰ ὑφάσματα τῶν φορεμάτων — νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς ἂν ἕνα ὑφάσμα εἶναι ἀπὸ ζωικὴ ἢ ἀπὸ φυτικὴ μετάξι. Καὶ ὅμως ἡ μέθοδος εἶναι ἀπλουστατὴ: Ζητήστε ἕνα δείγματάκι καὶ θάλετε τοῦ φωτιάς μ' ἕνα σπύτο. "Αν τὸ ὑφάσμα εἶναι ἀπὸ ζωικὴ μετάξι, θὰ καὶ σιγά-σιγά χωρὶς φλόγα θγάζοντας μιά χαρακτηριστικὴ μυρουδιά καμμένης τρίχας. Θ' ἀργήσῃ νὰ καὶ έντελῶς καὶ σὲ τέλος θὰ καρβουνιάσῃ. "Αν τὸ ὑφάσμα εἶναι ἀπὸ φυτικὸ μετάξι, θὰ καὶ μονομιάς με μιά ζωερὴ φλόγα χωρὶς νὰ θγάλῃ σχεδὸν καθόλου μυρουδιά καὶ χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἀπολύτως κανένα ὑπόλειμμα.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

"Υπὸ τοῦ κ. Τάσου Ζάππα ἐξεδόθη εἰς κομψὸν εἰκονογραφημένον τόμον σειρά ταξιδιωτικῶν ἐντυπώσεων με τὸν τίτλον «Στὸ "Ιόνιο με μιά θάρκα». "Η περιγραφὲς τοῦ κ. Ζάππα εἶναι ζωντανές, γεμάτες «δρυσία, ὄλη καὶ χρώμα». Τὰ σκίτσα τοῦ θεϊλοῦ πολὺ πετυχημένα.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Τὸ ἐν Σύρῳ Πρακτορεῖον "Εφημερίδων Γεωρ. Σταθοπούλου, γνωρίζει εἰς τοὺς ἀνὰ τὰς Κυλάδας νήσους παραθεριστάς, ὅτι εἶναι πρόθυμον νὰ ἐξυπηρετήσῃ αὐτοὺς διὰ πᾶσαν τακτικὴν προμήθειαν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν.

Κεντρικὸν Πρακτορεῖον "Εφημερίδων

«Σ. Τ. σ. α. γ. α. ρ. η. ς»

ΣΥΡΟΣ

πὺ νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — "Όσο γιὰ τ' ἄλλα... Εἶχα θάλει τὰ ρούχα στὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν καὶ ὁ Ρίπ πήρε τὴ ρεντιγκότα στὴ φωλιὰ του... "Ο Βίκτορ κάθισε πάνω στὸ ψηλὸ καπέλλο καὶ τὸ θούλαξε... "Ο Αὐγούστος ἔρριξε τὸ ἕνα παπούτσι στὸ πηγάδι καὶ τώρα κυττάει νὰ τὸ πιάσῃ.

ΤΕΡΝΕΒ (πέφτει σὲ μιά πολυθρόνα μισο-πρόσωπος). — Χάθηκα!... Θεέ μου, χάθηκα!...

ΣΑΡΑ ΚΥΝΕΛ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

"Ενα χαριτωμένο ἀπογευματινὸ καπέλλο ἀπὸ κρέμα μαύρη γανιρμένο με μιά πεταλούδα ἀπὸ τοῦλ.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΚΙΚΗΝ, "Αγρίνιον — Κάθε θράδυ, πρὶν κοιμηθῇτε, πονάτε ἀπὸ τὸ πρῶτο σας τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Soufre precipité	10 gr.
Alcool à 90o	30 gr.
Eau	260 gr.

Πρὶν μεταχειρισθῇτε τὴ λοσιὸν κουνάτε δυνατὰ τὸ μπουκάλι. Τὸ ἄλλο πρῶτὸ πλένεσθε με πολὺ ζεστὸ νερὸ καὶ σαποῦνι τοῦ κατραμιῶ. Κάνετε δαίτα καὶ στὴν τροφὴ σας. "Αποφεύγετε ἀπολύτως τὰ ἀλμυρά, τὰ παστά, τὰ οἰνοπνευματώδη, μὴν τρώτε πολλὰς σάλτσες, πολλὰ λιπαρὰ καὶ παχυντικὰ πρᾶγματα. Πίνετε ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερες λεμονιάδες καὶ θουινιάδες, τρώτε χόρτα ὡμα καὶ θρασμένα τώρα τὸ καλοκαίρι, προτιμάτε τὸ ψητὸ ἢ θραστὸ καὶ ψάρι, τρώτε πολλὰ φρούτα.

ΔΙΔΑ ΜΠΕΜΠΑΝ, Πόργον. — Σὰς ἔστειλα μιά μακροσκελὴ ἀπάντησι στὴν διεύθυνσι πὺ μοῦ δώσατε. Μήπως δὲν ήταν σωστὴ ἡ διεύθυνσις; Εὐτυχῶς, ἔχω φυλάξει τὸ γράμμα σας καὶ θὰ σὰς ξαναγράψω.

ΔΙΔΑ ΣΓΙΑΡΤΗΝ. — Νὰ πλένετε τὸ πρόσωπό σας με πιτυρόνερο καὶ κάθε ὀμοιάδα νὰ θάζετε τὴν ἐξῆς μάσκα. Χτυπάτε ἕναν κροκὸ αὐγοῦ μαζί με πέντε σταγόνες γλυκερίνης, 5 σταγόνες λάδι, 5 σταγόνες ἀμυγδαλόλαδο, μιά πρέζα θόρακα καὶ 19 σταγόνες λεμόνι. "Αλείψετε τὸ πρόσωπό σας καὶ ἀφήνετε τὴν μάσκα ἐπὶ μισὴ ὥρα, τὸ λιγότερο. Ξεπλένεσθε κατ'εἶν με πιτυρόνερο. Κάτω ἀπὸ τὴν πούδρα χρησιμοποιεῖτε τὴ λοσιὸν. Πούδρα χρησιμοποιεῖτε τοῦ Ζωρζ. Εἶναι πολὺ ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν ἄλλη πὺ μεταχειρίζεσθε.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΩΝ, Σουφλί. — Νὰ καταργήσετε ἀμέσως τὸ πλύσιμο με νερὸ. Καθαρίζετε τὸ δέρμα σας με γάλα ἀμυγδάλων ἢ καὶ λαδί σκέτο ἂν δὲν ἔχετε πρόχειρο τὸ γάλα ἀμυγδάλων. Πλένετε με νερὸ μόνον τὰ μάτια σας. "Όταν αἰσθανθῇτε πὺς διαρρώθηκε τὸ δέρμα σας, νὰ ἀρχίσετε νὰ πλένεσθε με πιτυρόνερο. Θὰ σὰς συνιστοῦσα νὰ ἐπισκεφθῇτε ἕναν γιαντρά, γιὰτὶ ἴσως τὸ σκάσιμο αὐτὸ νὰ εἶναι ἀρθρῆτικὴ φύσεως καὶ τότε πρέπει νὰ κάνετε μιά ἀρισμένη δαίτα.

ΑΙΓΙΝΗΤΟΠΟΥΛΑΝ, "Αἴγινα. — "Η φυτικὴ καὶ ἡθικὴ τελειότης δὲν ἀποκλείει τὴν σαματικὴ, ἀσχητὴ ἀναγνώστρια. Νὰ ἐπιζητήτε τὴν πρῶτη, ἀλλὰ νὰ μὴν τὴν περιφρονῇτε καὶ τὴν δεύτερη. "Αλλως τε ἂν ἀφιέλτε τὸν ἑαυτὸ σας θ' ἀρχίσουν ὅλοι νὰ σὰς ἀποφεύγουν καὶ αὐτὸ σιγά-σιγά θὰ σὰς κάνει νὰ ζηλέψετε καὶ σὲ τέλος νὰ στριγγλέψετε. Εἶθε πολὺ νέα ἀκόμη καὶ δὲν σὰς χρειάζονται φτιασίδια, ἀλλὰ πρέπει νὰ δάξετε μιά λοσιὸν στὸ πρόσωπό σας καὶ λίγη πούδρα. Καθαρίζετε κάθε θράδυ τὸ δέρμα σας με λοσιὸν Σκίν - Τόνικ II τοῦ Ζωρζ καὶ τὸ πρῶτὸ πλένετέ το με λίγο γάλα ἀβραστό, στὸ ὁποῖον προσθέτετε μερικὰ σταγόνες καμφορῶ οἰνίνεμα. "Αλείψετε τὰ μάτια σας κάθε θράδυ γύρω-γύρω με λίγη θαζελίνη. Πούδρα χρησιμοποιεῖτε σὲ χρώμα ροσέλ. Τὰ μαλλιά σας νὰ τὰ λούξετε κάθε δεκάπεντε ἡμέρες, ὅχι με σαποῦνι ἀλλὰ ἂν εἶναι δυνατόν με ἕνα σαμπουνὶ ἢ με ῥέκο τοῦ Παναμά πὺ θὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν φαρμακτεῖα. Κάθε μέρα θουρτοζέτε τα με μιά σκληρὴ βούρτσα πρὸς ὅλες τὰς κατευθύνσεις, ἐπὶ πείνητα φορὲς τὸ λιγότερο. "Ετοὶ θὰ διατηρηθοῦν καθαρά καὶ γυαλιστερά. Δὲν ξέρω πόσες ὀκτὲς ζυγίζετε, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὠραῖο οὔτε ὕγιεινὸ νὰ εἰσθε πολὺ παχειά. Κάνετε περιπάτους καὶ γυμναστικὴ. Σουτιέν εἶναι ἀναρτίστο νὰ φορέσετε, νὰ διακρίνετε ὅμως ἕνα καλὸ σέξ-διο πὺ νὰ μὴ σφίγγῃ τὸ στῆθος οὔτε νὰ κόβῃ. "Εκεῖνα πὺ σταυρώνουν πρὸς καὶ κομπάνουν στὰ δύο πλάγια εἶναι τὰ καταλληλότερα. "Η μελανία στὸ πρόσωπό θὰ περάσῃ με τὸν καιρὸ, μὴ τὴν περιάξετε. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τοὺς θολθούς. Μπορεῖτε νὰ τοὺς στείλετε στὸ «Μπουκέτο» με τὴν σημείωσι «για τὴ φίλη». Θὰ τοὺς γράσω ἀσφαλῶς.

ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ Κ. — Νὰ πλένεσθε με πιτυρόνερο, στὸ ὁποῖον προσθέτετε μερικὰ σταγόνες ἐλάνθης. Κάτω ἀπὸ τὴν πούδρα θάζετε τὴν ἐξῆς λοσιὸν:

Eau de laurier cerise 10 gr.

Lait d' amandes 150 gr.

Τὸ θράδυ αλείψετε τὸ πρόσωπό σας με κολ-κρέμ τοῦ Ζωρζ κάνοντας ἕνα ελαφρὸ μασάζ. Καθαρίζετε κατόπιν τὸ πρόσωπό σας με ἀγγυρόνερο τὸ ὁποῖον μπορεῖτε νὰ ετοιμάσετε καὶ μόνη σας κέδοντας δύο μεγάλα σποριασμένα ἀγγούρια κατὰ μήκος καὶ θγάζοντας με τὸ κουτάκι τοὺς σπόρους, ὅπως κάνουμε γιὰ τὰ κολοκυθάκια γεμιστά. Κατόπιν τὴν ψιχὰ αὐτὴν τὴν θάζετε μετὰ σὲ μιά μπούλα, τὴν ἀπογεμίζετε με σπέννεμα καθαρό, θουκνάνετε καλὰ καὶ τὸ θάζετε στὸν ἥλιο ἐπὶ πέντε ὀμοιάδες. Κατόπιν περνάτε ἀπὸ ἕνα τουλιάνι καὶ φυλάτε σὲ μπουτίλιας σφραγισμένες.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΠΑΛΗΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΤΕ ΠΟΥ ΜΑΣ ΚΥΒΕΡΝΟΥΣΑΝ ΤΑ ΝΕΥΡΑ

ΟΙ οί Ρωμηοί, καθένας μας χωριστά, είμαστε λαμπροί άνθρωποι. Ξαφνικά παίρνει έναν από μας και τον κάνετε ανθυποχωροφύλακα, οδοκαθαριστή, υπάλληλο υπουργείου, τμηματάρχη. Αί πάει αυτός !...

Από την ίδια ώρα γίνεται άλλος άνθρωπος. Γραφειοκράτης, σχολαστικός, που σώνει και καλά έννοει να εφαρμόζει όχι το πνεύμα, αλλά το γράμμα του νόμου. που κυττάζει τον «τύπο» και όχι την ουσία και παθαίνει μανία... τιμωρήτος.

Αλλοιμονό του δε εκείνου που θα θελήσει να του υποδείξει το πνεύμα και την ουσία. Τότε τον πιάνουν τα νεύρα του και πάει... τον πήρε και τον σήκωσε.

Αυτό κυριώτατα — υπάρχουν θέατρα και εξαιρέσεις — είναι το γενικό έλλειμμα της ράτσας μας, που είμαστε ο περισσότερο λαός του Θεού.

Οι τύποι αυτοί έννοούν, αξιώματα, νόμους, συμφέροντα και δίκαια των πολιτών, έθνικα ζητήματα, όλα να τα υποτάξουν και να τα υπαγάγουν στα νεύρα τους.

Στα πενήντα δημοσιογραφικά και βουλευτικά μου χρόνια, φαντάζεσθε θέατρα, πόσους τέτοιους τύπους γνώρισα, χωροφύλακες, κλητήρες, γραφείς, τμηματάρχες, δικαστικούς, νομάρχες, προξένους, πρέσβεις, υπουργούς.

Σ' όλους τους κλάδους, σ' όλα τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας τους έβριχα μπρός μου. "Αν πήτε πειά και από δασκάλους και γιατρούς... χαίρε έσθες άμετρητο.

Θά μπορούσα να σας αναφέρω με τα δόνματά τους και το έπαγγελμα τους καθέναν, ακόμη μάλιστα και με τον θαυμάσιο μανία τιμωρητικής, της στενοκεφαλιάς, της σχολαστικότητας, και των νευρών, άπειρους.

Παίρνω όμως μία κορυφή της κοινωνίας, που για μία περίοδο αρκετά μεγάλη ήταν πατέρας του "Έθνους, έβουλεύετο για τα συμφέροντα του "Έθνους, ηγέτης κόμματος μεγάλου, διακυβερνών τα κοινά ως άρχηγός του Κράτους.

Ποιος θά μπορούσε ν' αμφισβητήσει την τιμιότητά του; Την πατριωτική του ψυχή; Τη μόρφωσή του; Τον άτασάλεινο χαρακτήρα του; Για τον άλησμόνητο Δημητράκη τον Ράλλη μιλάω.

Αί, λοιπόν αυτός ο άνθρωπος — Θεός αγωρέσ τον — στιγμές-στιγμές γινόταν έρμαιο των νευρών των. Σε μία παραφορά του νευρική νεκρώνονταν όλα τα συνειδητά και ύποσυνειδητά του. Πατριωτισμός φλογερός, μόρφωσης τεραστία, αντίληψης ευρυτάτη, έθνικα ζητήματα, όλα χαλάντουσαν, μαυρίζαν κι ένας τριός από μακριά τον έβλεπε σαν εκείνους τους πίνακες της ανθρωπολογίας, που σ' ένα κατάμαυρο ανθρώπινο σχήμα ξεχωρίζουν σ' ένα πολυσχιδένιο τό δίκτυο κατάσπρα μονάχα τα νεύρα που υέξερμοούν από τον έγκέφαλο και φθάνουν έως τα νύχια των ποδιών και των χεριών.

Τό 1897, τότε που με τους λεονταρισμούς του Δηλιγιάννη και τα ξεσκονιτήματα ύπερόβουλα, έννοείται, και με έλαττήρια τοκογλυφικά — δύο ισχυρών άσπόνδων φίλων των δημοσιονομικών συμφερόντων μας — παρασυρθήκαμε άπάρσκειο έντελώς, μπουλουκι σωστό, αγύμναστο, άνεφοδίστο κι άσύντακτο, στον πόλεμο και τα μουςκέψαμε και που ζητώντας τους ύπευθύνους, μιλούσαν για προδοσία εκ μέρους των άνευθύνων. ο Ράλλης, μόλις έξεκινώσαμε τη Λάρισα με πανικό κι έπονείδιστη φυγή, έπί κεφαλής μπου-

λουκιού από φυγοστράτους, κουραμπιέδες, άμάχους και δέθεν «άνικάνους να φέρουν όπλα», έπήγε να σπάσει το έπί της όδου Έρμου και κάτω από το ύπουργείο Δικαιοσύνης τότε όπλοπωλείο άδελφών Μαλτουνιτών για να τους όπλιση και να κάνει έπανάσταση.

Έπειτα από έννηά χρόνια — τό 1905 — πάλι στη Βουλή μέσα ή κυβέρνησις Θεοτόκη ζητάει πίστωση πεντακοσίων χιλιάδων δραχμών για την όργάνωσι των δευτέρων έν "Αθηναις "Ολυμπιακών "Αγώνων.

Ο Ράλλης τότε — είχε λείπει πειά ο Δηλιγιάννης από τό πολιτικό στερέωμα — ήταν άρχηγός της «μείζουσας αντιπολιτευσεως» και όπως ήταν θίσιος στην πολιτική του ζωή, έδημιουργούσε κάθε μέρα σχεδόν όξύτατους καυγάδες.

Όπου σέ μία τέτοια κρίσιμη στιγμή, έρχεται και ο ύπουργός της Παιδείας να ζητήσει αυτήν την πίστωση για τους άγώνες. "Ολοι νόμιζαν, ότι θα περνούσε και θα ψηφίζονταν τό κονδύλι αυτό.

Ξαφνικά, μωρέ μάτια μου, τη στιγμή που ο Πρόεδρος της Βουλής ήταν έτοιμος να πη τό τυπικό "Η Βουλή παρέδέχθη», πετιέται από τη θέσι του ο Ράλλης:

— Δι' αυτούς τους σαλτιμπάγκους ούδέ όθολόν! φωνάζει.

Ο άθλητισμός, ή όιομηχανία των ξένων, ο τουρισμός, ο πολιτισμός, τα συμφέροντα της πίστωσης θούλιαν μέσα στον κλύδωνα των νευρών του.

Τί του χρωτούσα όμως έγώ; Τότε — τό 1903 ήμουν ένας δημοσιογραφάκος, που έκανα για τό "Σκρίπ" πολιτικό ρεπορτάζ.

Εκείνη την έθνικη περίοδο είχαμε μόδλικη δουλειά. "Από τό ένα μέρος την περίφημη «στάσι» της Μπαρμπατοσινας με τον ρασοφόρο Παπασιανό έπί κεφαλής και μαύρες σημαίες — "Η τάν ή έπί τας — τον λυσσάλεο άγώνα των κοιμητήζήδων στη Μακεδονία, τις δημαρχικές έκλογές κτλ.

Τρεις κυβερνήσεις είχαν τουμπάρει μέσα σέ λίγο διάστημα: Δηλιγιάννη, Θεοτόκη, Ράλλη-Μαυρομυχάλη.

Υποψήφιοι δήμαρχοι "Αθηνών ήσαν ο Μερκούρης και ο Κωστής ο "Αγγελόπουλος. Ο Μερκούρης ήταν Θεοτοκικός, ο "Αγγελόπουλος δέ Ραλλικός. Τό "Σκρίπ" λοιπόν σαν ήμετισμο τότε όργανο του Θεοτοκικού κόμματος ύποστήριζε την ύποψήφιότητα του Μερκούρη.

Όπου ένα άπόγευμα νόμισα, ότι έπρεπε να πάω να πάρω μία συνέντευξη για όλα εκείνα τα έπίμαχα και φλογερά ζητήματα από τον Πρόεδρο

της Κυβερνήσεως. Δημήτριος Ράλλης, Πρωθυπουργός και ύπουργός των Έξωτερικών και Οικονομικών. Τους δημοσιογράφους τους δέχονταν κάθε θράδυ, κατά τις όκτώμιση-έννηά στο ύπουργείο των Οικονομικών. Καμιά φορά όμως, αν έπρόκειτο για ζήτημα έπείγον, δέχονταν και στο ύπουργείο των Έξωτερικών, άπόγευμα κατά τις έξη.

Τό ύπουργείο των Έξωτερικών για μένα ήταν προσηγορο. Καλλίτερα τό άπόγευμα, παρά τό θράδυ, τό ρεπορτάζ, που θα είχα πολλά να γράψω.

Ξεκίνησα λοιπόν από τα γραφεία του "Σκρίπ" — στην όδου Σοφοκλέους — κατά τις πεντέμιση τό άπόγευμα και πήρα την όδω Σταδίου.

Σαν έφθασα όμως στο Σύνταγμα κι αντίκρισα τό δικό μας "Φόρειν "Οφίς" από τό θάθος της όδου Φιλελλήνων, έφθασε σι' ατύτιά μου μία λαγή.

Προχωρώ και άκούω ευδιάκριτα πειά «ζήτωωωω!» Μά

Ο έκλεκτός συνεργάτης μας κ. Δήμος Βρατσάνος.
(Σκίτσο του καλλιτεχνικού συνεργάτου του «Μπουκέτου» κ. Γάλια)

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΡΥΓΜΟΣ ΑΠΟΨΕ ΚΑΙ ΤΡΙΓΜΟΣ

Πήρα τη στράτα θραδυνό
κι' ήδρα τό σπίτι μου άδειανό!...
Ρωτώ κάποια γειτόνισσα, για την ξανθή μου άγάπη
και μ' άποκρίνεται δειλά
και μασσημένα μου μιλά,
πως με τό Βάγγο τσάκασε, τον καρσινό χασάπη...

Και πήρε φεύγοντας μαζί,
όσο διαμαντικό ή χαζή,
ξέωφλησα στις Κεντρικές έπί τετραετία
και δέν έσκέφθηκε ποσώς,
π' αυτό σημαίνει, ασφαλώς,
λαρυγγοαυχενική τομή και λαπαροτομία !...

Παραμερίστε και περνώ,
τραθήξου πλήθος άχαμνό,
μήπως με τον άέρα μου διαβαίνοντας σέ ρίξω
και μην τό πάρης για θροντή,
ούτε και για νεροποντή...
με γαργαλάει ο λάρυγγας και πρόκειται να θήξω !

Απόψε σίτσια σας χωρίς,
χωρίς κουθέντες, φως χωρίς,
κάνετε τις προμήθειές σας και θά σας άποκλείσω,
γιατί όπουθε κι' αν διαβώ
δέν θα ρωτώ, θα τραβώ
τη δίκωπη κι' αλλοίμονο σ' αυτόν που συναντησω...

Κι' όσοι στα σίτσια τους δέν μπούν
και άγνοούν να κολυμπούν,
στο αίμα άπόψε θά πνιγούν, στη σκοτεινιά του δρόμου.
Μόνο ή μαμμηδες θά μπορούν,
λεύτερα να κυκλοφορούν,
ένεκα περί πρόωρων γεννήσεων εκ τρόμου !...

Βρυγμός άπόψε και τριγμός,
σεισμός και καταποντισμός,
άντιστροφα άπόψε ή γή θ' άρχίση να κινείται,
τους αστρονόμους θά ρωτούν
στά πληθή κι' αυτοί θ' άπαντούν
— Τό σύμπαν ή άπόλλυται ή θλάμης έκδικείται...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

Εισαγγελεύς των Έφετών ο μακαρίτης ο Καρατζάς, ο πεθερός του συμπαθούς μου φίλου κ. Γιάννη Καλαμάρη. Διαβάζει την μήνυσί μου και...

— Βρε παιδί μου, τό σκέφθηκες αυτό; μου παρατηρεί Μηνύεις τον Πρωθυπουργό !

— Και σεις, κύριε Εισαγγελεύ, τό σκεφθήκατε; Μ' έ-
ξύθρισε, του παρατηρώ κι' έγώ με τη σειρά μου. Άλλως
τε δέν έχετε σεις να κάμετε τίποτε άλλο παρά την πράξι
της έγχειρίσεως.

— Έχετε δίκη.

Μιά σφραγίδα στην μήνυσί μου, μία μονογραφή και στο πρωτόκολλο, τό και άλλως... «Καλέντας Γκρέκας».

Ούτε ξαναρώθησα τί άπέγινε ή μήνυσί μου εκείνη. Άλ-
λως τε την άλλη μέρα έδέχθη ο Ράλλης τους συναδέλφους
μου, με πολλή ευγένεια. Είχε διαβάσει στις εφημερίδες ο
λόκληρος στήλες για τό... άπονενομένο διάβημά μου.

— Καλώς τα τό χελιδονάκια μου! τους είπε. Μήπως εί-
ναι μεταξύ ύμών ο κ. Βρατσάνος; Πόσο λυπήθηκα !...
Άλλά έπειτα από λίγους μήνες τό περίφημο αυτό νεύρα
εστοίχισαν μία έθνικη περιπέτεια. Είχε μία μέρα άπισκεφθή
τον Ράλλη ως ύπουργόν των Έξωτερικών ο πρέσβης της
Ρουμανίας Πατινίου. Δέν ξέρω πως ή διπλωματική εκείνη
έπίσκεψις έφθασε κάπως σέ άσυνήθιστο για τα χρονικά
τόνο και ο ύπουργός των Έξωτερικών, δείχνοντας με τό
δάχτυλό του την πόρτα στον ξένο πρέσβη του λέει:

— "Εξώ! "Εξώ από δω άμέσως !

"Εφυγε ο πρέσβης από τό ύπουργικό γραφείο, αλλά έ-
φυγε κι' από την "Αθήνα. Η διπλωματική σχέσις μεταξύ
Ρουμανίας και "Ελλάδος διεκόπησαν και ο αντίκτυπος ή-
ταν να κηρυχθούν οι "Ελληνες της Ρουμανίας έν διωγμό.
Τότε δε αναγκασθήκαμε για τους πρόσφυγες να χτίσουμε
την Νέα "Αρχιάλο. Κι' όλ' αυτά έξ αίτίας των έπαναστατη-
μένων νευρών του συμπαθούς, κατά τα άλλα "Απικάργου,
ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΑ ΚΟΥΚΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Δέν ξέρω αν άλλος κόσμος της 'Ελλάδος τρώη τόσο τὰ κουκιά, όσον οί Χιώτες καί οί Μυτιληνιοί.

Οί συγγενείς καί φίλοι πάν' μ' ένα πινάκιο ρεθύθια.

λάξη τήν... πίστιν του, σέ μία μονή Παλαιοσημερολογιτών της Χίου, γιά ένα πινάκιον ροθυοπιλαφάδας!...

Κι' αυτά μὲν καί χίλια δυό άλλα γιά τὰ ρεθύθια. Γιά τὰ κουκιά όμως οί Χιώτες έχουν δικήν νά τρελλαινώνται. "Όχι μόνον είναι νοστιμώτατα, αλλά καί θραζόμενα, μέ τις φλούδες, άφου «ζεματισθούν», φρέσκα όπως είναι, γίνονται σαν χαλβάς. Τά θράζουν μόνον μέ νερό καί έπειτα ρίχνουν, άμα θράσουν καί σερβιριστούν, άπό πάνω λάδι άφθονο ώμό. Μεζές!... Στή Μυτιλήνη γαρνίρουν τόν μεζέ αυτόν μέ φρέσκες ντομάτες καί σκόρδα, όποιος θέλει, καί τόν πασπαλίζουν μέ όλίγη ρήγανη.

"Ο φίλος ταγματάρχης καί τόσα Ιστορικά περί Μυτιλήνης γράφας κ. Φωτῆς Δήμου, μέ έμύησεν ένα μεσημέρι στά μυστήρια αυτά της γευστικής έκλεκτικότητος!...

*Ο Ένας ήταν καπετάνιος

Φαίνεται όμως, ότι παρά τήν έδεσματικήν έκλεκτικότητα των κουκιών, θά έγίνετο καί κατάγρησις αυτών υπό των κυριών εις θάρος των εργατών των πού δουλεύουν στά χτήματά τους.

"Ένα γεωργικό εργατικό τραγουδάκι της Μυτιλήνης, λέγει τό έξῆς, εις έμμετρον διαμαρτυρίαν:

Κουκιά πρωί — κουκιά τό βραδύ, κουκιά τό μεσημέρι
νά κουτσαθή ό μάγειρος
πού μάς τά μαγειρεύει!...

Φαίνεται δέ ότι ή κουζινική δικτατορία των κουκιών, δέν έκαμε μόνον τούς εργατές νά διαμαρτυρηθούν, αλλά καί τούς νοικοκυραίους.

Νά π. χ. ένα παράπονο οικογενειάρχου, φουσκώνοντας κάθε μέρα άπό κουκιά, πρός τήν κουκόφιλον καί όσπριοφάγον σύμβιον του:

"Ός πότε πειά φασόλια,
ώς πότε πειά κουκιά,
μαγειρεύει καί ψάρια
ν' αλλάζουμε φαγιά...

Στή Χίο τὰ ρεθύθια, έπέχουν καί θέσιν λαϊκών ειδωλολατρικών ιεροτελεστιών.

Σέ μερικά, π. χ. χωριά, όπως τό Πυργί κτλ., όταν σ' ένα σπίτι γεννηθή τό πρώτο παιδί, οί συγγενείς καί φίλοι του άνδρογύνου πάνε στό σπίτι νά χαιρετίσουν καί νά ευχηθούν μ' ένα πινάκιο ρεθύθια. Τό έχουν γιά καλό.

"Επίσης θράζουν καί ρεθύθια, μέ σταφίδες καί σιτάρι καί τά μοιράζουνε ώς κόλλυθα.

"Η «κουκοφαγία» των Χίων φθάνει σέ σημείο τέτοιο, πού νά κάνουνε καί πανηγύρια, μόνον μέ... κουκιά. Κατά τήν έορτή, π. χ. της Άγίας Κυριακής, σ' ένα χωριό της Χίου, τις Άμμάδες, τό μόνον φαγητό πού μαγειρεύεται υπό της εκκλησίας καί τρώγεται εκεί, είναι κουκιά, άπλως θρασμένα ώς «παππούδια».

Τούτο δέ τό κουκοσμπόσιον θεωρείται ώς σπουδαία ευκαιρία καί μεγάλη άπόλαυσις. Δι' ό καί μετά τήν λειτουργία ό κήρυξ περιέρχεται γύρω άπό τήν εκκλησία καλών τόν κόσμο ώς έξῆς:

— "Ε, «παροίσι» (παρόικοι = συχωριανοί) καί σεις «χωριανοί» (πανηγυριώτες, άπό τά άλλα τά χωριά) έλάτε άλατμ—άλατμ, νά φάμε τό «παππούιν» (τά θραστά κουκιά).

Κατά τόν σοφό καθηγητήν καί μελετητήν της Χίου κ. Στ. Βιον, τά κουκιά, εκεί, όταν είναι χλωρά καί πολύ τρυφερά, τηγανίζονται μέ τό έξωφλούδι τους, όπως τά ψάρια καί άμα τηγανισθούν σθύνονται μέ ξύδι. Λένε, άγαπητέ κ. Τσελεμεντέ, πώς είναι νοστιμώτατα. "Επίσης τά χλωρά ρεθύθια, όταν είναι πράσινα ακόμα, άφου τά ξεφλούδισουν, τά κάνουν γιαχνιστά.

Τά κουκιά παρέχουνε μεγάλη άπόλαυσι στους Χιώτες καί συντελούν καί στήν ευχάριστο καί άφθονο πού ρακί.

Γιά τοϋτο είναι έπικίνδυνα στους ναυτιλομένους. Διηγούνται ότι κάποτε, ένα Μυτιληνιό καίκι φόρτωσε κουκιά άπό τό Πλωμάρι γιά νά τά πάη στά Βουρλά, στήν άπέναντι, δηλαδή, μικρασιατική άκτή.

Τό πλήρωμα του πλοίου ήταν ένας γεροκαπετάνιος κι' ένας ναύτης, είχαν δέ γιά έπιβάτη καί έναν παπα.

Στό δρόμο, θράσανε νά φάνε κουκιά. Τόσο δέ νόστιμα τά είχαν φτιάσει, πού τράβηξαν ούζο άρκετό, ός πού μέθυσαν κι' έπεσαν καί οί δυό σέ ύπνο, αφήνοντας τό καίκι τους άκυβέρνητο τελείως. Κι' ό άέρας τό τράβηξε καί πάλι κατά τό νησί της Χίου.

Σέ κάποια ώρα, ό ναύτης μισοξύπνησε. Κυτάζει, βλέπει τόν καπετάνιο νά σηκώνεται μισοζαλισμένος κι' αυτός. Άπό τό μεθύσι του, ό ναύτης όχι μόνον δέν τόν διέκρινε καλά, αλλά έβλεπε καί τό καίκι τους... διπλό! "Ενόμισε, λοιπόν, πώς είναι κάποιο άλλο καίκι πού περνάει Μόνον καλόνηρι στά μοναστήρια έβρου νά τά μαγειρεύουνε.

(Συνέχεια στή σελίδα 58)

Βγαίνει καί φωνάζει ό κήρυκας.

Μόνον καλόνηρι στά μοναστήρια έβρου νά τά μαγειρεύουνε.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ — "Η Μαρινέττα κι' ό σύζυγός της Ζάν — Φρανσουά "Αρνόλντ, γενικός ελεγκτής της Τραπεζής της Γαλλίας, ζούν πολυαγαπημένοι καί τρισυτυχισμένοι στό μικρό σπιτάκι τους, στό Παρίσι. Καί τήν εύτυχία τους

αυτή έρχεται νά μεγαλώσει ή ειδησις της άφίξεως της λατρευτής τους κόρης, της Μαργαρίτας, ή όποία σπουδάζει σ' ένα οίκοτροφείο των Ρενών, στή Βρετανία, κι' ή όποία πρόκειται νά πάη νά περάσει λίγες μέρες διακοπών κοντά τους. "Η Μαρινέττα πρό πάντων είναι τόσο ευτυχισμένη, ώστε ή πολλή της εύτυχία νά τήν κάνει νά φοβάται κάποια συμφορά... Καί πραγματικά τά πρώτα προμηνύματα της συμφοράς αυτής δέν άργούν νά παρουσιασθούν. Τήν ώρα πού ό σύζυγός της φεύγει γιά νά πάη στήν εργασία του στήν Τράπεζα, ενώ εκείνη τόν παρακολουθεί άπό τό παράθυρο, βλέπει έξαφνα κάποια γυναίκα νά τόν πλησιάζει καί νά τού πιάη κουβέντα, μία γυναίκα πού δέν είναι άλλη άπ' τή σατανική Μαγκαλί, μία έρωμένη του πρό δεκαετίας, τήν όποία είχε διώξει, στό τέλος, κι' ή όποία είχε καταδικασθή κατόπιν ως συνένοχος σέ κάποιο έγκλημα σέ δέκα έτών φυλάκιση. "Επειτα ή Μαρινέττα τούς βλέπει νά μπαίνουν σ' ένα άμάξι καί νά εξαφανίζονται. Στήν άρχή σκέπτεται νά τρέξει έπισώ άπ' τό άμάξι καί νά τό σταματήσει.

(Συνέχεια άπό τό προηγούμενο)

Μά όχι... "Ηταν αδύνατο νά τό κάνει αυτό... Θά γινόνταν ό περίεργος της συνοικίας... "Επρεπε νά έχη έμπιστοσύνη στόν σύζυγό της... Τό θράδυ πού θά γύριζε θά της τό δηγώταν όλα... "Ο Ζάν — Φρανσουά δέν ήξερε νά λήη μέματα... Μπορούσε καί διάβαζε μέσα στά μάτια του...

Κι' έξ άλλου, όταν ή όπτασία χάθηκε κι' ό εφιάλτης διαλύθηκε, ή Μαρινέττα άναρωτήθηκε, μήπως είχε όνειρευθή έμπνητή, μήπως είχε πάθει όρθαλμαπάτη!...

"Αναρωτήθηκε μήπως κάποια άγνωστη είχε σταματήσει τόν σύζυγό της γιά νά τού ζητήσει κάποια πληροφορία κι' ότι κατόπιν καθέννας είχε εξακολουθήσει τόν δρόμο του.

Γιατί ή άγνωστη αυτή νά ήταν ή Μαγκαλί, τήν όποία, στό κάτω-κάτω, ή Μαρινέττα δέν είχε δῆ ποτέ της; "Όστόσο, της φάνηκε ότι ή κυρά Μεσέν, ή θυρωρός, πού σκούπιζε μπροστά στήν πόρτα της, τήν κύτταζε μέ τήν άκρη τού ματιού της χαμογελώντας ειρωνικά...

Δέν τόλμωσε νά ρωτήσει, γιατί δέν έασιγόταν μέ τούς γείτονες καί δέν φλυαρούσε μαζί τους, καί γιατί ήξερε ότι ή κυρά Μεσέν ήταν μία κακόγλωσση, στήν όποία δέν μπορούσε νά έχη κανείς έμπιστοσύνη γιά τέτοια πράγματα πρό πάντων.

Γιά νά δικαιολογήσει μάλιστα τήν κάθοδο στόν δρόμο, άνέγραψε κάτι άπό ένα μικρό πλανόδιο πωλητή, πού περνούσε κι' έτοιμάσθηκε πάλι ν' άνέβη επάνω μέ τήν καρδιά άσπείρα άπό άγωνία, όταν... έξαφνα ή όμη της έλαμψε, φωτίσθηκε, άχτινοδόησε άπό μία υπερτάτη εύτυχία.

Δάκρυα, μεγάλα δάκρυα άνέβηκαν στά μάτια της άνακουφίζοντας επί τέλους τή φτωχή της καρδιά. "Η άνήσυχη καί θαλάσσια ζήλοτυπος σύζυγος είχε παραχωρήσει τήν θέα τή στήν πιό εύτυχισμένη των μητέρων.

Μία κοπελλίτσα μέ μαθητική στολή είχε τρέξει άπό τόν δρόμο τῆ στιγμῆς εκείνη κι' είχε ριχθή στήν άγκαλιά της.

— "Ω! τί μεγάλη εύτυχία! φώναξε ή Μαρινέττα, Μαργα-

ρίτα!... "Ωραία μου Ρίτα!... Μά μού ξαναγυρίζεις μεγάλη κοπέλλα... Άληθινή δεσποινίς, κι' όμορφη σαν τόν ήλιο... "Όχι, Θεέ μου, δέν είναι δυνατόν.

— Μαμά... πολυαγαπημένη μου μαμά... "Εγώ είμαι, ή Μαργαρίτα σου!

— "Εσύ... λατρευτέ, θησαυρέ!... "Ω! τί εύτυχία!... Νά τό άνόητο μαύρο μου όνειρο έσθυσε κιόλας...

— Τό μαύρο σου όνειρο... Τί λές, μητερούλα;

— Τιποτε, όμορφοίλα μου... τίποτε... Τελείωσε! "Ελα, φίλησέ με ακόμα... πάλι... "Ω! πόσο μ' άγαπάς!... Κόρη μου!... Κόρη μου!...

— Μά κλαίς, μαμά;...

— "Εγώ;... "Όχι!... Ναι... "Ισως... άπό τή χαρά πού σέ ξαναβλέπω... Δέν ξέρω πειά... "Ω! ήρθες άπάνω στήν ώρα!...

— "Ω! πόσο είμαι εύτυχισμένη!... Κι' ό πατέρας σου;... "Ω! πόσο θά είμαστε εύτυχισμένοι όλοι!...

Καί ή άγαθή Μαργαρίτα φιλούσε τρελλά τήν κόρη της, τήν έσφιγγε μέ όλη της τήν δύναμι επάνω στήν καρδιά της, στήν καρδιά της πού της πονούσε ακόμα, τόσο ή ταραχή πού είχε άισθανθή πρό όλίγου ήταν άπρόσπτη καί θασανιστική.

Σέ λίγων θημάτων άπόστασι άπ' τό γοητευτικό σύμπλεγμα πού σχημάτιζαν μητέρα καί κόρη σφιχταγκαλιασμένες στεκόταν διακριτικά μία Άδελφή του Οίκοτροφείου, ή όποία είχε συνοδεύσει τή Μαργαρίτα στό ταξίδι της, κι' ή όποία χαμογελούσε τώρα, άντικρύζοντας αυτήν τήν εικόνα της εύτυχίας.

"Ω! τόσο γοητευτική, πόσο ώραία καί πόσο χαριτωμένη ήταν ή μικρούλα Μαργαρίτα... Ξανθή σαν τή μητέρα της, είχε μαλλιά χρυσά, δλόχρυσά... Είχε επίσης τά ώραία χαρακτηριστικά του πατέρα της, εκλεπτυσμένα άπ' τή χάρι του φύλου της καί μάτια... δυό μάτια πού δέν ήταν δικά της, μάτια γαλάζια σαν τήν άνοιξη καί τό όνειρο... μάτια κλειμένα άπό τόν ούρανό...

"Ολόκληρο τό έξωτερικό της είχε τή θαυμαστή τελειότητα ενός σαζωνικού κομμοτεχνήματος, φτιαγμένου άπό έναν μεγалоφυή καλλιτέχνη, ό όποιος τού είχε δώσει άπαλές άποχρώσεις παστέλ... μπλε, χρυσάφι καί ροζ... Κι' όλοι μέσα στήν πολυσύχναστη αυτή συνοικία τήν κούταζαν θαυπωμένοι, σαν ν' άντίκρυζαν μπροστά τους μία μικρή νεράιδα...

"Ω! τό έξάισιο, τό θείο κι' αξιολάτρευτο πλάσμα!...

— "Ο άγγελος της γειτονιάς! — Έλεγαν ή κοπέλλες πού περνούσαν!

Γιατί ή γλυκειά καί γαλήνια όμορφιά της Ρίτας φάνε- ρανε μέ τήν λάμψη της τέτοια καλωσύνη, ώστε δέν πρό- καλούσε τή ζήλεια.

"Εν τώ μεταξύ, ή κυρά Μεσέν ή θυρωρός είχε μπει στό θυρώρο της ό- πού ήταν μαζεμένες κι' άλλες γλασσούδες σαν κι' αυτή, ή πανούκλες της γειτονιάς... Κι' όλες μαζί τώρα είχαν άνοιξει τίς γλασσές τους κι' έλεγαν... καί τί δέν έλεγαν;...

Σέ κάποια στιγμή, ή Μαρινέττα πρόσεξε τή μοναχή πού είχε συνοδεύσει τήν κόρη της.

— "Ω άδελφή μου! φώναξε. Σας ζητώ συγγνώμη!... Δέν σας πρόσεξα καθόλου!... Μά, Θεέ μου, πού έχω τό μυαλό μου σήμερα τό πρωί! Πώς νά σας ευχαριστήσω;... Θάρητε επάνω νά σας ξεκουρασθήτε λίγο, δέν είν' έτοι; Νά γευματίσετε μαζί μας... Αυτό θά μας φέρη εύτυχία... καί νομίζω ότι τή χρει-

αζομα...
—Την εὐτυχία, εἶπε ἡ ἀδελφὴ δείχνοντας τὴ Ρίτα. Μὰ σὰς τὴν φέρνω !... Ὑπάρχει πῶς μεγάλη καὶ πῶς σίγουρη εὐτυχία ἀπ' αὐτὴ στὸν κόσμο;...

Καὶ δικαιολογήθηκε γιατί δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀνέθῃ ἐπάνω. Εἶχε πολλὲς δουλειὲς νὰ κάνῃ στὸ Παρίσι κι' ἔπρεπε νὰ φύγῃ μὲ τὸ ἀπογευματινὸ τραῖνο.

Χαίρετῃς λοιπὸν τὴ Μαρινέττα καὶ τὴν κόρη τῆς κι' ἀπομακρύνθηκε.

Τότε ἡ Μαρινέττα, πού κατὰ θάθος δὲν ζητοῦσε ἄλλο παρὰ νὰ μείνῃ μόνῃ μὲ τὴν Ρίτα τῆς, τὴν πήρε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τῆς εἶπε:

— "Εἰλα, πᾶμε ἀπάνω... Πᾶμε νὰ πῆς καλημέρα στὰ καναρινάκια σου! Τ' ἀκούς;... Κελαῖδανε γιατί πεινᾶνε!... Πᾶμε, μικρούλα μου, νὰ τοὺς δώσῃς τὸ φαγητό τους, ἐσὺ πού εἶσαι πῶς σβέλτῃ ἀπὸ μένα..."

Καὶ καθὼς ἡ γοητευτικὴ μικρούλα πετοῦσε κιόλας πρὸς τοὺς μικροὺς φτερωτοὺς τῆς φίλους, ἡ κ. Ἀρνόλντ τὴν ἀκολούθησε... ρίχνοντας μιά τελευταία ματιά πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε δῇ ἡ πού νόμιζε πὼς εἶχε δῇ τὸν σύζυγό τῆς καὶ τὴν ἄλλη.

— Μπα! εἶπε διώχνοντας ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς τὴς θασσανιστικὲς αὐτὲς σκέψεις. Εἶναι γιορτὴ γιὰ μένα σήμερον... Ὁ καλὸς μου ἄγγελος ξαναγύρισε... Ἄς μὴ σκέφτωμαι πειὰ αὐτὰ τὰ πράγματα.

II

Η ΜΑΓΚΑΛΙ

—Οχι, ἡ Μαρινέττα δὲν εἶχε ὄνειρευθῇ. Τὸ λεπτὸ γυναικεῖο τῆς ἐνστικτο δὲν τὴν εἶχε ξεγελάσει καὶ τὰ πράγματα εἶχαν συμβῇ ὅπως τὰ προαισθάνθηκε.

Πράγματι, ὁ σύζυγός τῆς δὲν εἶχε προχωρήσει οὔτε τριάντα βήματα ἀπ' τὸ σπίτι του, ὅταν μιά μαύρη σκιά πού καθόταν σὰν νὰ τὸν παραμόνευε στὴν εἴσοδο ἑνὸς γειτονικοῦ μπάρ, πετάχθηκε ἀπὸ κεῖ ζωηρά καὶ τρέχοντας κοντὰ του τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Ζάν—Φρανσουά! τοῦ ψιθύρισε μὲ φωνὴ γλυκεῖα καὶ χαδιάρικη.

—"Ὡ! ἔκανε ἐκεῖνος. Ἐσὺ! Ἐσὺ!..."

Καὶ τραβήχθηκε ἀπὸτομα πρὸς τὰ πίσω σὰν νὰ τὸν εἶχε δαγκώσει κάποιος ἑρπετό!... Ἐκανε μάλιστα μιά κίνησι, γιὰ νὰ τὴν ἀπωθήσῃ γιὰ νὰ φύγῃ, μὰ ἐκεῖνη τὸν συγκράτησε μὲ μιά πονηρὴ γλυκύτητα.

— Τί θέλεις λοιπὸν πάλι ἀπὸ μένα; τῇ ρώτησε ἀπὸτομα ὁ Ζάν—Φρανσουά.

—"Ὡ! Τίποτε σχεδόν... λίγο οἶκτο μόνο, κύριε Ἀρνόλτ... Εἶσαι τόσο καλός... Ἄν ἤξερες πόσο εἶμαι δυστυχισμένη... πόσο ὑπέφερα... πόσο μετανόω!..."

Καὶ δάγκωνε τὸ μαντῆλι τῆς — τὸ ριγωτὸ μαντῆλι τῆς φυλακῆς — γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ τὸν πόνο τῆς, γιὰ νὰ μὴν ξεσπάσῃ σὲ σπασμωδικούς λυγμούς.

Ἐδειχνε πὼς ὑπέφερε τὸ χειρότερο μαρτύριο.

— "Ὡ! αὐτὰ τὰ δέκα χρόνια ἦταν ἀτέλειωτα... Ἐξίλασθηκα!... Δὲν μοῦ χάρισαν οὔτε μιά μέρα... Βγαίνω ἀπὸ ἕναν τάφο, κύριε Ἀρνόλτ... Ζάν!"

Εἶχε πῇ προηγουμένως πὼς ὁ Ζάν — Φρανσουά ἦταν καλός. Τὸ ἤξερε πολὺ καλά αὐτό... Πραγματικά, ὁ σύζυγός τῆς Μαρινέττας ἄρχισε νὰ συγκινητῇ ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσι αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης... τῆς πρώτης καὶ μοναδικῆς του ἐρωμένης... καί, μαλακώνοντας τὸν τόνο τῶν, τῆς εἶπε:

— Λοιπὸν, εἶσαι ἐλεύθερη πειὰ; Πραγματικά περάσαν δέκα χρόνια!... Κατέστρεψες τὴ πρώτη σου...

Καὶ γιὰ πρώτη φορά, τολμῆσε νὰ τὴν κυττάξῃ στὸ πρόσωπο. Ἦταν πάντοτε νέα, μὰ πόσο πῶς ὥραια — καὶ πῶς τρομερὴ ἐπίσης — μὲ τὸ θλιμμένο, τὸ ἀπελπισμένο ὄφρος τῆς...

Ἡ πρόωρα ἀνεπτυγμένη κοπέλλα εἶχε γυναικα μιά γυναίκα μὲ θαυμάσιο, κυματιστὸ κορμί πού σὲ κάθε κίνησίν του ἄφηνε νὰ φαίνονται ἡ γραμμὲς του κ' ἡ καμπύλες του...

Βάδιζε πλάι του τώρα μ' αὐτὸ τὸ χαρακτηριστικὸ καὶ συνταρακτικὸ κούνημα τῶν γυναικῶν πού γεννήθηκαν σὲ φλογισμένα κλίματα... στὶς χώρες τοῦ ἔρωτος, τοῦ ἀπεραντοῦ γαλαξίου οὐρανοῦ καὶ τοῦ πυρωμένου ἡλίου...

Καὶ ὁ Ζάν — Φρανσουά τὰ ξεχνόσε δὲν τῶρα καὶ τὴν ἄφηνε νὰ προχωρή...

—"Ὡ! ἡ ξαναθύμισι τοῦ ἀρώματος τῆς γυναικῆς ἐκεῖνης πού τόσες φορὲς τὸν εἶχε μεθύσει... Ὡ! αὐτὸς ὁ μοιραῖος κι' ἀκατανίκητος μαγνητισμός τῆς"

Ὁ Ἀρνόλντ θυμῶταν τώρα τὰ περασμένα καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, ἄφηνε νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιά κραυγὴ ζηλοτυπίας, σχεδὸν πόνου, πού ἦταν σχεδὸν σὰν μιά ὁμολογία τοῦ πάθους του πού δὲν εἶχε σβύσει ἀκόμα, παρ' ὅλα τὰ χρόνια πού πέρασαν.

— Γιατί δὲν πῆγες νὰ θρῆς τὸν στραγγαλιστὴ, τὸν συνένοχό σου ; τῇ ρώτησε. Δὲν ἔμαθες λοιπὸν ὅτι ὁ Μπονινιέρ δραπέτευσε ἀπὸ τὸ κάτεργο πρὸ δυὸ χρόνων ;

Ἡ Μαγκαλί ἔκανε μιά κουρασμένη κίνησι ἀποκαρδιώσεως, θλιμμένης ἀδιαφορίας... Καὶ πάλι τὰ μεγάλα μάτια τῆς, τὰ γεμάτα σκιά, τὸν κύτταξαν χαϊδευτικά...

— "Οχι, ψιθύρισε. Δὲν τὸ ἔμαθα... Δὲν τὸ ξέρω... δὲν ξέρω τίποτε... ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι εἶμαι μόνῃ... μέσα στοὺς δρόμους... χωρὶς ψωμί..."

— Δούλεισε...

— Ποῦ ;

Καὶ τὸ ἀπελπισμένο βλέμμα τῆς χαμήλωσε θλιθερά κάτω ἀπ' τὴς μακρυὰς ὀφθαλμίδες τῆς καὶ καρφώθηκε στὶς πλάκες τοῦ δρόμου.

Ὁ Ζάν — Φρανσουά κατὰλαθε αὐτὴν τὴν εὐλογητὴ ἀπάντησι τῆς ξεπεσμένης γυναικῆς πού τίποτε πάλι δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἀνορθώσῃ.

— Εἰν' ἀλήθεια !... ψιθύρισε μὲ συμπνία. "Ὡ! δυστυχισμένη κοπέλλα!... Νά, πάρε προσωρινῶς αὐτὰ ἐδῶ... καὶ προσπάθησε νὰ γίνῃς τίμια ἂν μπορῇς."

Εἶχε μερικὰ λουδοθίκεια στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του καὶ τὰ βάλε στὸ χέρι θιαστικά.

Μὰ ἐκεῖνη κούνησε τὸ κεφάλι τῆς, σὰν νὰ τὴν εἶχε κυριεύσει πάλι ἡ πένθιμη ἀπελπισία τῆς, ἡ ἀποστροφή τῆς γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς καὶ γιὰ ὅλα... Ἀρνήθηκε νὰ τὰ πάρῃ καὶ εἶπε μὲ τόνο λυπημένο πολὺ γλυκό:

— Δὲν θέλω τὴν ἐλεημοσύνη σου...

Ἐνα ρολόι σήμανε ἐκεῖνη τὴ στιγμή, θυμίζοντας τὸν Ζάν — Φρανσουά τὴν ἐργασίαν του στὴν Τράπεζα. Ἐπρεπε νὰ τελειώσῃ τὴν ἔργασίαν. Θὰ ἔφθανε μὲ καθυστέρησι στὴν ἐργασία του... Ἐξ ἄλλου, οἱ γείτονες τὸν κυττοῦσαν μὲ περιέργεια.

Δὲν τολμοῦσε ὥστόσο νὰ διώξῃ πολὺ ἀπὸτομα τὴ Μαγκαλί. Πῶς νὰ φανῇ σκληρὸς σὲ μιά γυναίκα πού ἦταν πῶς χαμηλά κι' ἀπὸ τὴ γῆ; Τί νὰ ἔκανε ;...

Ἀκριβῶς ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἕνα ἀμάξι κλειστὸ περνοῦσε ἀπὸ τὸν δρόμο.

— Εἰς' ἐλεύθερος ἀμαξῶ; φώναξε ὁ Ζάν — Φρανσουά.

— Μάλιστα, κύριε... Ποῦ θέλετε νὰ πάτε;...

— Στὴν Τράπεζα τῆς Γαλλίας, ἀπάντησε ὁ Ζάν—Φρανσουά.

Καὶ μπῆκε στὸ ἀμάξι... Λυγερὴ καὶ σβέλτῃ, ἡ μαύρη Μαγκαλί, γλύστρησε πίσω του, πηδώντας ἀνάλαφρα στὸ μαρσιπέ. Τὸ ἀμάξι ἐκίνησε.

Λαχανιασμένη καὶ τρεμάμενη, σὰν σκύλα πού ροδατᾷ τὸν ἀφέντη τῆς, ἡ μινὰς μαζεύθηκε στὸ θάθος τοῦ ἀμαξιοῦ ταπεινά, χωρὶς νὰ λήξῃ λέξι.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Ἀρνόλντ θύμωσε γιὰ καλὰ. Μάξιψε ἀγρία τὰ φρόδια του καὶ εἶπε μὲ τόνο ἀπὸτομα.

—"Α! Διάβολε!... Ἐσὺ, φαίνεται, ὀρκίστηκες νὰ μὲ ρεζιλίψῃς στὴ γειτονιά μου, μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου. Ἀλήθεια, ποῖός σου ἔδωσε τὴν διεύθυνσί μου; Δὲν θέλω νὰ μὲ κατασκοπεύουν, τ' ἀκούς!... Οὔτε μ' ἀρέσουν τὰ σκάνδαλα κ' οἱ ἐκβιασμοί!... Ἄν ἐξώφλησες μὲ τὴ δικαιοσύνη σου, ὅπως ἔπρεπε, πῶς ὑπάρχει ἀστυνομία στὸ Παρίσι γιὰ τίς κοπέλλες τοῦ εἵδους σου... Ἐχε το ὅπ' ὅψι σου αὐτὸ στὸ μέλλον... Μὲ κατὰλαθες ; Κατέβα τώρα ἀπ' τὸ ἀμάξι καὶ μὴ σὲ ξαναἰδῶ πειὰ!"

— "Ὡ! δὲν θὰ μὲ ξαναἰδῇς πειὰ, οὔτε σὺ, οὔτε κανένας ἄλλος... Τελείωσαν ὅλα... ψιθύρισε μὲ τὸν πονηρὸ ἥχο Μαγκαλί.

Καὶ κουνόυσε τὸ ὥραίο τῆς κεφάλι ἀπελπισμένα, σκορπίζοντας στοὺς καλλιγράμμους ὁμούς τῆς τὰ μοσχοβολήμενα κύματα τῆς μαύρης τῆς χαιτῆς... Συγχρόνως ἔφερνε πὰ χέρια τῆς στὸ λαιμό τῆς σὰν νὰ πνιγόταν.

Τέλος ξέσπασε σὲ ἀσυγκράτητους λυγμούς.

Ὁ Ἀρνόλντ δὲν μπορούσε νὰ σταματήσῃ τώρα τὸ ἀμάξι καὶ νὰ τὴν πετάξῃ στὸ πεζοδρόμι, σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι. Θὰ προκαλοῦσε τὴν ἀγανάκτησι τοῦ κόσμου.

Καταραμένη γυναίκα ! μουρμούρισε. Δὲν θ' ἀπαλλαγῶ λοιπὸν ἀπὸ σένα ;

— "Ὡ! ναί!... ἔκανε ἐκεῖνη. "Ὡ! ναί... ὁπομονή!..."

Καὶ πάλι, ἡ συγκίνησι τὴν ἔπνιγε.

Ὁ Ζάν—Φρανσουά ὑπέφερε βλέποντάς τὴν νὰ κλαίῃ... Ἐτοίμασε κατῶρθωσε στὸ τέλος νὰ τοῦ ἐπιβληθῇ μὲ τὴν γυναι-

καὶ τῆς ἀδυναμίας, τὴ μεγαλειότερη δύναμι πού ὑπάρχει στὸν κόσμο...

Ὁ πατέρας τῆς Ρίτας σώπαινε τώρα καὶ δάγκωνε τὰ χεῖλη, ἀναποφάσιτος... μὴ ξέροντας τί νὰ κάνῃ...

Τότε ἐκεῖνη, σιγά-σιγά, δειλά, ξεθάρρεψε μέχρι τοῦ σημείου νὰ τοῦ πιάσῃ τὸ χέρι... τὸ ὁποῖο τράβηξε κοντὰ τῆς καὶ τὸ κόλλησε ἐπάνω στὴν καρδιά τῆς πού χτυποῦσε δυνατά...

Ἐπικολούθησε μιά ἀκόμα στιγμὴ σιωπηλῆς ἀγωνίας...

Ἡ Μαγκαλί δὲν ἔκλαιγε πειὰ, μὰ θαθεῖς στεναγμοὶ φούσκωναν τὸ στοργικὸ λαιμό τῆς... "Ἐλυσε τὸν γαϊκά τοῦ κορσῶ, ξεκομίστως μερικὰ κουμπιά γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ... καὶ τὸν πλησίασε ἀσυναίσθητα σὰν νὰ τοῦ ζητοῦσε προστασία ἢ οἶκτο..."

Τὸ ἀμάξι διέσχισε τὴν πλατεῖα Δημοκρατίας...

Τὸ θερμὸ χεῖρ τοῦ λυγροῦ αὐτοῦ κορμιοῦ, μὰ τόσο ἀγάντημένου, ἄλλοτε... τὰράζε τὸν Ἀρνόλντ, ὅπως στὸν τρελλὸν καιρὸ τῆς νεότητός του καὶ τοῦ πρώτου του ἔρωτος...

Θέλησε νὰ τραβήξῃ τὸ χέρι του γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν γοητεία τῆς ἐπικίνδυνης αὐτῆς μέθης, μὰ αὐτὴ τὸ κράτησε καὶ τὸ ἔσφιξε πῶς δυνατὰ ἀπάνω στὴν τρεμουλιάρικη σάρκα...

Ὁ Ἀρνόλντ, πού τὰ εἶχε πειὰ χαμένα, ἔσκυψε ἀπὸ πάνω τῆς... τὴν ἐξέτασε μιά στιγμὴ... κυττάζοντας ὡς τὸ θάθος τῶν μαύρων τῆς ματιῶν, τῶν πλημμυρισμένων ἀπὸ δάκρυα, ὅπως κυττάζει κανεὶς στὸ θάθος μιάς ἀδύσου...

Καὶ ὁ λιγγοὺς τὸν κυριεύεσε...

Ἀισθάνθηκε τὴν τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ τὴν πάρῃ μέσα στὴν ἀγκαλιά του, ὅπως ἄλλοτε, νὰ πῇ τὸ πικρὸ κρύσταλλο τῶν δακρύων τῆς... νὰ φύλῃ ἀτελείωτα τὰ φτωχὰ ὥραία τῆς μάτια...

Καὶ μὲ φωνὴ γρήγορη, λαχανιασμένη, τὴν ρώτησε:

— Ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς ;

Ἐκεῖνη, χαδιάρικα κι' ἐπιθυμῶν, τοῦ ξαναεἶπε θυμίζοντας τὸ θελουδένιο βλέμμα τῆς μέσα στὸ δικό του:

— Δὲν θέλω τὴν ἐλεημοσύνη σου!

— Πρέπει νὰ ζήσης ὁμως...

— Νομίζεις... Γιατί ;

— Μὰ ἐπὶ τέλους τί θέλεις ;

— Θέλω τὴ συγγνώμη σου, Ζάν...

Καὶ μὲ φωνὴ πῶς σιγανὴ κλαμένη, ἐπρόσθεσε:

— Ναί... τὴν συγγνώμη σου... ἢ... τὴν ἀγάπη σου!...

Αὐτὴ τὴ φορά ὁμως ἡ Μαγκαλί εἶχε θιαστί...

Ὁ Ζάν — Φρανσουά τραβήχθηκε ἀπὸτομα ἀπὸ κοντὰ τῆς καὶ τῆς φώναξε μὲ ὀργή, ντροπιασμένος γιὰ τὴν ἀδυναμία του:

— Μὴ μοῦ πῆς οὔτε λέξι περισσότερο... Τελείωσαν ὅλα... ἀπὸ καιρὸ... μεταξύ μας!... Τελείωσαν μέσα στὴ λάσπη καὶ τὸ αἶμα!... Μὲ καταλαθαίνεις, Ἀγρία;... Μοῦ φαίνεται πὼς μιλάω καθαρὰ...

Ἡ Μαγκαλί χαμογέλασε καρτερικά καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Σὲ καταλαθαίνω, Ζάν... Ναί, ἔχεις δίκιο. Ἡμουν τρελλή... Τὸ παρελθὸν πέθανε πειὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ παραπονιέμαι: ἐγὼ ἢ ἴδια τὸ σκότωσα!... Εἶμαι μιά κολασμένη τῆς ζωῆς... Ἡ μητέρα μου μ' ἔφερε στὸν κόσμο στὸ Κάσμπικ καὶ δὲν γνώρισα ποτὲ τὸν πατέρα μου... Ἡμουν ἕνα παιδί τοῦ ἔρωτος, ὅπως λένε... Τὸ ἴδιο ἦσουν κι' ἐσὺ... Μὰ ἐσὺ ἀκολούθησες τὸν καλὸ δρόμο... σὲ σπουδασαν καὶ σάβηκες!... Ἐμένα, ἡ μοῖρα μου εἶναι τὸ πεζοδρόμι... ἢ ἄλλοι οὐκ ἔσονται καὶ τὸ Νεκροτομεῖο...

Ὁ Ζάν δὲν θέλω νὰ σὲ κάνω νὰ μὲ λυπηθῇς... Χαῖρε, Ζάν, δὲν θὰ μὲ ξαναἰδῇς ποτὲ πειὰ στὸν δρόμο σου... Τὸ εἶπες μόνος σου. Τελείωσαν ὅλα...

— Θέλεις νὰ πεθάνῃς στὴν ἡλικία σου;... Τί τρέλλια !

— Στὴν ἡλικία μου;... Εἶμαι εἰκοσιοχτὼ χρόνια... Μὰ νοιώθω κιόλας τὸν ἑαυτό μου γερασμένο... Κι' ἔπειτα, θαρρῆκα... θαρρῆκα πειὰ αὐτὴν τὴν ζωὴ... Προτιμῶ ν' ἀλλάξω κόλπο... ἢ ἄλλῃ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι χειρότερη ἀπ' αὐτὴν ἐδῶ... Ἀντίο, Ζάν... Μὰ πᾶρε πίσω αὐτὰ τὰ χρήματα... Σοῦ τὸ ζητάω ὡς χάρι, φίλε μου... Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σ' ἀποκαλέσω ἔτσι γιὰ τελευταία φορά; Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν χρειάζομαι πειὰ οὔτε χρήματα,

οὔτε τίποτε.

Σκούπισε μὲ τὸ μαντῆλι τῆς δυὸ μεγάλα καὶ θαρεῖα δάκρυα πού κυλοῦσαν ἀπάνω στὰ μάγουλά τῆς τὰ χλωμά...

— Φτώχῃ... φτώχῃ κοπέλλα! ψιθύρισε μὲ τρυφερότητα ὁ Ἀρνόλντ, ὁ ὁποῖος εἶχε συγκινηθῇ καὶ πάλι. Τί θ' ἀπογί-νη;...

Μὰ, προσπαθώντας νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτό του, πρόσθεσε δυνατά:

— Πρέπει νὰ τελειώνουμε!

— Ναί, Ζάν... φεύγω... γιὰ πάντα... Ἡσυχάσε... Μὰ θὰ ἤθελα τόσο νὰ πεθάνω συγχωρεμένη!...

— Προσευχῆσου στὸν Θεό, δυστυχισμένη, ἂν ξέρῃς ἀκόμα νὰ προσεύχεσαι.

— Νὰ προσευχηθῶ στὸν Θεό; εἶπε ἡ Μαγκαλί ἐνώνον-τας τὰ χέρια τῆς μὲ παραφορά, μὲ λατρεία. Ναί, θὰ προσευχηθῶ στὸν Θεό, ὦ Ζάν μου... Ὁ Θεός ; Μὰ ὁ Θεός μου εἶναι ἡ πρώτη καὶ τελευταία μου ἀγάπη, ἡ μοναδική μου ἀγάπη!... Ὁ Θεός μου εἶσαι σὺ!... Τί μ' ἐνδιαφέ-ρουν τ' ἄλλα, ἂν συγχωρέσῃς ἐσὺ τὴν Μαγκαλί σου, πού τὴν εἶχες ἀγαπήσει πολὺ κάποτε... δὲν εἶν' ἔτσι;... κεῖ κάτω στὴν ὁμορφὴ χώρα τοῦ ἡλίου, ὅταν ἡ Μαγκαλί ἦ-ταν δική σου, ὅπως κι' ἐσὺ ἦσουν δικός τῆς... Θυμάσαι;... Ἡ Μαγκαλί σου, ἡ μικρὴ σου μαύρη, ὅπως τὴν ἔλεγες... Θυμάσαι;... Ἡ κατὰκτησί σου τῆς Ἀφρικῆς, ἡ πόρνη γυναῖκα σου... ὁ ἄγγελός σου κι' ὁ δαίμονός σου!...

— "Ὡ! ὁ ὥραῖος, ὁ εὐτυχισμένος καιρὸς τῆς τρέλλας...

— Φτάνει! Φτάνει! τραύλισε ὁ Ζάν—Φρανσουά.

— Ἐχεις πάλι δίκιο!... Σὲ προσβάλλω... προσβάλλω ἐκεῖνη πού εἶναι ἀξία σου καὶ πού ἔχει τ' ἐνομά σου... Συγχώρεσέ με καὶ γι' αὐτὸ... ὅτι μὲ συγχωρέσῃς;...

— "Ὡ! μὲ δὴλ μου τὴν καρδιά. Μὰ πρέπει νὰ τελειώσουν ὅλα μεταξύ μας...

— Θὰ τελειώσουν αἰώνιως... Εὐχαριστῶ, Ζάν, εὐχαριστῶ!... Πόσο εἶσαι καλός σ' ἕνα ἄθλιο πλάσμα... καὶ πόσο σ' ἀγαπῶ...

Καί, μιλώντας του, τοῦ φιλοῦσε τὰ χέρια...

Ἐπὶ τὸν αὐτὸν τὸν μετώπο τῆς ἱκετευτικά. Μὰ ἐκεῖνος ἀπέστρεψε τὰ χεῖλη του, ἂν καὶ ἀναστατωμένος, ἂν καὶ πολὺ συγκινημένος στὸ θάθος...

— "Εἰλα. Δόσε μου ἕνα φτωχὸ φίλημα συγγνώμης... ἀποχαιρετισμοῦ... τοῦ εἶπε. Οἶκτο, Ζάν... Δὸς τὸ μου!...

— "Οχι! τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ τὸ λαρυγγι σφιγμένο. "Οχι αὐτό, Μαγκαλί... Δὲν θέλω... δὲν μπορῶ..."

— "Ὡ! ἀρνείσαι ἕνα φίλημα στὴν Μαγκαλί σου;... ὅτι τῆς τὸ ἀρνιάσουν κι' ἂν ἦταν ἐσπλωμένη στὴν ἐπιθανάτια κλίνη τῆς καὶ στὸ ἱκέτευε σὰν ὑπερτάτη καλωσύνη... σὰν μεγαλοφυΐα;...

— Τότε ἴσως... ἴσως... δὲν ξέρω...

— "Ὡ! Ζάν!... Ζάν!... Εἶσαι σκληρὸς... Ὁ Χριστὸς συγχώρεσε τὴν Μαγδαληνὴν... Ἐσὺ θὰ μ' ἀρνιάσουν αὐτὸ τὸ φίλημα;...

— Ναί... ναί... ὅτι σοῦ τὸ εἶδω!

Τότε ἐκεῖνη φώναξε τρέλλᾳ, θριαμβευτικά.

— Εἶπα ναί... ὅτι πεθάνω εὐτυχισμένη... μὲ τὸ χεῖρ τοῦ φίλημάτος σου... "Ὡ! εὐχαριστῶ! Χαῖρε, εὐγενική καὶ μεγάλη καρδιά... Καλὴ ἀντάμωσι

Ενδύμα Ζόγκια

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

ΤΑ ΕΙΧΕ ΟΛΑ...

— 'Ο αδελφός μου είχε πολύ πυκνά μαλλιά και τα διατηρούσε όλα όσα πέθανε.
— Πόσων χρονών πέθανε;
— Έφτά χρονών!

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΖΥΓΩΝ

— Ε κ ε ι ν ο ς : Δέν μου βούρτσισες το σακκάκι.
— Ε κ ε ι ν η : Πώς; το βούρτσισα!
— Ε κ ε ι ν ο ς : 'Αδύνατον! Τά λεφτά στην τσέπη μου είνε άθικτα!...

ΓΚΑΦΑ

— 'Ο νεαρός μυθιστοριογράφος στην άφηρημένη μνηστή του :
— Διάβασες, αγάπη μου, το τελευταίο μου μυθιστόρημα;
— Όχι! Έσεεις;

ΠΑΡΕΞΗΣΙΣ

— Θα δεχόσαστε, δεσποίνε, να παντρευτήτε έναν ήλιδο μόνο και μόνο γιατί έχει χρήματα;...
— Ω! κύριε, η πρότασή σας με θρίσκει άπροετοίμαστη...

ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

— 'Ο δάσκαλος στις εξετάσεις ρωτάει κάποιο μαθητή :
— Σύ, μικρέ μου, πές μας τί με τους Δελφούς συνδέεται στενώς
Κι' ο μαθητής
του λέει εὐθύς :
— 'Ο "Αγγελος Σικελιανός!

ΨΥΡΡΙΩΤΙΚΑ ΣΤΗ ΜΑΡΙ

— 'Η Μαρί παραθερί, όπως πάντα στού Ψυρρή, έχει σές άππλη και τέμπο κάνει τις καρδιές στραπάτσο τρώει άγρίως πασατέμπο και ζουρλένεται για γιάτσο.

Κάθε θράδυ στο πανί στέκει μπρός του σινεμά, γιατί λέει τη συγκινεί και πολύ την έκτιμά ο Κλάρκ Γκέμπλ το σκυλί και έμέ με λημονεί ή Μαρί άπ' τού Ψυρρή.

Κάθισε, Μαρί, στ' αὐγά σου και θά γίνη σαματάς τόν Κλάρκ Γκέμπλ μὴν κυττάς...
— Άσε κάτω τόν άστέρα, κάνε μου αυτή τη χάρι μὴν δ δικάλος σου πάρη καμμιά ώρα τόν πατέρα!...

Γιατ' άλλοιώς, μά τού Χριστό, γιατ' τού Χόλλυγουντ τραβώ, τόν Κλάρκ Γκέμπλ άπαντώ βγάζω φόρα τήν κουμπούρα κι' όσο τού σταυρό νά κάμης πάει τού λές σάν τού Μασούρα άλειτούργητος ο Βλάμης.

ΠΙΚ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΟΤΑΝ ΑΝ...

— 'Ο γέρος Κινέζος διπλωμάτης Λι-Τσίγκ - Βάν, πού γύρισε σ' όλο τόν κόσμο ως πρεσβευτής τής πατρίδος του γράφει τά έξής σ' ένα βιβλίο πού εξέδωσε πρό όλίγων έτών σχετικώς με τίς τάσεις κοσμοκρατορίας πού έχουν διάφορα έθνη :

— "Αν οί "Αγγλοι κατακτούσαν τόν κόσμο, ο πλανήτης μας θά γινόταν γήπεδο τού γκόλφ, λογιστήριο και

ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ

— 'Ο σχεδιαστής τού μεγάλου οίκου μόδας φαίνεται νά θρή νέα μοντέλα καπέλλων

ναυτικό πρακτορείο.

— "Αν οί "Αμερικανοί κατακτούσαν τόν κόσμο, ο πλανήτης μας θά γινόταν έργοστάσιο, ρίγκ πυγμαχίας, κινηματογράφος και μουζικ-χόλ.

— "Αν οί "Αραβες κατακτούσαν τόν κόσμο, ο πλανήτης μας θά γινόταν χαρέμι και χαμάμ.

— "Αν οί Κινέζοι κατακτούσαν τόν κόσμο, ο πλανήτης μας θά γινόταν καπνιστήριο όπιού.

— "Αν οί "Ισπανοί κατακτούσαν τόν κόσμο, ο πλανήτης μας θά γινόταν στίβος ταχυομαχιών.

— "Αν οί Ρώσοι κατακτούσαν τόν κόσμο, ο πλανήτης μας θά γινόταν άσυλο φρενοπαθών και άθουσα διαλέξεων.

— "Αν οί Γερμανοί κατακτούσαν τόν κόσμο, ο πλανήτης μας θά γινόταν στρατώνας.

— Καί αν οί Γάλλοι κατακτούσαν τόν κόσμο, ο κόσμος θά γινόταν...ήμικοσμος.

ΝΕΟΠΛΟΥΤΙΣΜΟΣ

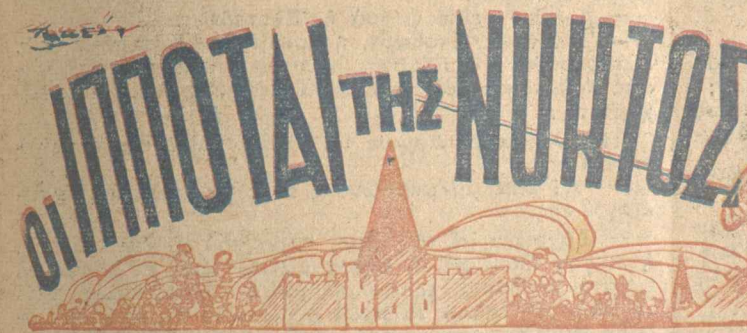
— Λοιπόν, θά μέινате ένδουσιασμένη άπό τού ταξίδι σας στην "Ελλάδα;
— Όχι και τόσο, φίλε μου... Παντού έίπαμε έρείτια!...

ΕΥΖΩΝΙΚΟΝ ΣΤΟΥ ΠΛΙΜ'

— "Όταν οί γλιέπου στού παράθυρου, (ούρέ πλι μ')
— "Ανάδου και κουράνουν, ού δόλιους, (τόσου)
Κι μουρχει-μά τού σταυρό-ούρέ ψυ (χή μ')
Ν' ανέδου άπάνου κι...νά σι δαγκά (σου!)

ΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΓ

(Συνέχεια από τού προηγούμενο)

— 'Ο Μπαβολέ έπρόσφερε στην "Ελισσάβετ τού μπράτσο του με την χαριτωμένη και γοητευτική έκείνη ευγένεια, την οποία είχε διδαχτή από την παιδική του ηλικία, στην αυλή τής βασιλίσσης τής Ναβάρρας.

— "Ετσι, μαζί κ' οί δυο, ή φοβερή βασίλισσα κι' ο νεαρός πρεσβευτής, διέσχισαν τού πλήθος τών αυλικών, τού όποιου με σεβασμό παραμέριζε μροστά τους.

— Σε λίγη άπόσταση πίσω τους, άκολουθούσαν ο Γκοντράν κι' ο "Εκτωρ συζητώντας με σιγανή φωνή:

— "Αδελφέ, έλεγε ο Γκοντράν, τού Λονδίνου δέν πληροφώθηκε ακόμη την καταδικαστική άπόφασι πού έβγαλαν οί δικαστάι για τήν Μαρία Στουάρτ τά περασμένα μεσάνυχτα.

— "Ο "Εκτωρ, μόλις άκουσε τά λόγια αυτά, έγινε κατάχλωμος.

— Δέν μπορούσε νά γίνη άλλοιώς, ψιθύρισε ο Γκοντράν. Οί δικαστάι φωδήθηκαν και καταδίκασαν τή Στουάρτ εις θάνατο, γιατί ή ίδια ή "Ελισσάβετ είχε ζητήσει τήν κατα-

δίκη της αυτή... "Αλλά ή Μαρία Στουάρτ δέν έξετελέσθη ακόμα. Ζήτησε τής παραχωρήθηκαν εικοσιτέσσερες ώρες ζωής για νά προετοιμασθή για τόν θάνατό της.

— "Η "Ελισσάβετ χθές ακόμα άναποδσε τόν λαϊώστερο και ή αντίζηλος της έπρεπε νά πεθάνη. Σήμερα όμως ή αίτια τού μίσους της έλειψε και θά της δώση χάρι...

— "Ο "Εκτωρ έτρεμε και κουνούσε τού κεφάλι του.

— Φοβάμαι... Φοβάμαι πολύ... έλεγε.

— "Εχω έμιστοσύνη στον Μπαβολέ, άπάντησε ο Γκοντράν. "Οτι ζητήσει θά τού πετύχη.

— Τέτοια πεποιθήσις άπήρχε στην φωνή τού Γκοντράν καθώς έλεγε τά λόγια αυτά, ώστε ο "Εκτωρ άναγινε νά έλπιζή κι' αυτός.

ΚΑ'

— "Η βασίλισσα έν τώ μεταξύ είχε ανέβει στο φορείο της κι' ο Μπαβολέ έπαινε κοντά της σ' ένα μεγαλοπρεπές άλογο, έξάκολουθώντας νά κουνει τιάχη μαζί της.

— Κύριε πρέσβυ, τού έλεγε ή "Ελισσάβετ, θυμάστε τήν συνομιλία πού κάναμε πρό δύο ήμερών;

— "Η "Ελισσάβετ καθόταν μπρός στο γραφείο της σκεφτική και σοβαρή.

— Και τά παραμικρά λόγια τής Μεγαλειότητός σας χαράζονται βαθειά μέσα στην καρδιά μου.

— Θυμάστε επίσης καλά και τά δικά σας λόγια; Θυμάστε τί μου είχατε υποσχεσθή;

— Ναι, υποσέσθηκα στην Μεγαλειότητά σας νά σας παρουσιάσω σήμερα τού υπόδειγμα τών σταθερών έραστών, τόν άνθρωπο πού τόσα χρόνια τώρα μένει πιστός στον έρωτά του.

— "Ακριβώς. Καί υπάρχει αυτός ο άνθρωπος ή είναι δημιούργημα τής φαντασίας σας;

— Θά τόν δήτε σέ λίγο! άπάντησε ο Μπαβολέ.

— Καί, έπρόσθεσε ή βασίλισσα με φωνή πού έτρεμε άπό έλαφρά συγκίνησι, ποιά είναι ή γυναίκα πού αγαπάει;

— "Ω, Μεγαλειότητά, άπάντησε ο Μπαβολέ, μου ζητάτε ένα μυστικό, τού όποιου δέν μου άνήκει.

— Πέστε μου τούλάχιστον άν τήν γνωρίζω...

— "Ισως...

— "Α! έκανε ή βασίλισσα.

— Και τά παραμικρά λόγια τής Μεγαλειότητός σας χαράζονται βαθειά μέσα στην καρδιά μου.

— Θυμάστε επίσης καλά και τά δικά σας λόγια; Θυμάστε τί μου είχατε υποσχεσθή;

— Ναι, υποσέσθηκα στην Μεγαλειότητά σας νά σας παρουσιάσω σήμερα τού υπόδειγμα τών σταθερών έραστών, τόν άνθρωπο πού τόσα χρόνια τώρα μένει πιστός στον έρωτά του.

— "Ακριβώς. Καί υπάρχει αυτός ο άνθρωπος ή είναι δημιούργημα τής φαντασίας σας;

— Θά τόν δήτε σέ λίγο! άπάντησε ο Μπαβολέ.

— Καί, έπρόσθεσε ή βασίλισσα με φωνή πού έτρεμε άπό έλαφρά συγκίνησι, ποιά είναι ή γυναίκα πού αγαπάει;

— "Ω, Μεγαλειότητά, άπάντησε ο Μπαβολέ, μου ζητάτε ένα μυστικό, τού όποιου δέν μου άνήκει.

— Πέστε μου τούλάχιστον άν τήν γνωρίζω...

— "Ισως...

— "Α! έκανε ή βασίλισσα.

— "Ο Μπαβολέ έμεινε σιωπηλός.

— Κύριε πρέσβυ, έξακολούθησε ή "Ελισσάβετ, με φωνή θωπευτική ειμαι γυναίκα και γι' αυτό είμαι περίεργη κι' άνυπόμονη. Πέστε μου τούλάχιστον ποιά είναι ή θέσις κ' οί τίτλοι τού ιδανικού αυτού έραστού. Έίνε ευγενής;

— "Από τούδε λαμπρότερος, Μεγαλειότητά.

— Καί θρίσκειται στην υπηρεσία μου;

— Θά χαίρεται σέ λίγο τήν Μεγαλειότητά σας...

— Έίχαν ρθάσει στην άχρη του Ταμέσως, άκριβώς άπέναντι από μέρας, πού θρίσκόταν άγκυρωθά λημέρη ή φρεγάτα "Ερυσρόν Ράδον.

— Μια θάφκα, τήν όποία είχαν κατεβάσει άπ' τού καράδι διέσχισε τά νερά με τήν ταχύτητα τών σαράντα κουπιών κι' ένας εύπατοίσης, όρβιος, στή μέση τήν διεύθυνε.

— "Α! είπα ή βασίλισσα θγαίνοντας άπ' τού φορείο της κι' άκουμπώντας στο μπράτσο τού Μπαβολέ, ο όποιος είχε άφιππεύσει κ' είχε παραδώσει τού άλογό του σ' έναν άκόλουθο.

— "Α! τόν άναγνωρίζω τόν άξιωματικό αυτό... Είναι ο σερ Ρά-

— "Α! έκανε ή βασίλισσα.

— "Ο Μπαβολέ έμεινε σιωπηλός.

— Κύριε πρέσβυ, έξακολούθησε ή "Ελισσάβετ, με φωνή θωπευτική ειμαι γυναίκα και γι' αυτό είμαι περίεργη κι' άνυπόμονη. Πέστε μου τούλάχιστον ποιά είναι ή θέσις κ' οί τίτλοι τού ιδανικού αυτού έραστού. Έίνε ευγενής;

— "Από τούδε λαμπρότερος, Μεγαλειότητά.

— Καί θρίσκειται στην υπηρεσία μου;

— Θά χαίρεται σέ λίγο τήν Μεγαλειότητά σας...

— Έίχαν ρθάσει στην άχρη του Ταμέσως, άκριβώς άπέναντι από μέρας, πού θρίσκόταν άγκυρωθά λημέρη ή φρεγάτα "Ερυσρόν Ράδον.

— Μια θάφκα, τήν όποία είχαν κατεβάσει άπ' τού καράδι διέσχισε τά νερά με τήν ταχύτητα τών σαράντα κουπιών κι' ένας εύπατοίσης, όρβιος, στή μέση τήν διεύθυνε.

— "Α! είπα ή βασίλισσα θγαίνοντας άπ' τού φορείο της κι' άκουμπώντας στο μπράτσο τού Μπαβολέ, ο όποιος είχε άφιππεύσει κ' είχε παραδώσει τού άλογό του σ' έναν άκόλουθο.

— "Α! τόν άναγνωρίζω τόν άξιωματικό αυτό... Είναι ο σερ Ρά-

λεϋ, ὁ πλοίαρχος τῆς «Περσεφόνης». Φαίνεται πῶς ὁ ὑπουργός μου τῶν Ναυτικῶν τὸν μετέθεσε στὸ «Ερυθρὸ Ρόδο».

— Ἀκριβῶς, Μεγαλειότητι, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ.

— Καί, ἐξακολούθησε ἡ Ἐλισάβετ με σιγανὴ φωνὴ πού ἐπαλλε ἀπὸ συγκίνησι, αὐτὸς εἶναι ὁ ἰδανικός ἐραστής ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότητι, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ. Ἰσως μάλιστα τώρα ν' ἀναγνωρίσατε καὶ τὴν γυναῖκα πού ἀγαπᾷ τόσο πιστά...

Ἡ βασιλισσα δὲν ἀπάντησε, ἀλλὰ ὁ Μπαθολέ αἰσθάνθηκε τὸ χέρι τῆς νὰ τρέμῃ μέσα στὸ δικό του.

Ἦταν ἡ ὥρα τῆς παλινρροίας καὶ τὰ νερά πού εἶχαν τραυχήθῃ, εἶχαν ἀφήσει τὴν ὄχθη ὑγρή, πράγμα πού ἔκανε τὴ βασιλισσά νὰ διστάζῃ νὰ πατήσῃ σ' αὐτὴ γιὰ νὰ μὴ μέσῃ στὴν θάρκα.

Ὁ σερ Ράλεϋ τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ καὶ θυάζοντας γρήγορα τὸν μανδύα του τὸν ἀπλώσε στὴν ὄχθη. Ἐπειτα, εἶπε στὴ βασιλισσά:

— Τώρα μπορεῖτε νὰ περπατήσετε, Μεγαλειότητι.

Ἡ Ἐλισάβετ τὸν εὐχαρίστησε μ' ἓνα χαμόγελο κι' εἰπετα τοῦ εἶπε:

— Σὰς παύω, μιλῶρδε, ἀπὸ κυβερνήτη τοῦ «Ερυθροῦ Ρόδου». Τὴν θέσι αὐτὴ θὰ δώσω στὸν λόρδο Λαϊσίστερ, τὸν ὁποῖον θὰ στείλω σὲ μιά μακρινὴ ἀποστολή. Ἐπειδὴ ὁ μὲν ἓνας εὐγενὴς καὶ γενναῖος ἀξιωματικός σὰν ἑσὰς δὲν μπορεῖ νὰ μένῃ ἀργός, σὰς διορίζω ἀρχιναύαρχο τοῦ στόλου μου... Τὸ χέρι σας, μιλῶρδε...

Καὶ ἡ βασιλισσά, πιάνοντας τὸ χέρι τοῦ σερ Ράλεϋ, ἀνέβηκε στὴν θάρκα, ἐνῶ ὁ Μπαθολέ τῆς ψιθύρισε στὸ αὐτί:

— Ἐπιτρέψατέ μου, Μεγαλειότητι, νὰ σὰς ὑποβάλω τὴν παραίτησί μου ὡς ἱππότης σας ὑπὲρ τοῦ εὐγενοῦς φίλου μου ναυάρχου σερ Οὐίλλιαμ Ράλεϋ...

Ἡ βασιλισσά ὑποκλίθηκε κι' εὐχαρίστησε τὸν Μπαθολέ μ' ἓνα χαμόγελο, μὲ τὸ ὁποῖο εἴδεινε ὅλη τὴν εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν εὐδαιμονία πού τῆς εἶχε προετοιμάσει ὁ πρέσβυς τῆς Γαλλίας.

Ἡ Ἐλισάβετ ἀγαποῦσε τέλος τὸν λόρδο Ράλεϋ.

— Μεγαλειότητι, εἶπε ὁ Μπαθολέ στὴν βασιλισσά, καθὼς ἐπέστρεφαν στὰ ἀνάκτορα μετὰ τὴν ἐπίσκεψι στὸ «Ερυθρὸ Ρόδο», θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ παρασχετε μιά μυστικὴ ἀκρόασι, ἡ ὁποία συνδέεται μ' ἓνα καθήκον ἱερὸ γιὰ μένα !

— Εὐχαρίστω, κύριε, Πότε θέλετε ;

— Ἀπόψε.

— Ἐστω, ἀπάντησε ἡ Ἐλισάβετ. Ἐλάτε στὸ ἀνάκτορο στὴς ἑννέα ἡ ὥρα. Θὰ σὰς δεχθῶ ἀμέσως καὶ θὰ εἶμαι μόνη.

Ἡ Μαρία Στουαρτ ἐσώθηκε! ψιθύρισε μέσα του ὁ Μπαθολέ.

ΚΒ'

Τὸ θράδυ τῆς ἡμέρας ἐκείνης κατὰ τίς ἑννέα ἡ ὥρα, ἡ βασιλισσά Ἐλισάβετ θρῖσκταν μόνη στὸ σπουδατήριό της, περιμένοντας τὸν Μπαθολέ.

Ἡ Ἐλισάβετ καθόταν μπρὸς στὸ γραφεῖο τῆς σκεπτικὴ καὶ σοβαρὴ σὰν νὰ τὴν ἐνωχλοῦσε κάποια σοβαρὴ ἀπασχόλησι μέσα στὴν εὐτυχία πού εἶχε ἀρχίσει ἐκείνη τὴν ἡμέρα νὰ τῆς χαμογελάει...

Συλλογιζόταν τὴν Μαρία Στουαρτ, τῆς ὁποίας ἡ ἐκτέλεισις ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὴν ἄλλῃ μέρα τὸ πρωτὶ.

Ἐξαφνα, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μῆκε μέσα ὁ εὐνοούμενος ἀκόλουθός της, ὁ Ἀρθούρος.

Ἡ βασιλισσά σκίρτησε καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί θέλεις, παιδί μου;

— Ὁ λόρδος Κάμπελ ζητάει ἀκρόασι ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σας, ἀπάντησε μὲ σοβαρότητα ὁ ἀκόλουθος.

Ἀκούγοντας τὸ ὄνομα αὐτό, ἡ Ἐλισάβετ σκίρτησε πάλι. Ἐπειτα, παίρνοντας τὴν ψυχρὴ ἐκείνη ἔκφρασι πού εἶχε ἡ γυναῖκα αὐτὴ, δταν ἀκούσε τὰ βασιλικά της καθήκοντα εἶπε στὸν Ἀρθούρο:

— Περιμένα τὸν λόρδο Κάμπελ ἐδῶ !

Ἐπειτα ἀπὸ μιά στιγμὴ, ὁ λόρδος Κάμπελ μῆκε μέσα καὶ χαιρέτησε τὴν βασιλισσά μὲ μιά θαθεῖα ὑπόκλισι.

Ἦταν ἓνας γέρος μὲ μέτωπο χαμηλὸ, μὲ θλέμμα φευγαλέο, μὲ χεῖλι λευκά καὶ μὲ χαμόγελο σκληρό. Φοροῦσε μαῦρα καὶ κρατοῦσε ὑπὸ μάλῃς ἓνα χοντρὸ φάκελλο μὲ ἑγγραφα. Ἡ ἔκφρασίς του εἶχε κάτι τὸ ἀποτρόπαιο.

— Μεγαλειότητι, εἶπε ὑποκλινόμενος πάλι, ἐκτελῶ τὰ

καθήκοντά μου ὡς λόρδου ἀρχιδικαστοῦ καὶ ἐρχομαι νὰ λάθω διαταγὰς.

— Λοιπὸν ; εἶπε ψυχρὰ ἡ Ἐλισάβετ.

— Ἡ Μαρία Στουαρτ, ἡ πρώην βασιλισσά τῆς Σκωτίας, ἐξακολούθησε ὁ Κάμπελ, καταδικάσθηκε χθὲς εἰς θάνατον ἀπὸ τοὺς δικαστὰς πού διάλεξε ἡ Μεγαλειότης σας. Ἐρχομαι...

Ἡ Ἐλισάβετ ἄρχισε νὰ τρέμῃ καὶ ἡ καρδιά της χτύπησε δυνατὰ...

— Αἱ εἶπε μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ κατανικήσῃ τὴν συγκίνησί της.

— Σύμφωνα μὲ τὸν νόμο, τώρα πού ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις, ἡ Μαρία Στουαρτ, ἡ ὁποία καταδικάσθηκε εἰς θάνατον ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ, ἐξακολούθησε ὁ λόρδος Κάμπελ, πρέπει νὰ διηγηθῇ αὐρίο τὸ πρωτὶ στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσεως, δηλαδὴ στὴν ἐσωτερικὴ αὐλὴ τοῦ πύργου τοῦ Λονδίνου, ὁ ὁποῖος τῆς χρησίμευσε ὡς τώρα γιὰ φυλακὴ.

— Αὐρίο ; εἶπε ἡ βασιλισσά τῆς ὁποίας ἡ συγκίνησις μεγάλωνε.

— Στίς ἑφτά ἡ ὥρα, Μεγαλειότητι.

Ἡ βασιλισσά ἔμεινε σκεπτικὴ καὶ δὲν ἀπάντησε.

— Ἀλλὰ, ἐξακολούθησε ὁ ἀρχιδικαστής, ἂν ἡ ἀπόφασις τῶν δικαστῶν δὲν μπορεῖ σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τοῦ βασιλείου νὰ τροποποιηθῇ, ἡ βασιλισσά ὥστόσο ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀπονουμῆς χάριτος.

Ἀκούγοντας τὴν λέξι αὐτὴ, ἡ Ἐλισάβετ σκίρτησε ζωηρότερα καὶ κύτταξε τὸν συνομιλητὴ της. Ἐνα εἰρωνικό χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλι τοῦ Κάμπελ καὶ τὸ χαμόγελο ἐκείνο σήμαινε:

Ἡ βασιλισσά τῆς Ἀγγλίας, ἡ ὁποία διέταξε τοὺς δικαστὰς τῆς νὰ καταδικάσουν τὴν Στουαρτ εἰς θάνατον, θὰ ξεχάσῃ τώρα τὸ μῖσος τῆς καὶ θὰ συγχωρήσῃ τὴν γυναῖκα αὐτὴ πού τόλμησε νὰ φιλοδοξήσῃ νὰ τῆς πάρῃ τὸν θρόνο, τὴν γυναῖκα αὐτὴ τὴν τόσο ὠραία, ὥστε κι' αὐτὸς ἀκόμα τὸν ὁποῖο ἀγαποῦσε ἡ Ἐλισάβετ διεκίρρυε τὴν ὡμορφίαν της ;

Ἡ Ἐλισάβετ ἔεχασε τότε ὅτι δὲν ἀγαποῦσε πειὰ τὸν Λαϊσίστερ, θυμήθηκε ὅτι ἡ Μαρία Στουαρτ εἶχε τολμήσει νὰ τὴν προκαλέσῃ καὶ νὰ τὴν ταπεινώσῃ καὶ ἀπάντησε στὸν λόρδο Κάμπελ:

— Στὸ βασιλεῖό μου ἡ δικαιοσύνη ἀκολουθεῖ πάντοτε τὸν δρόμο της. Αὐτὸ θὰ συμβῇ καὶ τώρα.

Ὁ ἀρχιδικαστὴς ὑποκλίθηκε καὶ θῆκε ἔξω χωρὶς νὰ πῇ λέξι.

Μόλις ὁμως ἐκεῖνος ἔφυγε, ἡ βασιλισσά κυριεύθηκε καὶ πάλι ἀπὸ τὴν πιδ δυνατὴ συγκίνησι.

Θὰ εἶδνε ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου γιὰ νὰ θρῖσκταν ἀκόμα ἐκεῖ ὁ ἀρχιδικαστὴς τῆς περιμένοντας τὴν ἀπόφασί της... Ὁ οἶκτος εἶχε εἰσχωρήσει μέσα στὴν καρδιά της καὶ μαζὺ μ' αὐτὸν ἓνα καινούργιο αἰσθημα, ἓνα εἶδος φόβου. Φοβῶταν τὴν γνώμη τοῦ κόσμου, τὰς κρίσεις τῶν μεταγενεστέρων γι' αὐτὴν, ἂν ἐκτελοῦσε τὴ Μαρία Στουαρτ.

Εἶχε τάχα τὸ δικαίωμα, παρὰ τὰ σφάλματα καὶ τὰ ἐγκλήματα τῆς Μαρίας Στουαρτ — γιὰτὶ στὰ μάτια τῆς Ἐλισάβετ ἡ ἀντίκλιξις τῆς ἦταν μιά ἐγκληματίας, — εἶχε τάχα τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃ στὸ ἱκρίωμα τὴν γυναῖκα αὐτὴ, μιά βασιλισσά ὅπως κι' ἐκείνη, τὴν ἐξαδέλφη της καὶ μητέρα τοῦ νεαροῦ πρίγκηπος Ἰακώβου, ὁ ὁποῖος μιά μέρα θὰ φοροῦσε στὸ κεφάλι του καὶ τὰ δύο στέμματα τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Σκωτίας;

Αὐτὰ σκεφτόταν ἡ Ἐλισάβετ μὲ τὸ μέτωπο ρυτιδωμένο, δταν μῆκε μέσα ὁ Μπαθολέ.

Μόλις τὸν εἶδε, σηκώθηκε ζωηρὰ καὶ μέσα σὲ μιά στιγμὴ, μάντευσε ὅτι ὁ νέος αὐτὸς πῆγαινε νὰ τῆς ζητήσῃ τὴ χάρι τῆς Μαρίας Στουαρτ.

Ναί, τὴν στιγμὴ ἐκείνη, καθὼς τὸν εἶδε χλωμό, σοβαρό, μαυροντυμένο, τὰ κατάλαβε ὅλα.

Ὁ νέος προχώρησε πρὸς αὐτὴν ἀργὰ κι' ὑποκλίθηκε μ' εὐλάβεια, δείχνοντας ὅτι πῆγαινε νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ πολὺ σοβαρὰ πράγματα.

Καθὼς ἀνασηκωνόταν, ἡ Ἐλισάβετ μὲ φωνὴ ζωηρὴ καὶ συγκινημένη τοῦ εἶπε:

— Αἱ μαντεύω, κύριε! Μαντεύω γιὰτὶ ἐρχόσαστε...

— Κυρία, ἀποκρίθηκε ὁ Μπαθολέ ἐπίσημα μὲ τόνο σχεδὸν προφητικόν, εἶμαι μόνος ἐικοσιτριῶν χρόνων καὶ ἀντιπροσωπεύω τὸ μέλλον... Δὲν εἶμαι πειὰ ὁ πρέσβυς τῆς Γαλλίας εἶμαι οἱ αἰῶνες πού θάβρωθουν, ἡ ἀδέκαστη ἱστορία ἡ σιδερένια πέννα πού χαράζει ἀπάνω σὲ ὀρειχάλκο, ὁ ὁ-

ποῖος δὲν καταστρέφεται ποτέ, τὴ δόξα καὶ τὰ μεγάλα ἔργα τῶν βασιλέων.

Ἡ βασιλισσά στεκόταν χλωμὴ κι' ἀμίλητη, ἀκούοντας αὐτὴ, ἡ τόσο περήφανη, μ' ἓνα μυστηριώδη σεβασμὸ τῇ γνώμῃ τοῦ Μπαθολέ.

Τέλος σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε:

— Σὰς καταλαβαίνω κύριε. Ἐρχόσαστε νὰ μ' ἐμποδίσετε νὰ μαυρίσω τὴ βασιλεία μου μ' ἓνα ἀνεξάλειπτο στίγμα.

— Θέλω, κυρία, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ, νὰ μπορέσῃ ἡ ἱστορία νὰ γράψῃ τὸ ὄνομά σας πάνω κι' ἀπὸ τὰ ἐνδοξότερα ἀκόμη ὀνόματα, θέλω νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν αἰῶνα τῆς Ἐλισάβετ, ὅπως γιὰ τὸν αἰῶνα τοῦ Αὐγούστου, ὁ ὁποῖος δειχθῇ μεγαλειότερος ὅταν συγχώρεσε τοὺς ἐχθρούς του παρὰ δταν νίκησε τὸν Ὀκτάβιο στὸ Ἀκτίο.

Ὁ Μπαθολέ, ὁ ὁποῖος ὡς τότε μιλοῦσε μὲ τὴν εὐγενικὴν περηφάνειαν ἐκείνων πού ὑπερασπίζον τὴν δυστυχία καὶ τὴν ἀδυναμία, γονάτισε κι' ἔπιασε τὰ χέρια τῆς βασιλίσσης.

— Κύριε, τοῦ εἶπε ἡ Ἐλισάβετ σηκώθητε καὶ ἀκούστε με. Θὰ σὰς ἐξηγήσω χωρὶς πάθος καὶ ὀργή.

Ἡ βασιλισσά τῆς Σκωτίας, γιὰ τὴν τύχη τῆς ὁποίας τώρα ὅλη ἡ Εὐρώπη συγκινεῖται, σκόρπισε ἐπὶ εἰκοσιπέντε χρόνια τὸ πένθος στὸ βασιλεῖό της, ὑποστήριξε τοὺς δολοφόνους, δειγνῆκε τέρας ἀγνωμοσύνης καὶ αἰσχύος.

Ὡς γυναῖκα κυλίστηκε στὸν θόρρο, ὡς βασιλισσά ἔεπεσε μέχρι τοῦ σημείου νὰ πάντρευθῇ τὸν Μπόθουελ. Ὡς κυρία τῆς τύχης τοῦ λαοῦ της, τὸν ἀφῆσε ἔρμαιο στοὺς ἐμφύλιους σπαραγμούς, στὴ φτώχεια καὶ στὴν ἀπελπισία, ὡς ἐρωμένη ἀπαρνήθηκε καὶ ποδοπάτησε αὐτοὺς, πού τῆς ἀφιέρωναν τὸ αἷμα τους καὶ τὴ ζωὴ τους, ὡς σύμμαχός μου καὶ στενὴ μου συγγενὴς τέλος, πρόδωσε τὴ συμμαχία καὶ καὶ διασώθηκε νὰ μοῦ ἀρπάξῃ τὸν θρόνο.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ, κύριε, εἶναι ἔνοχος, εἶναι ἀξία τῆς καταδίκης πού τῆς ἐπέβαλαν. Καὶ ὁμως, πρὶν νὰ περᾶσουν πενήντα χρόνια, ἂν ἀφήσω τὴν καταδίκη της καὶ ἐκτελεσθῇ, ἡ ἱστορία θὰ μὲ σκεπᾶσῃ μὲ λάσπη καὶ μὲ αἷμα καὶ θὰ κηρύξῃ τὴν Στουαρτ ἄδωκα καὶ μάρτυρα.

Αὐτὸ λοιπὸν, κύριε, δὲν θὰ συμβῇ. Τὸ δικαστήριον καταδίκασε τὴ Μαρία Στουαρτ. Θὰ μπορούσα νὰ τῆς δώσω χάρι, μὰ ἀφῆσα — τὴν δικαιοσύνη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργο της... Ὅπως ἐξέρετε, οἱ βασιλεῖς θὰ ἔχαν τὴν ἐξουσία τους καὶ τὸ γόητρό τους, ἂν ἀνακαλοῦσαν τίς ἀποφάσεις τους...

Ὡς τόσο δὲν θὰ πεθάνῃ γιὰτὶ τὴ συγχωρῶ... καὶ ἂν ἡ βασιλισσά τὴν καταδικάσει, ἡ Ἐλισάβετ, ἡ γυναῖκα, μπορεῖ νὰ τὴ σῶσῃ ἀπὸ τὸ τεκοῦρι τοῦ δημίου καὶ νὰ τῆς διευκολύνῃ τὴ φυγή.

Θὰ δώσω ἀμέσως σχετικῶς ἐμπιστευτικὰς διαταγὰς. Ἐπειδὴ θερτέτε μερικὸς ἀφωσιωμένους ἀνθρώπους καὶ πρὸ πάντων βουβούς σὰν τάφος γιὰτὶ δὲν θέλω νὰ ἐπιπῆσω τὸ μῖσος καὶ τὸν φανατισμὸ τοῦ λαοῦ μου, ὁ ὁποῖος ζητάει τὸν θάνατό της καὶ στίς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα νὰ εἰσατε με μιά θάρκα στὸν Τάμεσι, μπροστὰ στὸν πύργο τοῦ Λονδίνου, τὴ φυλακὴ της.

Ἡ Στουαρτ θὰ θῆ τότε στηριζομένη στὸ μπράτσο ἓνα μυστηριώδους δηγοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ σὰς τὴν παραδώσῃ. Θ' ἀφήσετε κατόπιν τὴ θάρκα σας νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ ρεύμα τοῦ ποταμοῦ ὡς τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα. Ἐκεῖ θὰ θρῖτῃ ἓνα πλοῖο πού θὰ σὰς μεταφέρῃ στὴ Γαλλία καὶ τότε κύριε, θὰ φθάσετε στὴν πατρίδα σας μαζὺ της, δτανοὶ νόμοι μου θὰ εἶναι πειὰ ἀνίσχυροι νὰ κάνουν τὸ παραμικρὸν ἐναντίον της. Ὅταν θὰ πιστοποιηθῇ ἀπὸ τοὺς δικαστὰς καὶ τὸν δήμο, ὅτι ἡ φυλακὴ ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπῆγαν νὰ τὴν πάρουν ἦταν ἀδελιανή, τότε θὰ μπορέσετε νὰ διακηρύξετε μὲ δυνατὴ φωνὴ ὅτι ἡ Ἐλισάβετ διευκόλυνε τὴ Μαρία Στουαρτ ν' ἀποδράσῃ, ἂν καὶ τὴν εἶχε καταδικάσει εἰς θάνατον ἡ βασιλισσά τῆς Ἀγγλίας.

Ἐμπρὸς, κύριε, μὴ χάνετε οὐτε λεπτό! Πρέπει νὰ ἐτοιμαστοῦν ὅλα γιὰ νὰ φύγῃ ἡ Μαρία Στουαρτ ἀπὸ τὸ ἀγγελικὸ ἔδαφος πρὶν ἐλθέρωσῃ. Ἀλλοῶς, ἂν αὐρίο στὴν ὠριμένη ὥρα θρεθῇ στὴ φυλακὴ της, θὰ διηγηθῇ στὸ ἱκρίωμα, τὸ ὁποῖον θὰ στήσουν τὴν νύχτα... καὶ τότε δὲν θὰ

μπορέσω πειὰ νὰ τὴ σώσω.

Ὁ Μπαθολέ ρίχθηκε καὶ πάλι στὰ πόδια τῆς Ἐλισάβετ.

— Ὡ, ναί! φώναξε. Στὸ μέλλον θ' ἀναφέρουν τὸν αἰῶνα τῆς Ἐλισάβετ, ὅπως ἀναφέρουν τὸν αἰῶνα τοῦ Αὐγούστου.

Καὶ θῆκε ἔξω μὲ θριαμβευτικὸ ὄψος.

Ἡ βασιλισσά χτύπησε τότε ἓνα κουδοῦνι καί, δταν ὁ ἀκόλουγός της Ἀρθούρος παρουσιάστηκε, τοῦ εἶπε:

— Κάλεσε τὸν λόρδο Μπόθουελ.

Κι' δταν ὁ Ἀρθούρος θῆκε ἔξω γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴ της, εἶπε ἀπὸ μέσα της:

«Θέλω νὰ ἐπιβάλω σ' αὐτὴν τὴν γυναῖκα μιά μόνο τιμωρία, νὰ σωθῇ δηλαδὴ, ἀπὸ τὸν ἀθλιο αὐτὸν Μπόθουελ, ὁ ὁποῖος τὴν πρόδωσε καὶ τὴν παρέδωσε στὰ δικαστήρια.

Ἐνα σαρκαστικὸ χαμόγελο πού φάνηκε στὰ χεῖλι τῆς Ἐλισάβετ ἦταν τὸ τελευταῖο ἴχνος τοῦ μίσους τῆς κατὰ τῆς Στουαρτ.

Ὁ Λαϊσίστερ τῆς ἦταν πειὰ ἀδιάφορος κι' ἡ Μαρία Στουαρτ ἦταν τώρα γι' αὐτὴν ἀπλῶς μιά πολιτικὴ ἀντίπαλος — καὶ στὴν πολιτικὴ ἡ Ἐλισάβετ εἶχε τὴν ἐπιείκεια καὶ τὴν μεγαλοψυχία τῶν μεγάλων βασιλέων.

Ὁ λόρδος Μπόθουελ θρῖσκταν τὴν ὥρα ἐκείνη στὸ ἀνάκτορο τοῦ Οὐάιτ - Χώλ καὶ ἔτρεξε θιαστικά στὴν πρόσκλησι τῆς βασιλίσσης.

Ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀνεχόταν στὴν αὐλὴ της, ἂν καὶ κατὰ βάθος τὸν περιφρονοῦσε γιὰτὶ ἤξερε ὅλα τὰ αἰσθη τοῦ καὶ τίς ἀτιμίες τοῦ. Ἐκρυβε θυμὸς τὴν περιφρόνησί της καὶ τὸν φύλαγε γιὰ νὰ τὸν ρίξῃ σὰν δαυλὸ διχονοίας στὴ Σκωτία σὲ περίπτωσι πού ἡ χώρα αὐτὴ, θρῖσκοντας ἓνα ἐνεργητικὸ ἀρχηγό, θ' ἀπειλοῦσε στὰ σοφὰ τὴ γαλήνη τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ λόρδος Μπόθουελ μπαίνοντας μέσα, χαιρέτησε μὲ μιά ἐδαφιαία ὑπόκλησι τὴν βασιλισσά. Ἡ Ἐλισάβετ τοῦ ἀνταπέδωσε μὲ μιά κίνησι τοῦ χεριοῦ τὸν χαιρετισμὸ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Μιλῶρδε, μὲ τὸν θάνατο τῆς βασιλίσσης τῆς Σκωτίας, ἡ ὁποία σὰς παντρεύθηκε μυστικά, θὰ ὀγγίτε κερδισμένος.

— Αἱ κυρία, ψιθύρισε ὑποκριτικὰ ὁ Μπόθουελ, ἐπιτρέψατέ μου νὰ ριχθῶ στὰ πόδια τῆς Μεγαλειότητός σας καὶ νὰ τὴν ἱκετεύσω μιά φορὰ ἀκόμα νὰ τῆς χάρισῃ τὴ ζωὴ.

Ἐνα περιφρονητικὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλι τῆς βασιλίσσης, ἡ ὁποία εἶπε:

— Ἄν τῆς εἶδνα χάρι, μιλῶρδε, εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ λυπώσαστε πολὺ καὶ θὰ φοβώσαστε ἀκόμα περισσότερον.

Μεγαλειότητι, τὴν τραύλισε ὁ Μπόθουελ χλωμαίνοντας.

— Γιατὶ, ἐπρόσθεσε ἡ Ἐλισάβετ, ἀμα χάρισω τὴ ζωὴ στὴ Μαρία Στουαρτ, πρέπει ἀναγκαστικά νὰ τὴν ἀπελευθερώσω.

Ὁ Μπόθουελ σκίρτησε.

— Κι' δταν ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν της, θὰ ἐξαγερῇ στὸ κράτος τῆς καὶ θ' ἀνέβῃ στὸν θρόνο της... Τότε, μιλῶρδε, ξέρετε πὼς θὰ χρησιμοποίησῃ τὴν ἐξουσία της; Θὰ τιμωρήσῃ τοὺς προδότες καὶ θὰ τοὺς στείλῃ στὸ ἱκρίωμα.

— Πολὺ σωστά, εἶπε ὁ Μπόθουελ.

— Λοιπὸν, φώναξε ἡ Ἐλισάβετ, ἐξωργισμένη μὲ τὸ θάσος του, χαρήτε, μιλῶρδε, γιὰτὶ δίνω χάρι στὴ Μαρία Στουαρτ.

Ἄν κεραυνὸς ἔπεφτε ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ τέως ἀντιβασιλέως τῆς Σκωτίας, ἀσφαλῶς θὰ δοκίμαζε μικρότερη συγκίνησι καὶ θὰ χλωμαῖε λιγώτερο.

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

1. Θερινό φόρεμα από ριγέ μεταξωτό, στο οποίο η ριγέ πηγαίνουν άλλοι κασέως κι' άλλοι οριζοντίως. Γιακάς λευκός. Δύο καρδιές από γαλάζιο κόκκινο αποτελούν την πόρπη της ζώνης.

2. Φόρεμα πράσινο ανοιχτό, χωρίς γιακά, που κουμπώνει μπροστά με μία σειρά κουμπιών και γαυρίζεται στο στήθος με δύο πρωτότυπους φιόγκους.

3 και 4. Δύο θερινά ιδιότυπα ανώμυλ από μούλινη ζαρζέττα. Το δεύτερο είναι μονοκόμματο και φοριέται με ζώνη κόκκινη, το πρώτο έχει ζακέττα και φούστα χωριστή.

Η Σειρά της Γυναίκας

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΚΑΛΟΝΗ ΣΤΙΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΕΣ

Σε προηγούμενο φύλλο είδαμε πώς πρέπει να ντύεται μία κομψή γυναίκα, όταν πρόκειται να κάνει μπάνια στη θάλασσα ή να παραθερίσει σε μέρος παραθαλάσσιο. Το ντύσιμο όμως δεν ωφελεί σε τίποτε αν δεν είναι έναρμονισμένο με την κατάλληλη περιποίηση του προσώπου και του σώματος. Γιατί τί εντύπωση μπορεί να κάνει το ωραιότερο μαγιό του μπάνιου, όταν αυτή που το φορεί έχει την πλάτη της γεμάτη φουσκές και εγκαύματα και πώς μπορεί να κολακεύσει μία γυναίκα το μπρούντζινο χρώμα της ηλιοθεραπείας, όταν είναι τόπους-τόπους; Γι' αυτό θ' αφήσουμε σήμερα την μόδα κατά μέρος και θα έπεκταθούμε περισσότερο στην περιποίηση του προσώπου και του σώματος.

Πρώτα απ' όλα μόλις πιάτε στην έξοχη μνή καθήσετε αμέσως όλο το πρωινό στον ήλιο να ξεροψηθήτε. Τις πρώτες ημέρες διαλέξετε μία ώρα πρωινή, πριν κινή πολύ ο ήλιος και καθήστε επί μισή ώρα. Μην κάθεστε μόνο με το μαγιό του μπάνιου, αλλά ντυμένη μ' ένα λεπτό φόρεμα λευκό κατά προτίμηση. Μην αλείφετε το δέρμα σας με κρέμα ή με λάδι παρά από την τρίτη ημέρα και πέρα που αρχίζετε την ηλιοθεραπεία, απ' τις δέκα και πέρα μπορείτε να την παρατείνετε επί μία ώρα (πάνω από μία ώρα ηλιοθεραπεία απαγορεύεται απολύτως οποσδήποτε). "Αν τυχόν πάθετε εγκαύματα από την ηλιοθεραπεία φορέστε για μερικές ημέρες μία εσάρπα στο λαιμό και μακριά μανίκια. Περνάνε ευκολότερα. "Αλείφετε τα εγκαύματα, αν είναι μόνον κόκκινα με ασπράδι αυγού, το οποίο αφήνετε επάνω μισή ώρα. Κατόπιν τα ξεπλένετε με λίγο άδραστο γάλα, και τέλος με τριανταφυλλόνερο.

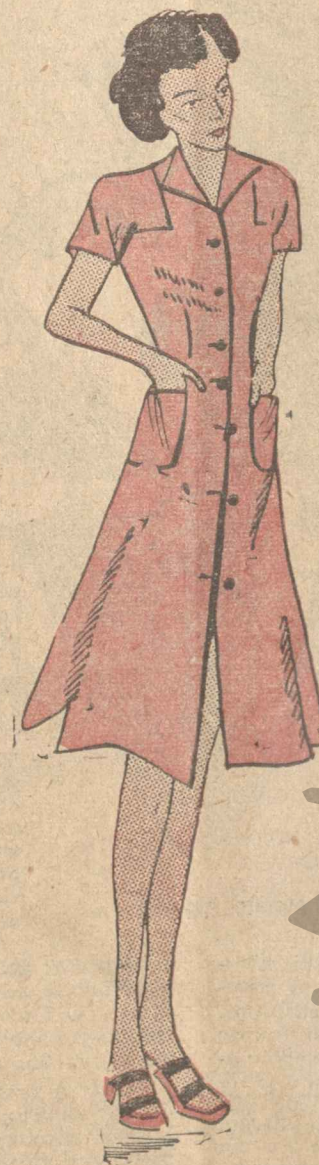
Γιά να μη μαυρίσετε το ίδιο σε ολόκληρη την πλάτη χωρίς να σας μένουν σημάδια από τις μπρατέλλες, είτε να κατεβάσετε τις μπρατέλλες του μαγιό σας, όταν κάνετε ηλιοθεραπεία, είτε να έχετε δυο διαφορετικά μαγιό τα οποία να συναλλάζετε. Μή θάζετε γυαλιά την ώρα της ηλιοθεραπείας, γιατί θα σας αφήσουν σημάδια στα μάτια. Προφυλάσσετε πάντα την μύτη σας μ' ένα σκληρό χαρτί τοακισμένο στη μέση. Είναι απαραίτητο αν δεν θέλετε ν' αποκτήσετε μία μύτη μαύρη και ξεφλουδισμένη. "Αφήνετε το μέτωπο έντελώς ελεύθερο. Βάζετε κρέμα ή λάδι στο πρόσωπό σας μόνον έως του μαυρίσι. Κατόπιν αφήνετε το δέρμα γυμνό και μόνον, όταν γυρίζετε στο σπίτι αλείφετε το δilo, με χυμό από φρούτα, ή, τι φρούτο κι' αν σας τύχη, και αφήστε το έτσι μισή ώρα.

Μή θάζετε τίποτε άλλο στο πρόσωπό σας καθ' όλο το διάστημα της ημέρας, παρά μόνο ρουζ στα χείλη. Πούδρα και κόκκινο στο πρόσωπο φαίνονται άπαλιστα. Μόνο το θράδυ μπορείτε να θάζετε λίγη πούδρα και ένα ελαφρό ρουζ άλλα κι' αυτά σε χρώμα πιο σκούρο από το συνηθισμένο.

"Εκείνα που πρέπει να περιποιηθώτε ιδιαίτερα είναι τα μαλλιά σας. Βρέχετε τα κάθε μέρα με άφθονη μπριγιαντίνη όλη για να μη ξεθάψουν και σκληρύνουν. "Αν είναι

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ ΓΙΑ ΠΛΑΖ

Γίνεται από λινό ή ζέρευ κόκκινο. Μανίκια κιμονό. Τσέπες κολλητές, είναι εφαρμοστό στη μέση και έχει δυο ρεβέρ χωρίς γιακά.

κοντά θάζετε τα κάθε μεσημέρι κάτω από τη θύρα και ξεπλένετε τα για να φύγη το αλάτι. "Αν είναι μακρύς, πρέπει να φοράτε μία σκούφια ή ένα μαντήλι αδιάθροχο. "Οποσδήποτε καλό είναι κατά το διάστημα που βρίσκεστε στην έξοχη να κόβετε τα μαλλιά σας πιο κοντά από το συνηθισμένο. Χτενίζονται ευκολότερα και θρέχονται λιγότερο. Να λούζεσθε κάθε εβδομάδα με κροκούς αυγών. Να περιποιηθώτε τα χέρια σας, όπως και στην πόλη, χωρίς όμως να θάζετε θερνίκι στα νύχια. Κάθε θράδυ αλείφετε τα χέρια σας με κρέμα και κάνετε τους ένα δυνατό μασάζ. "Ετσι ούτε θα σκληρύνουν, ούτε θ' α-γριέψουν έστω κι' αν τραβάτε κουπί. Πριν φύγετε για την έξοχη, αφαιρέστε τις τρίχες των ποδιών σας με επιλατούα και κατόπιν κάθε μέρα περνάτε τα με ελαφρόπετρα. Αυτό θα εμποδίσει τις τρίχες να ξαναφυτρώσουν. "Όσο περιποιηθώτε τα νύχια των χεριών σας, άλλο τόσο να περιποιηθώτε και τα νύχια των ποδιών σας. "Η θάλασσα τα μαλακώνει και είναι εύκολο να κατεβά-ζετε τα πετσάκια και να τρίβετε τα σκληρά μέρη με λίγη ελαφρόπετρα.

"Αν θέλετε να λεπτύνουν τα σφυρά σας ένα αποτελεσματικώτατο μέσον είναι το έξις. Μετά το κολύπημα περπατάτε επί μισή ώρα μέσα στη θάλασσα. Το αποτέλεσμα είναι μοναδικό. "Εχω και μερικές άλλες συμβουλές να σας δώσω. Να κοιμάσθε νωρίς και να ξεπνάτε νωρίς. Να τρώτε άφθονα φρούτα το πρωί στο πρόγευμά σας. Να αποφεύγετε τα πολλά κρέατα που το καλοκαίρι χωνεύονται δύσκολα και να τρώτε ψάρια και χορταρικά.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΔΡΟΣΕΡΟ ΝΕΡΟ

Γεμίστε με νερό ένα πήλινο τσουκάλι ή ένα θάλο πήλινο επίσης. Το νερό να φθάση πάνω από τη μέση. Γεμίστε τις μπρατέλλες σας με νερό ή κρασί και τυλίξετε τις γύρω γύρω με λουρίδες από γονιό πανί σαν να τους θάζετε επίδεσμο. Βουτήξτε τις μέσα στο τσουκάλι και θάλετε τις κοντά σ' ένα ποταμάρι στη σκιά, σε μέρος που να φυσάει.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΩΧΝΕΤΕ ΤΑ ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ

Καίτε απ' έξω από το σπίτι, χόρτα όχι και πολύ ξερά, ώστε να θγάξουν άφθονο καπνό. Μέσα στο σπίτι καίτε κουματάκια καυφούς. "Η καυφούρα πρέπει να καίη γα-ρίς φλόγα γιατί τότε θα καίη αμέσως. Πρα-κτικώτατο μέσον είναι να έχετε κρεμάσει στην καμάρά σας ένα φανάρι δακτυλινό γύρω-γύρω με μία κολλητική ουσία. Τα κουνούπια κολλούν επάνω και δεν μπορούν να ξεκολλήσουν.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΤΕ ΤΑ ΜΥΡΜΗ-ΓΚΙΑ

Προσπαθήστε ν' ανακαλύψετε την μυρμη-γοφαλή και αδειάστε από πάνω μία μπο-τλίτσα ξύδι. Βρέχετε επίσης με ξύδι όλες τις χαραμάδες του πατώματος και το έσω-τερικό των ντουλαπιών σας.

Η Δις ΛΙΑΝΑ

ΔΗ ΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥ ΝΤΕΜΠΟΥΤΟ

Συνεχίζοντας σήμερα τις δημοσιογραφικές αναμνήσεις των γνωστών Γάλλων συγγραφέων και δημοσιογράφων, δημοσιεύουμε το παρακάτω υπέροχο άρθρο του έκλεκτου συγγραφέως Λεμπλάν, δημιουργού του γνωστού «Αρσέν Λουπέν» και τόσων εξαιρετικών λογοτεχνικών έργων, δίνοντας έτσι την ευκαιρία στο αναγνωστικό Κοινό μας να γνωρίσει καλλίτερα τη φυσιογνωμία του έκλεκτου συγγραφέως.)

Στο ωραίο επάγγελμά μας του ανθρώπου των γραμμάτων, υπάρχει ένα σημείο, που μου φάνηκε πάντα αξιοιταίρας προσοχής και για το οποίο ρωτούσα και ανέκρινα συχνά τους συναδέλφους μου: «Πώς και έξ αιτίας τίνος περιστατικού πήρες συνείδηση του περιορισμού σου ως μυθιστοριογράφου ή δημοσιογράφου;»

Δέν κάθεται κανείς στο τραπέζι του, μία μέρα ξαφνικής έμπνεύσεως, λέγοντας:

«Αν έγραφα ένα άρθρο; ή ένα διήγημα ή ένα χρονικό;»

«Όχι. Μουντζουρώνει κανείς πολλά φύλλα χαρτιού, προτού μάθει πώς αυτό το πράγμα που κάνει είναι μία συγγραφική απόπειρα.»

Όταν τελειώσα την στρατιωτική μου υπηρεσία και πέρασα δέκα οχτώ μήνες στο εξωτερικό, ο πατέρας μου, στόν οποίο από έλλειψη οποιασδήποτε ιδιαιτερώς κλίσεως, είχα αφήσει λευκήν εξουσιοδότηση για την αποκατάστασή μου, μου είπε:

— Νά! Το πράγμα είναι τελειωμένο. Ξέρεις τους αγαπητούς μου φίλους Μιρούντ Πισάρ; Θά μπής στη δουλειά τους, την έρχομενη εβδομάδα. Έχουν ένα από τα πρώτα έργαστάσια της Ρουένης, για την επεξεργασία λαναριών. Δόκιμος στην αρχή, ύστερα στέλεχος της δουλειάς, ύστερα συνεταίρος... Εμπρός! Ο δρόμος είναι ελεύθερος.

Άγνωστα απόλυτως τί ήταν τα λανάρια και όμολογώ πώς ή δοκιμαστική δουλειά μου δέν μου έμαθε γι' αυτά τίποτα περισσότερο. Μέσα σέ πλατειές αίθουσες διάφορες μικρές θορυβώδεις μηχανές, ροκανίζανε αδιάκοπα μεγάλα κομμάτια δέρματος, που καρφονόντουσαν έπειτα από λεπτές θελόνες. Έργασία που μου φάνηκε εύθις άμεσως άκατανόητη. Μυστήριο που δέν μπόρεσα ποτέ νά τό ξεδιαλύνω. Πώς γινόταν αυτό τό πράγμα; Σε τί χρσίμευε; Παρ' όλη την καλή μου θέληση, δέν είχα τό παραμικρό ενδιαφέρον γι' αυτές τις δουλειές. Και θά είχα ξεχάσει τό πέρασμά μου απ' αυτήν την δουλειά, αν δέν υπήρχεν εκεί σέ μία γωνιά του έργοστασίου, στό υπερώο, μία έρημη κρύπη.

Εκεί δά έζησα. Μία πολυθρόνα. Χαρτί. Μολύβια. Γιά τραπέζι, τά γυνάτια μου. Γιά όρίζοντας, ένα όρθογώνιο κομμάτι ούρανο, πλασιωμένο από έναν φεγγίτη. Και ό κατακλυσμός τών ποιημάτων, διηγημάτων, ανέκδοτων εκμυστηρεύσεων, στοχασμών, μελετών, άρχισε ραγδαίως. «Αν και ή μικρές μηχανές ήταν πολύ κοντά μου, έν τούτοις δέν ένοιωθα καθόλου τόν όρμητικό τους θόρυβο. Τό έργοστάσιο, μ' έδινε τούς κρότους του, γινόταν άφαντο. Τό πλήθος τών έργατών, έξαφανιζότανε, σάν φαντάσματα. «Ημουν εύτυχισμένος. «Έγραφα... έγραφα...»

Ένα γεγονός μονάχα σταματούσε αυτήν την μέθη, που μ' έξερέθιζε σάν ένα κρασί, που τό είχα πιή, δίχως νά ξέρω τί έπινε: «Όταν ό κ. Μιρούντ - Πισάρ παρυσιαζότανε στό κατάφλι της αλλής, που ώδηγούσεν απ' τό σπίτι του στό έργοστάσιο, γρήγορα, ένας από τούς έπόπτες, άφηνεν ένα έλαφρό σφύριγμα, γιά νά πάρη τόν καιρό ό νεαρός

μαθητευόμενος και μελλοντικός διευθυντής, νά κατακυλίση τη σκάλα και νά μπορέση τό άφεντικό νά τόν δει στη δουλειά σκυμμένο πάνω από τά μυστηριώδη μηχανήματα.

Δέν έδειχνα περισσότερο ζήλο στις επισκέψεις μου στούς πελάτες του έργοστασίου. Δειλός, καθώς ήμουν, μην ζέροντας τίποτε από υποθέσεις, πώς μπορούσα ν' αντιμετώπισω τούς διευθυντάς τών νηματοουργείων, νά τούς πλασάρω τό έμπόρευσμά και νά παζαρέψω γιά την τιμή του; «Ήταν πολύ πιό άπλό, νά πηγαίνω περίπατο. Νά κάνω ωραίες περιπλανήσεις στούς έξοχικούς δρόμους της Νορμανδίας! Πόσες ευχάριστες όνειροπολήσεις στις όχθες της Άντέλ, ή στις κοιλάδες του «Όρν! Κ' ύστερα και κεί άκόμη, πόσα μουντζουρωμένα χαρτιά! «Έγραφα... έγραφα...»

Έν τούτοις, παρ' όλον αυτόν τόν κατακλυσμό τών χειρογράφων, ούτε μία στιγμή, εκείνη την εποχή, δέν σκέφθηκα γιά την ζωή μου. «Έγραφα μόνον, έγραφα άκατάσχετα. Κι' ούτε μία φορά δέν μου ήρθε ή ιδέα, πώς εκεί δά, ανάμεσα στούς καπνισμένους τοίχους του έργοστασίου ή στούς έξοχικούς δρόμους, δημιουργώτανε τό αληθινό μου στάδιο και ότι υπάκουα σ' άνώτερες έπιταγές που διευθύναν τη ζωή μου σέ μία κατεύθυνση έντελώς απόρροια. «Έγραφα δίχως αίτια και χωρίς νά πω στόν έαυτό μου: «Γράφω γιατί επιθυμώ νά κάνω μία μέρα τό επάγγελμα του συγγραφέως, του διηγηματογράφου;»

Ένα μικρό γεγονός ήρθε νά ρίξη άξαφνα λίγο φώς στό πνεύμα μου, ένα από εκείνα τά μικρά γεγονότα που είναι σκεδόν πάντα δεμένα με τά πιό σημαντικά συμβάντα της υπάρξέως μας.

Δέν θ' αναζητήσω την άκριθή ήμερομηνία. Αυτό συνέθεσε μία μέρα γιορτής, στη Ρουένη, στην πλατεία Σολφερίνο. Τιμόσαν τόν Γουσταύο Φλωμπέρ. Καθώς θυμίζομαι, έθρεψε. Άλλά ή άνάμνησι που έχω φυλάξει απ' αυτό τό άπόγευμα, είναι τόσο ζωηρή!

Θυμίζομαι ένα μικρό όθμα, τοποθετημένο κοντά στό Μουσείο, που ήτανε στην άκρη του κήπου. Βλέπω άκόμα σειρές από καρέκλες, ένα πλήθος κυριών με μαύρα, έπίσημα πρόσωπα, καλεσμένους από τό Παρίσι ή απ' άλλοι. Στ' αυτιά μου θούζει άκόμα ό θόρυβος τών λόγων που έκφωνήθηκαν πρός τιμήν του, διασήμου συγγραφέα. Άλλά, στην πραγματικότητα, ή μνήμη μου δέν φύλαξε καθάρα, παρά μονάχα την εικόνα ενός όμίλου από τέσσερα πρόσωπα, πουπαιρναν, άπλούστατα, γιά μένα, τη μορφή ήμιθέων.

Τούς ήξερα από τά βιβλία τους, που τά είχα διαβασμένα και ξαναδιαβασμένα. Άλλά νά που τώρα θρισκόντουσαν μπρός στό μάτια μου. Νά τους και ό πειρασμός: «Ο Γκονκούρ, ό Ζολά, ό Μωπασσάν και ό Μιρμπά, τέσσερις κολοσσοί, τών γαλλικών γραμμάτων. Τούς βλέπω. Τούς θαυμάζω.

Όταν ή τελετή τελείωσε και τούς συνάδεψαν στόν κήπο ή στό μουσείο, περιστερόφοι γύρω τους, τούς άγγίζω έλαφρά, άνακατεύομαι με τό πλήθος που περικυκλώνει καθέναν απ' αυτούς, άκούω τις συνομιλίες τους, μαζεύω τις θαρρημάντες λέξεις που θγαίνουν από τά χείλη τους. «Η γραβότα του Γκονκούρ, τό μονόκλ του Ζολά, τό μυστάκι του Μωπασσάν... τί θέματα γιά παρατήρησι!

Κάθε τι σ' αυτούς τούς ανθρώπους, με κατέπλησσε. Πώς μπορούσαν νά περπατούν σάν τούς άλλους ανθρώπους και πώς δέν έκφραζόντουσαν μ' έναν τρόπο διαφορετικό, με

περισσότερη χάρη και ευχέρεια; «Αναζητούσα στό πρόσωπά τους τό ιδιαίτερο χαρακτηριστικό που δείχνει την μεγαλοψυχία, μέσα στό μάτια τους τό μικρό φώς που άκτινοβολεί σέ διάνοιες τόσο φλογερές... Γκονκούρ, Μωπασσάν... «Η άνάμνησι σάν πόσο έμψυχώνει τόν άγαπημένο κήπο της έπαρχίας, όπου κύλισαν τά ωραιότερα χρόνια της ζωής μου!

Τί θά έκαναν ως την άναχώρησί τους; Δέν ήξερα. Μετά την τελετή δόθηκεν ένα μεγάλο πρόγευμα. Γιά τό γεύμα, πιστεύω πώς θά ήσαν καλεσμένοι από τις δημοσίες άρχές. Μά ήξερα πώς θάπαιρναν τό θραδυνό τραίνο.

Λοιπόν, αν έπαιρναν τό θραδυνό τραίνο, θά ταξιδεύαμε μαζί. Αυτό ήταν βέβαιο, δέν μπορούσε νά τό άμφισβητήση κανείς. Κι' αν ταξιδεύανε μαζί και οι τέσσερις σ' ένα διαμέρισμα, θά θρισκότανε άσφαλώς μία θέσι και γιά ένα νεαρό, που θάχε θρεθί εκεί κατά τύχην που δέν θά φαινότανε πώς έδινε σημασία σέ τίποτα και που θ' άπολάμβανε, δυσμίου όλόκληρης ώρες, τη θέσια τους παρούσια.

«Όστόσο, ή έκτέλεσι αυτού του σχεδίου ήταν δύσκολη. «Όπατέρας μου δέν άστειευόταν καθόλου όταν άργούσα την νύχτα. Είχα ίσα-ίσα την άδεια νά μένω έξω μέχρις ότου κλείνανε τά θέατρα. Λοιπόν, γυρίζοντας από την πρωτεύουσα με τό τραίνο του μεσονυκτίου, δέν θά έφθανα, παρά τό πρωί... Μπιά! Τό κλειδί είναι στην τσέπη μου. Δέν θά μάθουνε τίποτα.

Μ' αυτήν την άπόφασι, άφησα κρυφά τό πατρικό μου σπίτι. Στόν σταθμό, παραινέων την άφιξη τών ήμιθέων και προσκόλλομαι στην συντροφιά τους. Τό τραίνο της Χάθρης φτάνει. Ένα άδειανό διαμέρισμα θρίσκεται μπροστά τους. Άνεβαίνουν εκεί και οι τέσσερις είμαι ό πέμπτος.

Άπέναντί μου, ό Ζολά. Δίπλα του, ό Μωπασσάν. «Υστερα ό Γκονκούρ. «Υστερα ό Γουσταύος Τουντούζ, που άντικατέστησε τόν Μιρμπά.

Και τό τραίνο έφυγε. «Ημουνά μόνος μου με τούς ήμιθέους! Θά γνώριζα τις σκέψεις των! Θ' άκούγα τις κρίσεις των γιά την τελετή, τις μυστικές γνώμες των γιά τόν Φλωμπέρ, γιά τη Ρουένη, γιά τούς συμπατριώτες μου!...

Φυσικά, δέν θά έμενα σιωπηλός. Καθώς ήμουν από τη Ρουένη, είχα διή πολλές φορές στόν κήπο του, του Κρουασάν, τόν Γουσταύο Φλωμπέρ με τις πυτζάμες. «Ο άδελφός του ό γιατρός με είχε περιποιηθί. Άλλά κρατούσα γιά ρεζέρβα κάποια λεπτομέρεια, που μου φαινότανε πώς είχε ένα φλογερό ενδιαφέρον.

«Η γυναίκα του φαρμακοποιού μας ήταν ή κόρη της «Μαντάμ Μποδαρ», ή καλλιτέρα της ώρας έπαρχιώτισσας, που ό Φλωμπέρ την είχε πάρει ως πρότυπο γιά την ήρωίδα του.

Και έκμεταλλεύομενος κι' εγώ, με τη σειρά μου, αυτήν την συγγένεια μεταξύ της γυναίκας του φαρμακοποιού μας και της «Μαντάμ Μποδαρ», είχα φαντασθί μία Ιστορία, τιτλοφορούμενη: «Τό φαρμακείο του κ. «Ωμαί».

Θά τάβαζα, λοιπόν, γιά καλά με τούς ήμιθέους. Θά συνομίλούσαμε σάν συνάδελφοι τών γραμμάτων, που έχουνε τις ίδιες άπαρχολήσεις, τις ίδιες αιτίες γιά νά έξάπτωνται και νά συγκινούνται. «Α! δέν θά ζημιωνόμουν καθόλου γιά τό ταξίδι μου!...

Άλλοι μόνον όμως! Τά γεγονότα δέν άνταποκρίνονταν με τις επιθυμίες τών νεαρών έπαρχιωτών και ό ήμιθεός της φιλολογίας υπακούουν κι' αυτοί σέ φυσικούς νόμους, που καταστρέφουν ό,τι περιμένουμε απ' τη συντροφιά τους. Στην έξοδο του τουννέλ της «Αγίας Αικατερίνης» ενώ ό Μωπασσάν γόγγυζε δέν ξέρω γι' ατι και ό Ζολά δήλωνε πώς είχονε φάει σάν γουρούνια, ό Γκονκούρ φώναζε:

— «Ε, φίλοι μου, έλπίζω πώς δέν θά φλυαρήτε έτσι ως τό Παρίσι, έ; Έγώ είμαι τσακισμένος. «Όλες αυτές ή διατυπώσεις της τελετής με κόρασαν πολύ. Όθλω νά κοιμηθώ. Πούδς, λοιπόν, θά έχη την καλωσύνη νά τραθήξη την

κουρτίνα;

«Αναπήδησα γιά νά ίκανοποιήσω σ' έναν από τούς δασκάλους μου μία επιθυμία τόσο κοινή και με την έλπιδα ίσως πώς ένα «ευχαριστώ», θά προκαλούσε τη συνομιλία που ευχόμουν. Δέν με ευχαρίστησεν όμως καθόλου. «Η χειρονομία μου πέρασεν άπαρατήρητη. «Ο Ζολά και ό Μωπασσάν έξακολουθούσαν νά φλυαρούν, ό ένας παραπονούμενος γιά τό στομάχι του, ό άλλος γιά τό κεφάλι του. «Ο Γκονκούρ γκρίνιαζε ξανά. Τότε σωπάσανε. Μερικά λεπτά άργότερα ό ένας απ' τούς ήμιθέους ροχάλιζε. Τό θαγόνι είχε γίνει κοιτώνας.

Έτσι τσακίζόντουσαν όλες ή έλπίδες μου. «Η θαυμάσια περιπέτεια, που είχα προβλέπει, καταποντιζότανε μέσα στη σιωπή και τά σκοτάδια. Πάνε πειά τά άγνωστα ανέκδοτα γιά τη ζωή του Φλωμπέρ. Πάει ή συνομιλία μαζί με τούς συντρόφους του ταξιδιού μου. Πώς νά κάνης νά ένδιαφεροθών γιά σένα, άνθρωποι που κοιμούνται; Πώς νά συνδέσης φιλία με ήμιθέους που ροχαλίζουν; Πώς νά ζητήσω συμβουλές από τόν γείτονα μου; Πώς νά τό έμπιστευθώ τά χειρόγραφα, που φύσκωναν την τσέπη μου;

Γιατί, γι' αυτό άκριβώς έπρόκειτο!

Με την πλήρη σκεδόν άγνοιά μου, με την άνομολόγητη επιθυμία νά διαβαστώ και ν' άποσπάζω μία κρίσι (που δέν μπορούσε παρ' ά να είναι ένθουσιαστική), είχα φέρι μαζί μου τό έργο μου «Τό φαρμακείο του κ. «Ωμαί», «Τόν θείο της μικρούλας με τά μαύρα! Τί νάκανα τώρα που είχε τραθηχθί ή κουρτίνα; Δέν μπορούσα, αλήθεια, νά γίνα κύριος της τρομαχτικής δειλίας, που με παρέλυε άπέναντι στούς μελλοντικούς συναδέλφους μου, νά τούς άποσπάζω από τόν ύπνο τους, νά τούς συστηθώ και νά τούς πώ:

— «Ε, έλάτε δώ, λοιπόν! Δέν χώθηκα σ' αυτήν την περιπέτεια, γιά νά σάς δώ και νά σάς άκούσω νά κοιμώσθε. Έμπρός, έχουμε νά μιλήσουμε! «Έχω έδώ, πάνω μου, κατά τύχη, δυό ξ ρ γ α.

Δέν κινήθηκα καθόλου. Και τό ύπολοιπο του ταξιδιού συνεχίστηκε μέσα στη σκιά, ενώ ή άπογοήτευσί μου μεγάλωνε όλοένα, καθώς άκούγα τό σασερό ροχαλητό τών μελλοντικών συναδέλφων μου... Λίγο πριν απ' τό Παρίσι, ζήτησαν, γασμουρηθήκαν, άνέπνευσαν. Νά ό σταθμός. Άντίο, Ζολά, Άντίο, Μωπασσάν, Άντίο, Γκονκούρ. «Η μείρες μας δέν θ' άκολουθήσουν τόν ίδιο δρόμο. «Η δική μου, είναι ή αποθλάκωσι μέσα σ' ένα έργοστάσιο λαναριών, με τόν ένδειριστικό θόρυβο τών μυστηριωδών μηχανημάτων. Άντίο...

«Οι «Ο φιλικός γυρισμός μέσα στη νύχτα! «Η διαδοχικές στάσεις του τουννέ! «Η άργή άφίξις τη χαραυγή! «Η μελαγχολία της μυστικής επιστροφής στό πατρικό σπίτι!

Μία άνάμνησι μόνο διατηρείται μέσα μου: «Η έμφάνισι του πατέρα μου τη στιγμή που άνεβαίνα την σκάλα με πνιγμένα όθματα και κάνοντας τά πάντα γιά νά μην πρίζονε τά σκαλιά καθόλου. «Η πόρτα άνοίξει άπότομα και παρυσιασθήκεν ό πατέρας μου, με τη πυτζάμα του. Κράτούσε τό ρολόι του στο χέρι. Έξη ή ώρα!

— Άπό πού έρχεσαι;

— Άπό τό Παρίσι.

... Δέν θά μπορούσα νά πώ άκριβώς τί λόγια άνταλλάξαμε, ούτε ποιά τόνο πήρεν άργότερα ή συνομιλία μας. «Εκείνο που μπωρ νά θεωρώσασ, είναι πώς ύστερα απ' αυτήν την περιπέτεια και αντίθετα από την προσδοκία μου, μία νέα κατάστασι πραγμάτων άρχισε. Τό μέλλον μου σάν έργοστασιάρχη λαναριών, δέν φαινότανε πειά κατάλληλο γιά μένα. Δίχως νά τό ξέρουν οι ήμιθεοί είχονε ξεσκίσει τά πέπλα που μου σκέπαζαν την όρασι και είχονε φατίσει τη ζωή μου.

Μέσα μου είχε ξυπνήσει μία άλλη όψη της ζωής. «Η προ-

(Συνέχεια στη σελίδα 58)

Ο Μωρίς Λεμπλάν

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ ΓΟΥΝΑ

Ο Ζώρς Παλού ήταν έρωτευμένος. Στην ηλικία του —τριάντα χρονών— αυτό δεν είναι και τόσο παράξενο πράγμα. Εγώ μάλιστα το βρίσκω συμπαθητικό. Είχεν άρχισει λοιπόν να χάνη την όρεξί του, εξ αίτιας μίας νέας που λεγόταν Πιερρέττα και ήταν δακτυλογράφος. 'Ο Ζώρς ήταν ένας νέος αρκετά καλοφτιαγμένος, μ'α πού του έλειπεν ή έμπιστοσύνη στον έαυτό του — το χειρότερο ελάττωμα, όταν θέλη κανείς ν' άρέσει στις γυναίκες, ή τουλάχιστον σε μιά μονάχα. Φυσικά είχεν εξομολογηθή τό αίσθημά του στην Πιερρέττα, αλλά τού φάνηκε πως έκείνη τόν άκουσε με κάποια ψυχρότητα. Έξ άλλου, δεν ένοιωθε τόν έαυτό του ίκανό να κατακτήση μιά γυναίκα με μιά πολιορκία έπίμονη, ύπολογισμένη και ύπομονετική. «'Αν δεν μπορέσω να τήν κάνω να πέση άμέσως στην άγκαλιά μου, αίσθάνομαι πως δεν θα τήν κατακτήσω ποτέ!» σκεφτόταν. Τότε, χωρίς άμφιβολία, μιά λύσι μονάχα ύπήρχε: Νά μάθαινε τήν πιο φλογερή έπιθυμία, πού μπορούσε να έχη ή Πιερρέττα και ίκανοποιώντας την, να τήν τραβούσε στην άγκαλιά του, εύγνώμονα και εύτυχισμένη. Λοιπόν, τήν πιο φλογερή έπιθυμία της Πιερρέττας, τήν ήξερε. 'Ητανε μιά έπιθυμία έντελως παράλογη.

Η Πιερρέττα ήθελε ν' άποκτήση μιά θελούδινη γούνα. Νά, λοιπόν, πού ό Ζώρς παίρνει τούς δρόμους τών συνοικιών. Γιατί πάει στις συνοικίες; 'Ητανε δύσκολο, λοιπόν, να μπη σ' όποιοδήποτε κεντρικό μαγαζί, για ν' αγοράση τήν θελούδινη γούνα της Πιερρέττας;

Όχι, καλοί μου άνθρωποι, δεν είναι καθόλου δύσκολο να μπη κανείς σ' αυτά τα μαγαζιά, μ'α είναι κίνδυνος να θγί απ' αυτά κατατρομαγμένος — δ' ταν τουλάχιστον δεν έχη τό πορτοφόλι του παραγεμισμένο. Κι' ό Ζώρς Παλού, δεν ήταν πλούσιος.

Είχε θέσσει μερικές μικρές οικονομίες, μ'α δεν είχε τα μέσα να ξεδώσει 20.000 φράγκα, για τή γυναίκα πού άγαπούσε τόσο φλογερά. Εύτυχως ύπάρχουνε και τα μαγαζιά εύκαιρία.

Μπορεί κανείς να βρη πολύ καλά πράγματα σ' αυτά τα μαγαζιά. 'Υπάρχουνε τόσες γυναίκες στο Παρίσι, πού τή μιά μέρα είναι πλούσιες και τήν άλλη φτωχές και πού αγοράζουνε τή μιά μέρα ό,τι πουλήσανε ή ίδιες τήν προηγούμενη για ένα κομμάτι ψωμί. Σ' αυτά τα μαγαζιά εύκαιρίας μπορείς να βρης αυτοκίνητα, διάφορα κλοπιμαία, κοσμήματα, τουαλέτες, και κάθε τι πού σου χρειάζεται, και να τό πάρης άμέσως, χωρίς να σε δη κανένα μάτι, δίνοντας μερικά χιλιάρικά.

Ό Ζώρς Παλού, άφου διέτρεξε τή Μονμάρτρη και τό Μονπαρνάς, άφου έπισκέφθηκε τουλάχιστον πενήντα τέτοια μαγαζιά, άφου έλυωσε τις σόλες τών παπουτσιών του και θαύμασε χιλιάδες γούνες (πόσες γούνες από νιάσιγκ, Θεέ μου!) άπελπισμένος έντελως πως θάβρισκε έκεينو πού ήθελε, τήν τελευταίαν ώρα, στις 4 Φεβρουαρίου, σ' ένα μικρό μαγαζιάκι ένός έρημικού δρομάκου, άνακάλυψε τέλος μιά θελούδινη γούνα.

— Είναι ένα άληθινό εύρημα! τού είπεν ό έμπορος. Κυττάζετέ τήν καλά! Είναι πολύ ωραία και όλοκάθαρη. Καί έντελως τής μόδας! Δεν είναι όχτώ μέρες πού τήν έχω!

Τά είπε όλ' αυτά, για να καταλήξη στο τέλος στην τιμή της, πού ήταν αρκετά τσουχτερή: 12.000 φρ. 'Υστερα από μεγάλα παζάρια, ό

Ζώρς τήν πήρε για 8.500 φράγκα. Καί είναι άληθεια πως ήταν μιά πρώτης τάξεως γούνα.

— Άκούστε, είπε στον έμπορο, θα χρειαστή να τήν στείλετε αύριο, στην διεύθυνσι πού θα σας δώσω, στις έξη ή ώρα άκριβώς. Θέλω να κάνω μιάν έκπληξι σε μιά νέα γυναίκα. Στις έξη ή ώρα θα είμαι κι' εγώ εκεί. Θέλω, λοιπόν, μόλις άνοιξη τό κουτί, μπροστά μου, να δη πάνω σ' αυτήν τήν γούνα καρφίτωμένη τήν κάρτα μου...

— Κατάλαβα, τού άποκρίθηκεν ό έμπορος.

Και τού έκλεισε τό μάτι, μ' έναν τρόπο αρκετά άγνη, πράγμα πού έκανε τόν Ζώρς να κοκκινίση ως τ' αυτιά.

Τήν άλλη μέρα, στις έξη ή ώρα, έγινεν άκριβώς ό,τι είχεν ύποσχεθή ό έμπορος. Ό Ζώρς θρισκόταν στής καλής του. Είχεν εύχηθή τα χρόνια πολλά στην Πιερρέττα, για τήν γιορτή, προσφέροντάς της ένα μπουκέτο (ένα ωραίο μπουκέτο τών 20 φράγκων). Έκείνη τόν είχαν εύχαριστήσει εύγενικά, αλλά χωρίς άλλη διαχυτικότητα. Σε λίγο χτύπησαν τήν πόρτα κι' έφεραν τό κουτί με τή γούνα. «Τι μπορεί να είναι ;» ψιθύριζεν ή Πιερρέττα, σπαζώντας νευρικά τούς σπάγγους. Ό Ζώρς είχε πάρει ένα ύψος μυστηριώδες. Έκείνη άνοίγοντας τέλος τό κουτί, είδε τή γούνα, είδε και τήν κάρτα. Φώναξε «ώ!» σάν μικρό παιδί και πήδησε στην άγκαλιά του Ζώρς. Χορηγούσαν από τή χαρά της, χτυπούσε τα χέρια της, θαύμαζε τή γούνα, τήν άφηνε για να ξαναπάη ν' άγκαλιάση τόν Ζώρς, ξαναγύριζε στη γούνα... Τι εύτυχία! Η χαρά της ήταν άμετρη. Πήρε τή γούνα και τή συνέκρινε με τή ρόμπα πού φορούσε, ύστερα με μιά άλλη ρόμπα, με τα καθημερινά της παπούτσια, με τα παπούτσια με τα ψηλά τακούνια...

Αυτό κράτησε μιά όλόκληρη ώρα. Στο τέλος είδε πως είχε μιά κηλίδα.

— «Α! Είναι μιά γούνα εύκαιρία, θεσάίως με έλικρίνει!» ό Ζώρς. Τι σημασία είχε αυτό! 'Ητανε πραγματικά μεγαλοπρεπέστατη! Η Πιερρέττα χάιδε με τρυφερότητα τό θελούδο της, έτριβε πάνω της τα μάγουλά της έκρυσσε μέσα της τό πρόσωπό της, χαρούμενη, συγκινημένη, μεθυσμένη από εύτυχία.

Ό,τι συνέβη τήν νύχτα πού άκολούθησε, μονάχα ό Θεός τό ξέρει (άλλά και οι γείτονες ίσως θα τό έμαθαν, γιατί οι τοίχοι τού δωματίου της Πιερρέττας ήταν πολύ λεπτοί...). Ό Ζώρς είχε άπλούστατα κατακτήσει τήν άγαπημένη του. Τό πρωί τέλος ή Πιερρέττα, μόλις πήδησεν από τό κρεβάτι, έτρεξε έτσι ήμίγυμνη καθώς ήταν με τό πουκάμισο, να δοκιμάση ακόμη μιά φορά τήν ωραία γούνα. Κείνη τή στιγμή χτύπησαν τήν πόρτα. Η Πιερρέττα έβριζε θιαστικά πάνω στους ώμους της τή γούνα κι' έτρεξε ν' άνοίξη.

— «Α! Έκανεν ό άνθρωπος πού μπήκε, να ή γούνα!... Αυτοί που θα σας τήν πάρω, δεσποινίς, μά έρχομαι για να τήν κατάσω!».

Και συγχρόνως της έδειξε τήν αστυνομική του ταυτότητα. Αύτ ή γούνα άνηκε σε μιά γυναίκα, πού είχε δολοφονηθή τελευταία. Είχαν συλλάβει τόν δολοφόνο, πού άμολόγησε τα πάντα: Τους κλεπταποδόχους, στους όποιους είχε πασάρει τα κοσμήματα, τόν έμπορο, πού τού είχε πουλήσει τισ τουαλέτες, τό μαγαζιά όπου είχε δώσει τ' άλλα κλοπιμαία... Ό Ζώρς συλλογίσθηκε τότε τή μικρή κηλίδα, πού είχε δη

(Συνέχεια στή σελίδα 58)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ

Τραγουδώντα/ΤΗΝ ΑΥΓΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στή Νέα 'Ορλεάνη τών 'Ηνωμένων Πολιτειών, δυό παιδάκια, ό Φίλιππος κι' ή Δέα, άκολουθούμενα από τόν σκύλο της τελευταίας, τόν Χόμο, θγαίνουν ένα πρωί στους δρόμους για να πουλήσουν, ό πρώτος λουλούδια κι' ή δεύτερη κέρνα άγαλματάκια πού φτιάχνει ό πατέρας της. Ό Φίλιππος δεν φαίνεται και τόσο πτωχός, μ'α ή Δέα, της οποίας ό πατέρας είν' άρρωστος, ύποφέρει πολύ από τήν φτώχεια. Ό Φίλιππος μάλιστα μοιράζεται μαζί της τό φαγητό του κι' έπειτα πηγαίνουν και βρίσκουν μιά άγαθή μιγάδα, τήν Σελίνα, ή οποία πουλάει ζαχαρώδη και γλυκίσματα κι' ή οποία έκθέτει στο τραπέζι της τα λουλούδια τού Φίλιππου και τ' άγαλματάκια της Δέας για να πουληθούν εύκολότερα. Τό βράδυ, ό Φίλιππος γυρίζει στη θεία του 'Αντωνία, όπως άποκαλεί, μιά μόρη, μαζί με τήν οποία μένει σ' ένα σπιτάκι μέσα στον κήπο μίας παλιάς άρχοντικής επαύλεως, ή οποία κήκε προ έτών.

(Συνέχεια απ' τό προηγούμενο)

Πράγματι, ή παλιά έπιγραφή «Πωλείται ή 'Ενοικιάζεται» πού κρεμάταν στην είσοδο της επαύλεως, θγίκε και στη θέση της μπήκε ή έξης :

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΑΝΘΗ ΓΙΑ ΓΑΜΟΥΣ
ΣΤΕΦΑΝΟΙ — ΑΝΘΩΔΕΣΜΕΣ.
ΤΙΜΕΣ ΕΞΑΙΡΗΤΙΚΕΣ»

Πέρασε αρκετός καιρός ως ότου να ίκανοποιηθή ή περιέργεια τών γειτόνων και να μάθουν ποιοι ήταν οι νέοι ένοικοι τού σπιτιού. Καί όταν έπί τέλους έμαθαν πως ήταν ή ήλικιωμένη έκείνη μαύρη πού τήν είχαν δη πριν από λίγες μέρες να κυττάξη από τα κάγκελλα της επαύλεως, και τό παιδάκι πού τή συνόδευε, αίσθάνθηκαν κάποια άπογοήτευσι.

Παρ' όλες τους τις προσπάθειες για να μάθουν περισσότερα, δεν έμαθαν άλλο τίποτε παρ'α μόνο ότι ή μαύρη ήταν πολύ επιδέξια άνθοκόμος, ότι τήν έλεγαν 'Αντωνία και ότι τό παιδί, τό οποίο ως λευκό δεν μπορούσε να είναι δικό της, άνωμαζόταν Φίλιππος. Τήν έβλεπαν πολύ σπάνια γιατί έμπαινε κι' έβγαινε κατά προτίμησιν από τήν πισινή πόρτα.

Καμιά φορά τό παιδί, παίζοντας εύθυμα στο περιβόλι, έφτανε ως τήν καγκελλατή πόρτα, απ' όπου τ'α γαλανά μάτια του έπισκοπούσαν με περιέργεια τόν στενό και σκοτεινό δρόμο πού ήταν πάντα σχεδόν έρημος.

Τά άλλα παιδιά της γειτονιάς προσπαθούσαν με όλους τούς τρόπους να τόν τραβήξουν κοντά τους μ'α στάθηκε άδύνατον. Μόλις τα έβλεπε να πλησιάζουν, τό έβάζε στα πόδια και κρυβόταν πίσω από τούς θάμνους, όπου έμενε ως ότου έφευγαν αυτοί πού με τόση έπιμονή έπεδιώκαν τήν φίλια του.

Ό Φίλιππος ως τόσο ήταν εύτυχισμένος. Τό πρόσωπό του φάνερνε ύγεια και ήταν πάντα πόσχαρος. Άγαπούσε τα λουλούδια, τα πουλιά κι' όλα τα ζώα τόν πλησίαζαν μ' έμπιστοσύνη σάν φίλο. Νόμιζε κανείς ότι ύπήρχε μεταξύ τους κάποιας μυστηριώδους δεσμότης κι' ότι μπορούσαν και συνεννοούνται. Δεν τόν φρόντωνσαν καθόλου, γιατί ήταν γλυκός και ήμερος μαζί τους σάν άρνί. Έτρεχε άνάμεσα

στά λουλούδια, ένδ ή πεταλούδες και τ' άλλα έντομα πετούσαν γύρω του.

Από τα χρόνια έκείνα, ό Φίλιππος είχε άρχισει κιόλας να σχεδιάζη άπάνω στο χαρτί τα λουλούδια πού άγαπούσε. Η 'Αντωνία, αν και άγράμματη, με τή σκέψι ότι ή κλίσς του αυτή μπορούσε να τού φανή χρήσιμη μιά μέρα, τόν είχε ένθαρρύνει. Τού άγόρασε μάλιστα κι' ένα κουτί με χρώματα κι' όταν ό πατέρας — 'Ιωσήφ, ένας νέρος παπάς της συνοικίας, της είπε ότι τό παιδί φαινόταν να χη μεγάλη κλίσι στη ζωγραφική κι' ότι μιά μέρα ίσως θα γινόταν μεγάλος καλλιτέχνης, ή άγαθή γυναίκα καταχάρηκε.

Όταν ό Φίλιππος μεγάλωσε κάπως, ή 'Αντωνία παρακάλεσε τόν πατέρα 'Ιωσήφ να τού μάθη άνάγνωσι και γραφή. Κάθε πρωί λοιπόν — τό καλοκαίρι στις έξη και τόν χειμώνα στις όχτώ — ό Φίλιππος με ζωηρό πρόσωπο και ροδόχρωμα μάγουλα, άφου έπινε τό γάλα του, έτρεχε στο σπιτί τού πατέρα — 'Ιωσήφ, τόν όποιον εύρίσκε μπροστά στα βιβλία του και στο φλυτζάνι τού καφέ του.

Ό Φίλιππος άγαπούσε τόν πατέρα — 'Ιωσήφ, αλλά λάτρευε τήν 'Αντωνία, ή οποία τού άνταπέδιδε τή λατρεία του με τό παραπάνω. Δεν ύπήρχε τίποτε πού ή γρηά μαύρη δεν ήταν πρόθυμη να κάνει γι' αυτόν, μ'α κι' έκεינו της άνταπέδιδε τις φροντίδες της με τήν άπόλυτη ύπακοή του και τήν άπερίοριστη άφοσίωσί του. Όσο μεγάλωνε μάλιστα, τήν βοηθούσε άναλόγως τών δυνάμεών του, ξεριζώνε τα χοιράρια, μάζευε τα έσρα φύλλα, έκοβε τα λουλούδια και καθάριζε τόν κήπο από τα χαλίκια, πού έμποδίζαν τήν άνάπτυξη τών φυτών. Με δυό λόγια, προσπαθούσε να της φαίνεται όσο τό δυνατόν πιο χρήσιμος.

Γι' αυτό τήν ήμέρα πού ή 'Αντωνία τού είπε ότι ήταν πια αρκετά μεγάλος, δέκα χρονών, ώστε να μπορεί να πηγαίνει έξω και να πουλήη λουλούδια, ό Φίλιππος κατενθουσιάστηκε. Δεν ήταν πια τόσο άκαμώνητος όσο άλλοτε κι' είχε άποκτήσει μιά χαρή, μέτρη όποια κατακτούσε όσους τόν πλησίαζαν. Έτσι κι' ή Σελίνα, μόλις τόν είδε, τόν άγάπησε σάν παιδί της. Συγχρόνως κι' ό Φίλιππος χάρηκε πολύ πού έβριζε μιά φίλη στη γυναίκα έκείνη, ή οποία με τό μελαγχρόμα της τού θύμιζε τήν άγαπημένη του 'Αντωνία.

Ό Φίλιππος πουλούσε τα λουλούδια του συνήθως σε κυρίους της καλής τάξεως, πού έκαναν τόν περιπάτο τους στις κεντρικές λεωφόρους. Πολλοί απ' αυτούς μάλιστα έβάζαν τό νομίσμα τους στο χερί τού μικρού άνθρωπάκου, άφου άγάπησε σάν παιδί τήν Σελίνα, ή οποία τού έκοβόσυν τή γλυκεία του φωνή να τούς λέη: «Εύχαριστώ, κύριε!»

Κι' όταν τό κρεβάτι του άδειάζε, ό Φίλιππος, δεν καθόταν να χαζέψη στους δρόμους, αλλά γύριζε γρήγορα στη θεία του 'Αντωνία προσπαθώντας σάν παιδί για να τή βοηθήση στην περιποίησι τών λουλουδιών της.

Ό Φίλιππος είχε κάνει λόγο στην 'Αντωνία για τή γνωριμία του με τή Δέα και ή μαύρη, αν και δεν είχε δη ποτέ τή μικρούλα, άρχισε να αίσθάνεται μεγάλη συμπάθεια προς αυτήν. Γι' αυτό, καθώς είδαμε, φρόντιζε πάντοτε, ώστε τό πρόγευμα πού έδινε στον Φίλιππο να είναι αρκετό για δυό, για να μπορεί να τό μοιράζεται με τή μικρή φίλη του. Κ' ή πρώτη έρώτησίς της 'Αντωνίας, όταν ό Φίλιππος γύριζε ήταν αν ή Δέα πουλήσε κανένα απ' τα άγαλματάκια της.

Ζ'

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΙΑ

Την ημέρα που ο κ. "Ενσμπορτ αγόρασε τον Κουασιμόδο, ο Φίλιππος δεν έβλεπε την ώρα να πουλήσει τα λουλούδια του. Τόσο θιαζόταν να γυρίσει στην Έπαυλη και να διηγηθώ στην Άντωνία, δι, είχε συμβεί.

Μόλις λοιπόν η τελευταία του γαρβένια στόλισε την μπουτονιέρα ενός περιπατητού, έτρεξε στην όδο Κήπων. Εκεί τα παιδιά που έπαιζαν τον προσκάλεσαν να συμμετάσχει στα παιχνίδια τους, μα εκείνος αρνήθηκε. Αυτό δεν συνέβαινε πάντοτε κι' εσάκις η θεία Άντωνία δεν τον χρειάζονταν πηγαινε κι' έπαιζε με τα γειτονόπουλα, τα οποία είχε κατακτήσει με τη φυσική του γλυκύτητα, με την ευθυμία του και την ευγένεια των τρόπων του.

Καθώς ζύγωνε στην Έπαυλη, είδε μία άλλη παρέα παιδιών που ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από ένα μικρό κουτσό μαύρο, ο οποίος κρατούσε στο κεφάλι του ένα δέμα πολύ βαρύ για την ηλικία του.

— Πάλι τα ίδια! είπε μέσα του ο Φίλιππος. Τά μαγκά-παιδιά πειράζουν τον καυμένο τον Μπίλ.

Και τρέχοντας πόν τον συντροφιά, φώναζε δυνατά, ενώ τα γαλάζια του μάτια έλαμπαν από αγανάκτηση.

— Παληόπαιδα! Τώρα θα σάς δείξω εγώ!

Σε λίγο έφθασε τα παιδιά, ρίχτηκε ανάμεσα τους κι' άρχισε να χτυπάει δεξιά κι' αριστερά.

— Θα τόν αφήσετε, επί τέλους, ήσυχο τον καυμένο τον Μπίλ; φώναζε. Ναί ή όχι; Έλα δώ, Μπίλ — επρόσθεσε — δός μου το δέμα σου και πάρε το καλάθι μου.

Και σηκώνοντας με κόπο το βαρύ φορτίο, το έβαλε στο κεφάλι του και άρχισε να περπατάει ακολουθούμενος από τ' άλλα παιδιά, τα οποία είχε κατακτήσει η ευγενική αυτή χειρονομία του, και φώναζαν:

— Ζήτω!... Ζήτω ο Φίλιππος της Άντωνίας!...

Ο Φίλιππος μετέφερε το δέμα του μικρού μαύρου ως την κατοικία του τελευταίου και κατόπιν διευθύνθηκε τρέχοντας προς την Έπαυλη Ντετράβ...

Όταν έφθασε εκεί, ήταν κατακόκκινος και λαχανιασμένος.

Η Άντωνία καθόταν κάτω από τον μικρό εξώστη του οικότου, μπροστά σ' ένα τραπέζι, φορτωμένο λουλούδια. Σκέπαζε τη στιγμή εκείνη με λευκά πέταλα γιασεμιών ένα σκελετό συρματόνιο που παριστάνε ένα μικρό άρνάκι.

— Τίπος είναι αυτό το όμορφο άρνάκι, θεία; ρώτησε το παιδάκι, στηρίζοντας τα νώτα του σε μία από τις στήλες που υποβάσταζαν τον εξώστη, για να ξεκουραστεί και να συνέλθει.

— Είναι για το παιδάκι του κυρίου που κάθεται στην όδο Παναγίας των Ρόδων... Πέθανε χθές την νύχτα... Θά του το δάλουν στην κάσση του φτωχού παιδιού. Του ταιριάζει τόσο, έτσι κάτασπρο καθώς είναι... Μα γιατί είσαι τόσο κόκκινος, παιδί μου; Δεν σου είπα τόσες φορές να μην τρέχεις πολύ;...

— Δεν μπορούσα να κρατηθώ, θεία... Βιαζόμουν τόσο ναρθώ και να σου πω ότι η Δέα πούλησε τον Κουασιμόδο της...

Κι' ο Φίλιππος διηγήθηκε γρήγορα-γρήγορα και χωρίς να σταματήσει καθόλου στη θεία Άντωνία τα περιστατικά της ημέρας.

— Και δεν ξέρεις και κάτι άλλο σπουδαίο, θεία! επρόσθεσε. Ο κ. "Ενσμπορτ είναι ζωγράφος... Ζωγραφίζει ανθρώπους και τους κάνει τόσο όμοιους που θαρρείς πως θα σου μιλήσουν... Θέλει μάλιστα να κάνει και τη δική μου εικόνα... Τι λές... να πάω αύριο, θεία;

— Γιατί όχι, παιδί μου; απάντησε η Άντωνία χωρίς να σηκώσει τα μάτια της απ' τη δουλειά της. Να πές, αφού ο κύριος θέλει να σου κάνει την εικόνα... Θά μάθης και συ κάτι βλέποντάς τον να ζωγραφίζει. Πόσο θά είμαι ευτυχισμένη άμα θά γίνης ζωγράφος!

— Ναί, ναί, θά με μάθης ζωγραφική... Μου το υποσχέθηκε! Και μάλιστα — επρόσθεσε με ύψος μυστηριώδους — μάς υποσχέθηκε ν' αγοράσει και την Έσμεράλδα...

— Μπράβο! απάντησε η αγαθή Άντωνία. Πόσο χαίρομαι για τη φτωχούλα τη Δέα;...

— Θεία, θάλε μου γρήγορα να φάω! είπε ο Φίλιππος. Έχω μία πείνα!... Έχουμε σούπα απόψε;...

— Ναί, παιδί μου, και είν' έτοιμη. Έχουμε και ψητό... Άλλά στάσου μία στιγμή ν' αποτελειώσω αὐ το άρνάκι.

γιατί θάρθουν να το πάρουν. Μόνο τα ματάκια του λείπουν... Ός που να πές να πλυθής θά γίνουν κι' αυτά!

Έτσι μιλώντας η Άντωνία πήρε δυο ώραίους μενεξέδες και τούς κάρφωσε στη θέση των ματιών του λουλουδιού άρνιου.

— Νά! είπε αφού τελείωσε κρατώντας το καλλιτέχημά της σε κάποια απόσταση για να το δει καλλίτερα. Δεν είναι σαν αληθινό;...

Πραγματικά, ήταν πολύ όμοιο το άρνάκι. Και πώς μπορούσε να μην είναι, αφού από τον καιρό που είχε γίνει της μόδας στη Νέα Όρλεάνη να κάνουν από λουλούδια κάθε είδους αντικείμενα, η Άντωνία είχε αναδειχθεί η καλύτερη καλλιτέχνης στην κατασκευή τους.

— Ω! θέβαινα είναι πολύ όμορφο! είπε ο Φίλιππος με σοβαρότητα κυττάζοντας προσεχτικά το άρνι. Άλλά έμένα μου άρέσουν τα άρνη έτσι, όπως είναι και χωρίς να γίνονται άρνάκια και κουκλίτσες...

Την στιγμή εκείνη ακούστηκε το κουδούνι της εξόπορας κι' ο Φίλιππος έτρεξε κι' άνοιξε. Ήταν μία υπέρτερια που είχε ρθή να πάρη το άρνι.

Η Άντωνία περιτύλιξε με φροντίδα το λουλουδιό ζωο και το τοποθέτησε προσεχτικά σ' ένα καλάθι. Η κινήσεις της ήταν γαλήνιες. Το θήμα της μόνο πρόδιδε κάποια άδυναμία, όταν μπήκε σε λίγο στο σπίτι κι' άρχισε να ταχτοποιή διάφορα αντικείμενα, τα οποία είχε αναγκαστή να μετακινήσει προς χάριν της εργασίας της και να έτοιμάση το δείπνο.

— Τώρα, είπε στον Φίλιππο, πήγαινε να κλείσης την πόρτα, παιδί μου. Δεν θάρθω πειρά κανείς απόψε και θά μπορούσης να φάς ήσυχος.

Η Άντωνία καθάρισε το τραπέζι των λουλουδιών, το έστρωσε μ' ένα κάτασπρο τραπεζομάνηλο κι' έπειτα έφερε από την κουζίνα τη σούπα που άχνιζε, ψητό, τυρί και γάλα.

Ενώ γινόντουσαν η προετοιμασίες αυτές, ο Φίλιππος έπηγε στο μικρό του δωμάτιο και καθώς διέσχιζε το μαγειρείο, έρριξε μία ματιά γεμάτη συμπάθεια στα πράγματα, που ύπηρχαν εκεί μέσα.

Πόσο καθαρά και περιποιημένα ήταν όλα εκεί μέσα! Οι τοίχοι σκεπαζόντουσαν σχεδόν έντελως από τους συρματόνιους σκελετούς, τους οποίους η Άντωνία γέμιζε με άνηθ. Έμβληματα χαράς κι' έμβληματα λύπης άδειάζονταν εκεί μυστικά. Λύρες, άστρα, πέταλα, ήταν κρεμασμένα εκεί μαζί με τους σταυρούς και τους νεκρούς στεφάνους.

Την στιγμή εκείνη, όλος αυτός ο παράδοξος κόσμος έλαμπε καθώς τον χτυπούσαν οι ακτίνες του ήλιοσυνέλεματος που έμπαιναν από το παράθυρο. Η χτυπητή αντίθεση που άποτελούσε με τους σκοτεινούς τοίχους της κουζίνας και με το βαθύ κόκκινο του πατώματος έκανε έντονα στον Φίλιππο, ο οποίος είχε κιόλας άκοκτα άνεπτυγμένο καλλιτεχνικό αίσθημα και του προκαλούσε μία εύχρηστη που δεν μπορούσε να την εξηγήσει.

Στο αίσθημά του αυτό έπρεπε να προστεθί και η άγάπη που ένοιωθε προς το παλιό εκείνο σπίτι, το μόνο που είχε γνωρίσει στην ζωή του και το οποίο θά μπορούσε ν' αποκαλέσει δικό του, γιατί ήταν πολύ μικρός, όταν τον έπαιγαν εκεί και δεν μπορούσε να θυμάται το άλλο σπίτι, όπου είχε κατοικήσει προηγουμένως.

Μπήκε στο δωμάτιό του κι' έρριξε ένα χαρούμενο βλέμμα στο κρεβάτάκι του, το σκεπασμένο με την κουνοπιέρα, στο παράθυρο που το στόλιζαν τα κλαδιά μιας άγριοτριανταφυλλιάς, στο τραπέζι του με τα βιβλία του και συλλογίστηκε ότι καλλιτρο δωμάτιο στον κόσμο δεν υπήρχε.

Ένα πουλάκι τραγουδούσε ευτυχισμένο και ο Φίλιππος προσπαθούσε να επαναλάβη τον σκοπό του καθώς έπλενε ά χέρια του και το πρόσωπό του κι' έφτιαχνε τη μικρή του χωρστρα στα χρυσά του μαλλιά — όπως συνήθιζε να κάνει κάθε θράδυ που γύριζε στο σπίτι του.

Κατόπιν άφησε το δωμάτιό του και πήγε να φάη. Μετά το δείπνο, η θεία Άντωνία κάθισε κοντά του, ενώ ο Φίλιππος, ο οποίος είχε φέρει από το δωμάτιό του ένα βιβλίο, έτοιμάσθηκε να διαβάση τη θραυνή προσευχή.

— Πόσο είμαι κουρασμένος σήμερα, είπε φυλλομετρώντας το βιβλίο με κάποια δυσφορία. Δεν μπορώ να διαβάσω απόψε δόλκληρη την προσευχή.

(Άκολο θεί)

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ

Η Λουκιανή έκανε έναν πρόχειρο λογαριασμό στο μπλόκ της, στο κατάστημα που δούλευε στο τμήμα των άρωμάτων. Ο διευθυντής της, ένας κύριος, χωμένος σ' ένα ψηλό κολλάρο, που το άγγιζε το πηγούνι, άποχαιρετούσε αυτήν την στιγμή τους τελευταίους πελάτες. Η Λουκιανή τον είδε να μιλά με χαμηλή φωνή σε μία συνάδελφό της. Παρατήρησε καθαρά άναμέσα σ' αυτούς τους δυο ένα βλέμμα, που έδειχνε ιδιαίτερες σχέσεις. Κατόπιν ο διευθυντής πέρασε θιαστικός άπο μπροστά της, σκορπώντας ένα θαρύ άρωμα, που γέμιζε τον άέρα. Εκείνη τη στιγμή κατέβαζαν τα ρολά των μεγάλων προθηκών. Πολυάριθμες πωλήτριες των μεγάλων μαγαζιών έτρεχαν με θιαστικό θήμα στις στάσεις των λεωφορείων.

**

Η Λουκιανή έτοιμαζόταν ν' άνεβή κι' αυτή στο λεωφορείο, για να πάη στη συνοικία της Βαστίλης, όταν ένοιωσε στο πλάι της ένα εμπόδιο. Κοντά της θριασκόταν ένας άπτρας ψηλός και ευκίνητος, που της ψιθύριζε ευγενικά τρυφερές έξομολογήσεις.

Μ' ένα γρήγορο πήδημα η Λουκιανή μπορούσε ν' άνεβή στο λεωφορείο, που οδηγός του κίνη τη στιγμή έδινε το σημείο της άναχωρήσεως. Άλλά, κάτι τι την σταμάτησε. Η φυσιογνωμία του ξένου της άρεσε. Δεν ζητούσε να της έπιβληθί. Ήταν άκριβώς ο τύπος της. Η περιπέτεια την διασκέδαζε. Σκέφθηκε μία στιγμή κ' ύστερα του επέτρεψε να την συνόδεψι.

Πέρασαν την πλατεία της Όπερας. Στο δεξιό μέρος της όδοι ντε λά Παί, ένα κλειστό αυτοκίνητο στάθμευε. Άνεβήκανε σ' αυτό και ξεκίνησαν άμέσως με μεγάλη ταχύτητα. Η Λουκιανή κύτταζε τον άγνωστο, που ήταν καθισμένος στο πλάι της. Το πρόσωπό του ήταν λεπτό, η μύτη του έλαφρά άνασηκωμένη, το μέτωπό του πλατύ, τα μάτια του μπλέ. Στο κεφάλι φορούσε ένα μαλακό καπέλλο και αντί για παλτό, φορούσε μία φορδεϊά πελερίνα, χωρίς όρισμένο χρώμα.

Η Λουκιανή έκανε μία προσπάθεια να σκεφθί. Της φαινόταν πως ήξερε το πρόσωπό του. Πού είχε δι' αυτό το ειρωνικό και περήφανο βλέμμα; Μυθιστορήματα της ήρθαν στο μυαλό, εικόνες από διάφορα φιλμ. Πέρασαν άπο τη μνήμη της τις καθήμενες εικονογραφημένες έπιθεωρήσεις. Για μία στιγμή σταμάτησε στην άνάμνηση των ήθοποιών ενός λαϊκού θεάτρου. Μα ο άγνωστος δεν ήταν άνάμεσά τους.

Δεν μιλούσε κανένας άπο τους δυο. Κάθε τόσο, το σηκωμένο χέρι ενός άστυφύλακα, τους έκοβε τον δρόμο. Διάφορα θареία καμμιόνια κυλούσαν μέσα στη νύχτα, μ' ένα τρομακτικό θόρυβο. Τέλος, σταμάτησαν μπρός σ' ένα λιποδρόμιο.

Η Λουκιανή άντίκρουσε διάφορες πολύχρωμες ρεκλάμες. Άνθρωποι τολμηροί με σιδερωμένα μoustάκια, με το ματσίγιο και το ρεβόλβερ στο χέρι, κύτταζαν με την αυτοπεποίθηση των νικητών τα άγρια θήρια, τα κλεισμένα στα κλουβιά τους. Σ' ένα σκονί, σ' ένα ύψος ίλιγγιώδες, ένας άκροβάτης, με πανταλόνι κολλητό πάνω του, έπιχειρούσε το πήδημα στο θανάτο. Διάφορες γυναίκες, κρεμασμένες άπο σκονιά και κουνώνοντας στον άέρα.

Ένας θυρωρός με λιθρέα, ώδήγησε την Λουκιανή μέσο στο τσίρκο. Άκολούθησαν μία στενή όδο, σκεπασμένη άπο άμμο, άπο όπου έβγαινε μία θареία μυρουδιά ιδρώτος άλγουν. Άπο το άμφιθέατρο άκουγόταν ο θόρυβος του πλήθους.

Άριστερά άπο την είσοδο ήταν η όρχήστρα.

Η Λουκιανή γύρισε το κεφάλι της. Ο άγνωστος είχε έσφαισθή! Βρισκόταν τώρα καθισμένη σ' ένα θεωρείο του τσίρκου.

Η Λουκιανή τον είδε να μιλά με μία συνάδελφό της.

Τί θά συνέβαινε, λοιπόν; Συνήθως αυτήν την ώρα είχε γυρίσει πειρά στο σπίτι της, στο μικρό δωμάτιο που κρατούσε μαζί με την φίλη της Ρενέ. Εκεί είχε να κάνει πολλά πράγματα. Έπρεπε να μπαλώση τις κάλτσες της και να ράψι τις ρόμπες της. Άπο κεί έλειπεν ένα κουμπί, έδω έπρεπε να διορθώση κάτι. Μαζί με την φίλη της, μελετούσε τα τελευταία μοντέλλα. Συζητούσαν για ένα ζεύγος γοβάκια, που είχαν δι' έκτηβειμένο σε μία έιτρίνα της όδοι Μονιάρτρης. Κατέστρωναν το πρόγραμμα της έρχομένης Κυριακής. Η Ρενέ, που εργαζότανε σ' ένα έργαστήριο ραπτικής της λεωφόρου της Όπερας, γύριζε σχεδόν πάντα λίγο άργότερα στο σπίτι.

Τώρα άρχισαν κιόλας ν' άκούγονται μέσα στο λιποδρόμιο η κραυγές ζώνων. Μορφαζόντες πθήκοι, άνεθασμένοι σε πελώρια άλογα, χτυπούσανε ρυθμικά διάφορα ταμπούρα. Έξημερωμένοι λυκοί έπαιζαν φυσαρμόνικα. Σκυλιά έπιδοσαν με τρομακτική ταχύτητα σαν να είχαν τρελλαθή, πάνω σε δίσκους με κουδουνάκια. Άκόμα και φώκες, που τους είχαν κρεμάσει καμπανάκια γύρω άπο τον λαμό, έπαιρναν μέρος σ' αυτήν την άλλόκοτη συναυλία, που η άνθρωπινη ιδιοφυία την είχε άργανώσει, θασανίζοντας τα δύστυχα ζωα.

Το κοινό γαυριόσεν άπο τη χαρά του. Η πραγματικότητα είχε ξεπεράσει κάθε πρόβλεψι του. Η Λουκιανή είχε κυριευθή άπο ένα είδος μέθης. Ξεχνούσε πως το δείπνο της την περίμενε στο σπίτι. Η καθαρισμένη πατάτες θά πάγαναν στην κουζίνα. Το σχισμένο φόρεμα θά περίμενε μία χαρά ως αύριο. Με μία έλαφρή άνατριχίλα, είδε τα κορμιά των Γιαπωνέζων άκροβάτων να γλυστρούνε κατά μήκος των κονταριών. Άλογα με λεπτά πόδια, χόρευαν κουνώντας το κεφάλι τους στον ρυθμό της μουσικής. Ψηλά, άλλοι άκροβάτες πάλευαν, χόρευαν, χειρονομούσαν κ' ύστερα άφηνόντουσαν να πέσουν μέσα στο δίχτυ που κρεμώταν άπο κάτω τους. Ήταν ένα υπέροχο θέαμα!...

Όστερα άπο ένα μικρό διάλειμμα, τα φώτα σβύσανε πάλι μέσα στο τσίρκο. Μία παράδειση όπτασία άφάνηκε στην σκηνή. Κάτω άπο το έντονο φώς του προβολέος φανερώθηκε ένας άνθρωπος, που η Λουκιανή τον γνώρισε άμέσως. Ήταν εκείνος που την είχε συνόδεψει, φορούσε τον ίδιο φαρδή μανδύα που είχε και προ όίηγού, άλλα συγχρόνως είχε θάλει μία κοντή κύλινδρο, μεταξωτές κάλτσες και πα-

πούτσια θερνωμένα που τα έβαλε περπατώντας. Τώρα είχε μείνει με γυμνά τα πόδια. Με μία άπίστευτη έπίδειξη ηττα έπαιρνε διάφορα πράγματα με τα μεγάλα δάχτυλα των ποδιών του, τα πέταγε στον άέρα και τα ξανάπαινε. Όστερα, κάθισε σε μία καρέκλα και με τον φυσικώτερο τρόπο του κόσμου άρχισε να σταυρώνη τα πόδια του πάνω στο στήθος του. Η Λουκιανή είδε με φρίκη, ότι του έλειπαν τα δυο του χέρια. Τα ρούχα του ήταν μαύρα. Μονάχα το πουδραρισμένο πρόσωπό του και τα γυμνά πόδια του, διακρινόντουσαν μέσα στο σκοτάδι.

Ο άγνωστος δίχως να πη λείει, πήρε με το άριστερό του πόδι ένα πούρο, το έβαλε στο στόμα του και το άναψε με την θάρθητά του δαχτύλου του ποδιού. Άμέσως ύστερα με μία χαρακτηριστική κίνηση έσβυσε το σπύρι, που το έκρατούσε σφιχτά άνάμεσα στα δυο δάχτυλα του ποδιού του. Έπειτα, πήρε μία μπιλλία, έρριξε με προσοχή κρασί μέσα σ' ένα ποτήρι, ήπιε μία γουλιά, έπιασε μία έφη-ιερίδα με το πόδι του και άρχισε να την διαβάση, καπνίζοντας συγχρόνως και πίνοντας, σύμφωνα με τον ρόλο του.

Όλη αυτή η σκηνή, στην όποια τα πόδια έκαναν τη δουλειά των χεριών, είχε κάτι άό όδυνηρό. Η Λουκιανή άνάπνεε με κόπο. Άναθυμώτανε πως είχε κάποτε άναστησει σ' ένα βουλεβάτο μία κοπέλλα άκρωτισμένη άπο το (Συνέχεια στη σελίδα 56)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Η ετυχία της ΜΑΘΘΙΝΑΣ

ήμέρα σου περάση από το νοῦ... Ἄν ἤξερες πόσο δυσφορία εἶναι ἡ Βιολέττα! Μὰ τώρα, ἡ δύστυχη, θ' ἄλλαξε. Θὰ ἔχη γίνεи χάλια! Θ' ἀρρώστησε ἀπὸ τὸν πόνο της! Μὰ ἐμεῖς θὰ τὴν περιποιηθοῦμε, θὰ τὴν γιαιτρέψουμε. Θὰ τὴς ποῦμε ἀμέσως ὅτι τὸ σπῆτι μας εἶναι δικό της...

Ἡ Μαθθίνα ὅμως εἶχε πέσει ἔξω. Ἡ Βιολέττα εἶχε ἀλλάξει θέβαια, μὰ ὅχι ὅπως περίμενε ἡ Μαθθίνα. Ἦταν μὴ ὑψηλὸσωμη καὶ ὑπερήφανη γυναῖκα μ' ἓνα ὀραῖο ἄγρο πρόσωπο καὶ δυὸ μεγάλα θελοῦδινα μάτια. Ἡ Μαθθίνα τρόμαξε νὰ τὴν γνωρίσῃ. Περίμενε νὰ δῇ μὴ λυπημένη γυναῖκα μὲ τὰ μάτια κόκκινα ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ θρήνηκε μπροστὰ σὲ μὴ κοιμητὴ καὶ φιλάρεσκῃ καλλονῇ.

— Ἀ, πόσο ὑπόφερές, καυμένη Βιολέττα! τὴς εἶπε μὲ συμπόνους, ὅταν κάθησαν στὸ σαλόνι.

— Ἀπὸ τί; ἀπόρησε ἐκεῖνη. Κί' ἔπειτα, γιατί αὐτὸ τὸ «καυμένη»;

— Μὰ πῶς; Ἐκανε ἡ Μαθθίνα κατὰπληκτη. Δὲν ἀγαποῦσες λοιπὸν πειὰ τὸν ἄνδρα σου;

— Μὴ μοῦ μιλάς γι' αὐτὸν, σὲ παρακαλῶ! τὴς ἀπάντησε ἡ Βιολέττα μὲ ψυχρότητα. Δὲν θέλω νὰ τὸν ξέρω! Δὲν ὑπάρχει πειὰ γιὰ μένα!

Κί' ἄναψε ἓνα σιγαρέττο.

Ἡ Μαθθίνα εἶχε πέσει ἀπὸ τὰ σύννεφα. Μόλις θρήνηκε λοιπὸν μόνη μὲ τὸν ἄνδρα της, τοῦ φανέρωσε ἀμέσως τὴν κατὰπληξί της.

— Κί' ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς θὰ μοῦ ἀνοίγες ἀμέσως τὴν καρδιά της! παραπονέθηκε.

— Ἀγαπητὴ μου, πρέπει νὰ καταλάβῃς ὅτι αὐτὴ ἡ συμπόνοια σου τὴν ταπεινώνει, τὴν ἐξευτελίζει. Ἐσὺ ἔχεις τὸ σπῆτι σου, τὸν ἄνδρα σου κί' ἐκεῖνη δὲν ἔχει πειὰ τίποτε!

Ἡ Μαθθίνα ἐνοιωσε μὴ κρυφὴ ὑπερηφάνεια γιὰ τὴν εὐτυχία της. Κί' ἀπὸ κείνη τὴν στιγμή ἔπαψε νὰ φαίνεται τρυφερὴ μὲ τὸν ἄνδρα της μπροστὰ στὴ Βιολέττα. Δὲν ἦταν σωστό.

Πρὶν, μετὰ τὸ δεῖπνο, ὁ Ροζέ διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του καὶ ἐκεῖνη ἔβαζε τὸ παιδί νὰ κοιμηθῇ κί' ἔπειτα καθόταν μαζὺ του στὴν τραπέζα καὶ κεντοῦσε. Τώρα ὅμως ἡ Βιολέττα ἤθελε νὰ θγαίνει ἔξω κί' ἐπειδὴ ἡ Μαθθίνα δὲν μπορούσε ν' ἀφήσῃ μόνον τὸ παιδί, παρακαλοῦσε τὸ Ροζέ νὰ τὴ συνοδεύῃ.

Ἐπειτα, ὅταν ἔμενε μόνη, ἐνοιωσε ἓνα παράξενο φόβο, μὴ ἀγωνία ἀνεξήγητη. Ἡ Βιολέττα μὴ νύχτα μάντεψε τὴν ταραχὴ της καὶ τὴς εἶπε γελώντας:

— Φοβήθηκες μήπως δὲν ξαναγυρίσωμε; ἔ;

Ἡ Μαθθίνα γελοῦσε κί' ἐκεῖνη, μὰ κατὰ θάθος ἦταν λιγάκι ἀνίσχυη, γιατί ὁ ἄνδρας της τώρα ἔδειχνε ἓνα ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ Βιολέττα.

— Εἶνε μὴ πραγματικὴ μάρτυς! τὴς ἔλεγε. Εἶχες δικὸν ὅταν ἔλεγες ὅτι ἔφταιξε ὁ ἄνδρας της. Ἡ Βιολέττα μὴ τὰ διηγῆθηκε ὅλα!...

Ἡ Μαθθίνα τὰ ἔχασε. Ἐβλεπε ὅτι ὁ Ροζέ καὶ ἡ Βιολέττα συνεννοοῦντουσαν θάυμασια! Καὶ ὅμως, ἐπὶ πλέον, φοβήθηκε σ' ἀλήθεια, μήπως συμβῇ τίποτε. Κί' ἔτσι πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ φυλάξῃ μὲ κάθε τρόπο τὴν εὐτυχία της.

— Δὲν πρέπει νὰ ξαναθῶγῃς τὸ θράδυ μὲ τὸ Ροζέ! εἶπε τότε τὴς Βιολέττας. Ὁ κόσμος σὲ θάλει πάντα μαζὺ του.

— Μὴ σὲ νοιάζῃ! τὴς ἀπάντησε γελώντας ἡ ἐξαδέλφη της. Ξέρω τί κάνω...

— Μὰ δὲν θέλω ἐγὼ! φώναξε ἡ Μαθθίνα.

— Ἀ, ἐσὺ δὲν θέλεις...

— Μάλιστα, ἐγὼ! Στὴ θέσι σου, θὰ ντρεπόμουν...

Ἡ Βιολέττα ξαναγέλασε. Ἐπειτα, θάλειπας τὸν Ροζέ νὰ μπαίνῃ στὸ σαλόνι, τοῦ εἶπε:

— Ἀπόψε φεύγω...

Ἐκεῖνος χλώμιασε, κούταξε τὴ γυναῖκα του καὶ ρώτησε:

— Μὰ γιατί!

Καίει ὅμως δὲν τοῦ ἀπάντησε. Δαίτησαν μὲ στενοχωρία. Ἡ Μαθθίνα ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ταραχὴ της. Ἡ Βιολέττα χαμογελοῦσε παράξενα. Κί' ὁ Ροζέ εἶχε μὴ ἔκφρασιν ἀπογνώσεως στὰ μάτια. Κατὸπιν, ἡ Μαθθίνα ἀνέθηκε γιὰ νὰ κοιμητὴ τὸ παιδί. Μὰ ὁ νοῦς της ἦταν στὸς δυὸ πού εἶχαν μένει μόνον στὸ σαλόνι. Ὅταν ξανακατέθηκε, ἡ Βιολέττα τὴς εἶπε ὅτι θὰ ἔφενυγε τὰ μεσάνυχτα μὲ τὸ ἔξπρες. Ὁ Ροζέ ἦταν στὸ γραφεῖο του καὶ ἐδιάβαζε ἓνα γράμμα ποῦχε γράψει. Μόλις τὴν εἶδε, τρόμαξε, τὸ ἔκλεισε καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του. Ἐπειτα τὴς εἶπε ὅτι θὰ ἔθγαине ἔξω.

Ἡ Μαθθίνα κατάλαβε ἀμέσως ὅτι θὰ πῆγαине νὰ περιμένῃ τὴ Βιολέττα στὸν σταθμό. Κί' ἀξάφνα τὴς πέρασε μὴ τρομερὴ ἰδέα ἀπὸ τὸ νοῦ. Ἄν ἔφενυγε μαζὺ της; Αὐτὸ θὰ ἦταν! Ὁ Ροζέ θὰ πῆγαине μαζὺ της. Γι' αὐτὸ εἰχεγράψει κί' αὐτὸ τὸ γράμμα...

Ἐκανε τότε πῶς ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον καὶ κρυφὰ ἄρχισε νὰ τὸν παρακολουθεῖ. Ὁ Ροζέ ἐτοίμασε μὴ μικρὴ ταξιδιωτικὴ βαλίτσα καὶ πῆρε μαζὺ του ἀρκετὰ χρήματα. Ἦταν φανερό ὅτι θὰ ἔφενυγε. Ἡ Μαθθίνα λοιπὸν συλλογίσθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα.

Ἐτρεξε στὸ δωμάτιό της, ἀλλάξε γρήγορα φόρεμα, ἄρπαξε μὴ βαλίτσα καὶ θγήκε στὸ διάδρομο τὴ στιγμή πού ὁ Ροζέ ἔθγαине κί' αὐτὸς ἀπὸ τὸ γραφεῖο του.

Ἐσοι θρήνηκαν πρόσωπο μὲ πρόσωπο.

— Ποῦ πᾶς; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος κατὰπληκτης.

— Φεύγω! τοῦ φώναξε ἡ Μαθθίνα, πρὶν ἀπὸ σενὰ μάλιστα. Ἐσὺ μπορεῖς νὰ μείνῃς μὲ τὴ Βιολέττα. Ἐγὼ φεύγω!

— Μαθθίνα... τρελλάθηκες; Μὰ γιατί; Δὲν μὲ ἀγαπᾷς πειά;

— Δὲν ὑπάρχεις πειά γιὰ μένα! τοῦ εἶπε μὲ μὴ δραματικὴ χειρονομία. Εἶμαι ἐλεύθερη!

— Ὁ! ἔκανε ἐκεῖνος, κατὰχλωμος. Εἶνε ἀπίστευτο! Καὶ ἀπότομα τὴν ἔσπρωξε μέσα στὸ γραφεῖο του. Ἐκεῖ ἄφησε κάτω τὴ βαλίτσα του, δίπλα στὴ βαλίτσα τὴς γυναίκας του καὶ τὴς εἶπε μ' ἓνα ὕφος ἐνόχου:

— Μὰ ἐσὺ ἔλεγες πῶς θὰ μὲ σκότανες ἄν...

— Ἀλλάξ ἰδέα, φίλε μου! τοῦ ἀπάντησε ἡ Μαθθίνα μὲ ἀπάθεια. Κατάλαβε πῶς δὲν ἀξίζει τὸν κόπο.

— Εὐχαριστῶ πολὺ!... φώναξε ἐκεῖνος, ἔξαλλος ἀπὸ τὴ λύσσα του. Μὰ... συλλογίσθηκες τὸ παιδί; Τί θὰ γίνῃ τὸ παιδί;

— Ἐμένα ρωτᾷς; Σὲ ποιά τὸ ἀφηγες φεύγοντας; Σὲ μένα; Ἐγὼ τὸ ἀφήνω σ' ἐσένα!

— Μὰ ἐσὺ εἶσαι μὴ ἀστοργὴ μητέρα!

— Κί' ἐσὺ; Ἐσὺ τί εἶσαι; Τὸ ἀγαπᾷς περισσότερο;

Νὰ τὸ θάλλῃς σ' ἓνα οἰκοτροφεῖο, ὅπως ἔβαλε τὸ παιδί της καὶ ἡ Βιολέττα!

Ὁ Ροζέ ἔπεσε σὲ μὴ πολυθρόνα σὰν παράλυτος. Ἐνας κρύος ἰδρὸς τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχίλα. Ἀπὸ τὸ δρόμο, ἀκούσθηκε τὸ κλάξον τοῦ αὐτοκινήτου τὴς Βιολέττας. Μὰ ὁ Ροζέ δὲν τὸ πρόσεξε. Τὰ εἶχε χάσει. Μὰ ἡ Μαθθίνα τὸ ἄκουσε καὶ ἔκανε νὰ θγή. Ὁ ἄνδρας της τότε μ' ἓνα ξαφνικὸ πῆδημα τὴς ἔραξε τὸ δρόμο.

— Στάσου, δυστυχισμένη! τὴς φώναξε. Ποῦ πᾶς ἐτοῖ οἰομόναχη;

— Φεύγω... τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνη σηκώνοντας τοὺς ὤμους της. Φεύγω ὅπως ἡ Βιολέττα...

Σοῦ τὸ εἶχα πρὶν ἔρθῃ; Θέλω νὰ δῇς πῶς θὰ κατατῆσῃς ἄν μ' ἀπατήσης καμμιά φορὰ... Μπορεῖς τώρα νὰ μὲ δῇς στὸ πρόσωπο τὴς Βιολέττας.

— Κί' ὁ κόσμος; ἔκανε ὁ Ροζέ. Τί θὰ πῇ ὁ κόσμος;

— Προτιμῶ νὰ γελᾷς μαζὺ σου κί' ὅχι μαζὺ μου!

— Ἀ, εἶσαι; φώναξε ἐκεῖνος ἔξαλλος. Θέλεις νὰ γελᾷς μαζὺ μου, ἔ;

Μαζὺ μου; Ἐ, λοιπὸν, ἔξερεις τί θὰ κάνω; Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς!

Κί' ἀπότομα ὤρμησε καὶ κλειδῶσε τὴν πόρτα. Ἐπειτα ἔβαλε τὸ κλειδί στὴν τσέπη του.

— Ἐμπρός! ἔκανε θριαμβευτικὰ. Φεύγα τώρα ἄν υπορῇς! Φεύγα ντέ!

Ἡ Μαθθίνα λίγο ἀκόμη καὶ θὰ ἔ-

ποῦσε σ' ἓνα ἀσυγκράτητο γέλιο. Μὰ ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἀντήχησε πάλι ἀπὸ τὸ δρόμο τὸ κλάξον κί' ἡ Μαθθίνα, γιὰ νὰ μὴν τὸ ἀκούσῃ ὁ ἄνδρας της ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Ἀνοίξέ μου! Θὰ σπᾶσω τὴν πόρτα! Θὰ πέσω ἀπὸ τὸ παράθυρο!...

Μὰ ὁ Ροζέ τὴν ἔσπρωξε στὸ ντιθάνι, ἔκλεισε τὸ παράθυρο κί' ἔσπρωξε τὴν μικρὴ θιθλοθήκη του μπροστὰ στὴν πόρτα. Ἡ Μαθθίνα τότε ἄκουσε τὸ αὐτοκίνητο πού ἔφενυγε καὶ πῆρε, τέλος, μὴ βαθεῖα ἀναπνοή.

Ἐκεῖ στὸ γραφεῖο ἔμειναν κλεισμένοι ὅλη τὴ νύχτα. Ὁ Ροζέ περπατοῦσε ἐπάνω κάτω καὶ παρακολουθοῦσε διαρκῶς τὴ γυναῖκα του. Ἐκεῖνη πάλι φαινόταν σὰν νὰ περιμένε τὴν κατάλληλὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸ σκάσῃ.

Μὰ τὸ πρωί, ὅταν ὁ ὑπηρετὴς πού ἔφαχνε νὰ τοὺς θρῇ σ' ὅλο τὸ σπῆτι, χτύπησε στὴν πόρτα τοῦ γραφείου, δὲν τὸν ἄκουσαν διόλου, γιατί κί' οἱ δυὸ τους κοιμῶντουσαν θασθεῖα πάνω σ' ἓνα καναπέ.

Σὲ λίγο ὅμως τοὺς ξύπνησαν ἡ φωνὴς καὶ τὰ γοερά κλάματα τοῦ παιδιοῦ τους. Κί' οἱ δυὸ τους τότε πετάχθηκαν ἐπάνω κί' ἀνοίξαν τὴν πόρτα.

Ἡ Μαθθίνα πῆρε τὸ γιοῦ της στὴν ἀγκαλιά της κί' ἄρχισε νὰ τὸν φυλάξῃ μὲ τρυφερότητα. Μὰ ὁ Ροζέ τὴς τὸν πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια.

— Μὴ τὴν φιλάς, Πιερρό, τοῦ εἶπε, γιατί ἔξερεις, ἤθελε νὰ φύγῃ καὶ νὰ σ' ἀφήσῃ μόνον!

Ἡ Μαθθίνα ὅμως τοῦ τὸν ξαναπῆρε, τὸν ἔβαλε νὰ καθῇ στὰ γόνατά της καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴν τὸν πιστέψῃς, Πιερρό! Δὲν εἶνε ἀλήθεια! Ἐκεῖνος ἤθελε νὰ φύγῃ καὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃ μόνους. Μὰ ἔξερεις τί τοῦ ἔκανα; Τὸν ἔκλεισα σ' ἓνα σκοτεινὸ δωμάτιο, ὅπως τιμωρῶ ἐσένα ὅταν δὲν κάθῃσαι φρόνιμα καὶ δὲν τὸν ἀφήσῃς νὰ θγή ἔξω ὡς τὴ στιγμή πού ἤρθες ἐσὺ. Καὶ τώρα, Πιερρό, σοῦ τὸν παραδίδω. Εἶμαι θεβαίη πῶς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ξαναφύγῃ πειά!

Ὁ Ροζέ, ντροπισμένος, ἔσκυψε λίγο καὶ φίλησε μὲ μὴ εὐκρινῇ ἀγάπῃ τὴ γυναῖκα του. Ἀλήθεια, δὲν θὰ ἔφενυγε ποτὲ πειά, γιὰ νὰ στερήσῃ τὴν εὐτυχία τὴς Μαθθίνας.

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Διάθεξε ἓνα γράμμα ποῦχε γράψει.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΪΤΖΙ ΚΙΑΡΕΛΛΙ

Η ΤΑΝ άργά πειά δταν ο Πάολο Μαλθίνι κατάλαβε ότι είχε καταστρέψει τη ζωή του. Είχε περάσει τα πενήντα με πολύ λίγες χαρές και πάρα πολλές στερήσεις. Μιά από τις πιο πικρές στερήσεις του ήταν ο έρωτας. Καμμιά γυναίκα δεν είχε αγαπήσει σ' αλήθεια τον Πάολο Μαλθίνι. Βέβαια, μικρές και άσημαντες γυναικούλες δεν του είχαν λείψει. Μά τι σημασία είχε το καπρίτσιο μιας εβδομάδας ή η τρέλλα μιας στιγμής; Δεν ήταν αυτό που ήθελε. Αυτό δεν ήταν ο έρωας!

Θά έφευγε λοιπόν από αυτόν τον ψεύτικο κόσμο δίχως να είχε ακούσει ποτέ δυο γυναικεία χειλάκια να του ψιθυρίζουν με ειλικρίνεια και πάθος: «Σ' αγαπώ!», Σ' αγαπώ! Τι μαγικές λέξεις! Δυο λέξεις, δλο μεταίωτη και αταπατή, μά πόσο επιθυμητές, πόσο όμορφες! Δεν θά τις άκουγε λοιπόν ποτέ αυτές τις δυο λέξεις;

Στό παραμυθένικο του Άρνούφο που πήγαινε από χρόνια είχε μια καλή φίλη: την Κλέλια την μανικουρίστα. Δεν ήταν βέβαια κανένα κοριτσάκι, μά τόσο το καλύτερο για τον Μαλθίνι. Η Κλέλια είχε περάσει από πολλές περιπέτειες κι' έλεγαν γι' αυτήν ότι ήταν γυναίκα που είχε χαρή τον έρωτα και που τ' άξερε σ' υπέρωσ οσο καμμιά άλλη. Μά είχε καλή καρδιά κι' άθωα μάτια. Από την πρώτη κιόλας στιγμή σου ένέπνεε την εμπιστοσύνη και τη φιλία. Γι' αυτό άλλα, μια ημέρα, ο Πάολο Μαλθίνι δεν δύστασε να της πη:

— Άκουσε, Κλέλια... Θέλω να σου άνοιξω την καρδιά μου για να σου ζητήσω μια χάρη... Κάτι περισσότερο από μια χάρη... Καί σε θεσάιδω πώς, όπως κι' αν έρθουν τα πράγματα, δεν θά θυγς μετανοημένη...

— Μιλήστε ελεύθερα... Τοΰ άπάντησε η Κλέλια. Τι μπορώ να κάνω για σά;

— Αυτό που θά σου προτείνω, θά σου φανή γελοίο. Τό ξέρω. Μά δεν πειράζει. Έκείνο που θέλω είνε να μ' άποφάσις άνεξέταστα. Συλλογίσου πρώτα...

— Έ, λοιπόν, Κλέλια, πρέπει να μ' αγαπήσης, να μ' αγαπήσης τρελλά! Όχι, όχι μη φοβάσαι, δεν είμαι τρελλός, ούτε ηλίθιος. Αγάπησέ με μόνο, αγάπησέ με παράφορα και θά δης...

— Μά... Έκανε η Κλέλια σαστισμένη. Ο έρωας δεν είνε ένα αίσθημα που επιβάλλεται με το ζόρι...

— Τό ξέρω!... φώναξε ο Μαλθίνι. Δεν έχω μια τέτοια α-παίτηση. Αγάπησε με... δίχως έρωτα. Κι' εξηγοΰμαι: Θέλω να κάνης πώς μ' αγαπάς μέσα μεγάλο έρωτα. Κι' όσο πιο φλογερή θά φαίνεσαι τόσο πιο σπάταλος θά είμαι μαζί σου... Ξέρω ότι έχεις πείρα από αυτά τα πράγματα. Έμπρός, λοιπόν! Τι σ' έμποδίζει να παίξεις το ρόλο της τρελλά έρωτευμένης...

— Μόνο με λόγια;

— Ακριβώς! Θέλω να δίνης την εντύπωσι ενός μεγάλου έρωτος. Πώς τώρα; Έσύ ξέρεις! Μά κατάλαδες; Τι λές; Δέχεσαι;

Η Κλέλια μίλησε αρκετή ώρα ακόμη με τον Μαλθίνι

γι' αυτό το ζήτημα. Στο τέλος, συμφώνησε. Τι είχε να χάσει;

Έτσι, το πρώτο κιόλας θράδυ άρχισε να του μιλά στον ένικό. Τό δεύτερο, τον έλεγε «αγαπητέ μου φίλε» και στο τρίτο τον άποχαιρέτησε μέσα τρυφερό «καληνύχτα, αγαπη μου!»

Κάθε ημέρα, ύστερ' από το ήλιοθασίλεμα, η Κλέλια κι' ο Μαλθίνι συναντιόντουσαν στο ζαχαροπλαστείο του Κόρσο, όπου έδιναν τα ραντεβού τους τα ζευγαράκια. Κι' έμοι-άζαν, όπως κι' όλοι οι άλλοι, σαν δυο τρυφεροί έρωτευμένοι. Ήσαν μάλιστα το πιο φρόνιμο και το πιο ευγενικό ζευγάρι. Ύστερα πήγαιναν σ' ένα κοσμικό κέντρο και χόρευαν. Τι ζωή γύρω! Τι έρωτας! Τι ευδαιμονία!...

Η Κλέλια, όταν τις γυναίκες που αγαπούν με πάθος, τον κύτταζε διαρκώς στα μάτια, τον χάιδε ταχα κρυφά το χέρι και κάθε τόσο του έλεγε με περιπάθεια: «Αγάπη μου...», «λατρεία μου», «δνειρο της ζωής μου»!...

Δίχως μάλιστα να την παρακαλέση εκείνος, το έγραφε

δυο, τρία γράμματα την εβδομάδα, γεμάτα περιπάθεια. Μερικές έκφράσεις της ήσαν τόσο τολμηρές, που την φοβίζαν και την ίδια. Μά τι είχε να φοβηθή; Ο Πάολο Μαλθίνι τ' άδεχόταν όλα, μά δεν τολμούσε ν' άπαντήσει. Δεν ήθελε να λάθη μέρος στην κωμωδία. Τοΰ φαινόταν πως θά κατέστρεφε όλη τη γυντεία αυτής της απάτης. Άφισε λοιπόν ελεύθερη την Κλέλια να κάνει ό,τι ήθελε και να λή ό,τι της εύπαθνε ή καρδιά της. Συγχρό-ως δεν έρχοΰσε τ' άμικρά δώρα της. Μά ο Μαλθίνι έδεδε δίχως να λογαριάζη τα λεπτά. Έτσι, ύστερ' από ένα μήνα, όταν η Κλέλια τον ρώτησε πάλι: «αγάπη μου, είσαι εύχαριστήμενος;», ο Πάολο Μαλθίνι της άπάντησε:

— Είμαι πάρα πολύ εύχαριστήμενος... Όστό-σο, δεν θέλω να σου κρύψω ότι λείπει κάτι από όλα αυτά. Πώς να σου πώ; Είνε σαν να λείπη η νοστιμάδα, τó άλάτι...

Έγώ δεν έχω πείρα από αυτά τα πράγματα, μά είμαι θέ-θαιος ότι έσύ καταλαβαίνεις τι θέλω να πώ...

Η Κλέλια κατάλαβε άμέσως κι' άνησυχσε, μά έκανε την άνιξηρη. Κύτταζε τριγύρω της, για να βρη κάτι ν' αλλάξη κουβέντα και σάτηκε, μά την αλήθεια, τρυφερά. Άπέ-ναντί τους, σ' ένα άλλο τραπέζι, τρία θράδυα τώρα καθόταν μόνη της μια νόστιμη γυναικούλα που κύτταζε διαρκώς τον Πάολο Μαλθίνι.

— Μά ποιά είνε αυτή η σουσουράδα; Έκανε η Κλέλια. Δεν ξεκολλάει τα μάτια της από πάνω σου... Την ξέρεις;

— Έγώ; Άπόρησε ο Μαλθίνι. Καί πρόσεξε για πρώτη φορά την άγνωστη εκείνη γυ-ναίκα που τον κύτταζε τόσο προκλητικά.

Τό άλλο θράδυ, την ξαναείδαν πάλι στην θέσι της.

— Δεν την υποφέρω πειά! Φώναξε η Κλέλια. Σέ κυττάει με κάτι μάτια! Πάολο! Είσαι δικός μου! Δικός μου! Καμ-μιά άλλη δεν μπορεί να σε πάρη από μένα!... Καμμιά!...

— Ζηλεύεις... Έκανε ο Μαλθίνι.

— Ναί!... Ναί! Ζηλεύω!... Τοΰ άπάντησε η Κλέλια με (Συνέχεια στη σελίδα 56)

Τι ζωή γύρω!... Τι έρωτα!... Τι ευδαιμονία!...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑ...

Η ζωή του Καρόλου Μπωντελαίρ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

κλπ.

Τό 1852, για πρώτη φορά, ο Μπωντελαίρ έγινε δεκτός στα γεύματα της κ. Σαμπατιέ. Στο «Ημερολόγιο» του δεν είναι καθόλου τρυφερός προς τις γυναίκες γενικώς: «Η γυναίκα είναι το αντίθετο του δανδή—γράφει. Γι' αυτό πρέπει να προκαλή φρίκη. Η γυναίκα πεινάει και θέλει να φάη. Διψάει και θέλει να πιή... Για το ωραίο ούτε νοιάζεται! Η γυναίκα είναι φυσική, δηλαδή άποκρουστική».

Ο Σαμπλερύ γράφει ότι ο Μπωντελαίρ επέβαλλε στις φιληνάδες των φίλων του να πίνουν κρασί και καπνό για να παραλύη η γλώσσα τους.

Εδώ όμως πρέπει να πούμε ότι τα θηλυκά που είχε συνηθίσει να συναντά ως τότε στους κύκλους των μποέμ καλλιτεχνών, ούτε μορφωμένα ήσαν, ούτε και σε καλή κοινωνική τάξι άνήκαν. Τό ίδιο κ' η φίλες της Ιωάννας. Απεχθανόταν τρομερά τις ελαφρές αυτές γυναίκες που ήθελαν ν' άνακατευοΰναι σ' αίσθητικές συζητήσεις.

Μά δεν έκτιμοΰσε περισσότερο την συζήτηση των γυναικών της άστικής τάξεως, η όποιες ήθελε να περνάνε για εύχαριστες. Όταν πήγαινε στο φίλου Πώλ ντε Μολέν, ο όποιος ήταν νεόπαντρός, του έλεγε όταν έφθανε ή ώρα έννέα:

— Είμαι άργά. Στελε λοιπόν τη γυναικούλα σου να κοιμηθή... Δεν μπορεί κανείς να συζητά μ' αυτά τα χαριτωμένα πουλάκια.

Μά κ' η κ. Σαμπατιέ ήταν χαριτωμένη κι' εδθυμη. Ήταν μάλιστα πολύ εδθυμη. Έπί πλέον, ήταν παχεία, και ο Μπωντελαίρ αγαπούσε τις άδύνατες γυναίκες, γιατί ή άδυναμία, καθώς έλεγε, είναι πιο άειοπρητής, πιο γήνη...

Παρ' όλα αυτά την έρωτεύθηκε.

Έπί πέντε χρόνια, από τό 1852 ως τό 1857, ο Μπωντελαίρ έστειλε στην κ. Σαμπατιέ άνάτομα μπιλιέτα και στίχους, τούς όποιους την ίκέτευε να μ' άδειξη σε κανένα φοβόταν τόσο μήπως την προσβάλη, ώστε άλλαζε τό γραψιμό του. Δεν έλπιζε τίποτε. Ποτέ έρωας, γράφει, δεν ήταν πιο άφιλοκερδής, πιο γεμάτος σεβασμό.

Αυτή που αγαπούσε ήταν για τον ποιητή ή πιο έλκυστική των γυναικών. Τα ποιήματα που της αφιέρωσε είναι όλα ύμνοι φωτός και χαράς. Η κ. Σαμπατιέ (όπως κ' η άλλη, ή Μαρία) ήταν ή άσσυρα του ποιητού, ή Μοΰσα του, ο καλός άγγελός του, ή Βασίλισσα του.

Όστόσο την ίδια εποχή (1856) ο Μπωντελαίρ είχε με την Ιωάννα καυνάδες, οι όποιοι για πρώτη φορά έπειτ' από ένα δεσμό δεκαεσσάρων χρόνων, κατέληξαν σε ρήξη. Καί μολονότι είχαν κι οι δυο πρό πολλών, χωρίς κατοικία, ή ρήξις αυτή — ποιά θά τό πίστευε; — είχε ως συνέπεια για τον ποιητή φρίχτο σπαράγμα.

Αυτή ή γυναίκα ήταν ή μόνη που διασκεδάζει, ή μόνη που εύχαρίστησε, ο μόνος που συντροφος και παρ' όλου τούς έσωτερικούς κλονισμούς ενός θελλώδους δεσμού, ποτέ ή ιδέα ενός άνευορρώτου χωρίσμου δεν είχε μπή καθαρά στο μυαλό μου.

Αυτά τα λόγια έγραφε μ' άπόγνωση στην μητέρα του ο Μπωντελαίρ, όταν χώρισε για πάντα με την Ιωάννα.

Έπειτα άπ' αυτήν την κρίσι, έμεινε δέκα μέρες χωρίς ύπνο, βασανιζόμενος από συνεχείς έμετούς (οφειλόμενος χωρίς άλλο στο λάδι που τό έπαρνε σε μεγάλες δόσεις για να πνίγη την θλίψη του) και κλαίγοντας συνεχώς, πράγμα που τον έκανε και κρύβεται για λόγους άειοπρησίας.

(Άκολουθεί)

Την ημέρα της έορτης της Μαρίας Ντωμπρέν, επειδή δεν είχε χρήματα και ήθελε, έλλείψει άλλου δώρου, να στείλη λίγα λουλούδια στην ήθοποιό, κατέφυγε χωρίς προφάσεις στο πορτοφόλι της μητέρας του, την όποια κατώρρωε πάντα να συγκινή.

Μά άλλη φορά, συνηγορούσε επί όρες στον διευθυντή του θεάτρου «Πόρτ Σαίντ - Μαρτέν» για να τον πείση να πάρη την προστατευόμενη του στον θιασό του, κατόπιν την συνέστησε στην Γεωργία Σάνδη και στον Πονσόν ν' η Τερράνι. Ίέλος, τσακώθηκε επί αρκετόν καιρό με τον φίλο του Μπανθόλ, γιατί κι' αυτός στριφογύριζε γύρω άπ' αυτήν την χαριτωμένη νέα.

Μά υπήρχε και μια άλλη Μαρία, ένα μοντέλο, όπου έ-παιτα από μια συνομιλία της με τον Μπωντελαίρ, έλαθε, ά-γνωστο γιατί, την άπόφασι να μ' άνη ποζάρη πειά.

Η γυναίκα αυτή έκλεινε στην καρδιά της φλογερό πάθος για έναν άλλο άντρα. Είχε εξομολογηθή τον έρωτά της στον ποιητή, πράγμα που τον έκανε να την αγαπή-ή ακόμα περισσότερο. Ήταν γι' αυτόν — καθώς έλεγε — άντικειμενο λατρείας. Θά τοΰ ήταν άδύνατον, να τη θεη-λάση. Ένα ήθικό αίσθημα τον συνδέει μαζί της, μια άγνη κι' άθωα έλξις, όμοια με την άγάπη του χριστιανού προς τον θεό του.

Τοΰ φαινόταν σαν Ιεροσολία τό να δώση ένα γήινο δνο-μα σ' αυτήν την άφοσίωσι την τόσο άσάμαχη και μυστη-ριώδη.

Θά είσθε πειά για μένα — της έγραφε — τό φυλαχτό μου, ή δύναμι μου. Χάρις σε σάς, Μαρία, θά γίνω δυνατός και μεγάλος. Όπως ο Πετράρχης, θ' άπαθανάτισω τη Λά-ουρά μου. Γίνου ο φύλακας άγγελός μου, ή Μοΰσα μου κ' ή Μαντόνα μου κι' άδήγησέ με στον δρόμο του Όραιο!... Νά, εξομολογήσεις, αν όχι περιφλεγείς, τουλάχιστον γε-μάτες από ζωηρό διανοητικό έρεθισμό. Μά αυτό που εξα-φνιάζει, είναι ότι, την ίδια εποχή ακριβώς, ο ποιητής έ-γραφε τα ίδια σχεδόν λόγια σε μια άλλη γυναίκα, την κυρία Σαμπατιέ. Αυτό κάνει κανένα ν' άναρωτηθη μήπως ή Μαρία κ' ή κυρία Σαμπατιέ ήσαν ένα και τό αυτό πρό-σωπο. Πολλοί τό ύπεστήριξαν αυτό, μά δεν είναι ακριβές. Η κυρία Σαμπατιέ άνομαζόταν Άγλαία κι' όχι Μαρία. Έτσι συμπεραίνει κανείς, όχι ότι υπήρχε στην καρδιά του Μπωντελαίρ ένα άρισμένο αίσθημα, που άνταποκρινό-ταν σ' ένα άμετάβλητο Ιδανικό, μά ότι τό αίσθημά του άναποκρινόταν προς διάφορα Ιδανικά που έναλλάσσόν-τουσαν τό ένα με τό άλλο.

Η κυρία Σαμπατιέ είχε την ίδια περίπου ηλικία με τον Μπωντελαίρ. Ήταν μια εδθυμη χήρα, περιφνη στον κό-σμο των λογιών και την άνεξαρτησίαν της.

Σύμφωνα με την περιγραφή της Ιουδήθ Γκωτιέ, ήταν άρκετά ψηλή, με χαρακτηριστικά πολύ λεπτά, με χέρια γοητευτικά, με μάτια μεταξένια καστονόχρυσα, με έπιερ-μίδα άνοιχτόχρωμη, με στόμα μικρό και γελαστό και με κάτι τσαπλινικό στην εμφάνισί της.

Η κ. Σαμπατιέ, κάθε Κυριακή θράδυ παρέθετε γεύμα-τα στο σπίτι της της όδοΰ Φροσά, σε συγγραφείς και καλ-λίτέχνους που δεν ήσαν από τούς μικρότερους του καιρού τούς: στον Γκωτιέ, στον Άλφρέντ ντε Μυσσέ, στον Σαίντ Μπεσ, στον Φλωμπέρ (τόν όποιο είχαν έπωνομάσει στο σπίτι της «τό άρχον του Βωθριλάρ»), τον Έρνέστο Φ ύ-νιό, (τόν συγγραφέα της «Φανής», ο όποιος μισούσε τον Μπωντελαίρ), στον Μάξιμο Ντυκάμ, στους ζωγράφους Μεί-σονιέ και Μονέ, στους γλύπτες Κλεζινγκέρ και Πρεώ,

Οι Γάλλοι ηθοποιοί Ρομπέρ Βινταλέν και Ζοσελίν Γκοέλ ως Λαγκαρντιέρ και Λορ ντε Λαζάρ, στην προεχρή χειμώνα, σε θέατρο το «Μπουκέτο». Η εικόνα δημοσίευσε και εξέδωσε σε διπλό το «Μπουκέτο».

Οι Γάλλοι ηθοποιοί Ρομπέρ Βινταλέν και Ζοσελίν Γκοέλ ως Λαγκαρντιέρ και Λορ ντε Λαζάρ, στην προεχρή χειμώνα, σε θέατρο το «Μπουκέτο». Η εικόνα δημοσίευσε και εξέδωσε σε διπλό το «Μπουκέτο».

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ Κ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΙΕΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

«Η άκατανίκητη έκπληξις που αισθανόταν τον παρέλυσε και του έκοβε την όμιλία του.

«Ο Ροβέρτος δεν μπορούσε να ξεγελιέται ως προς το αποτέλεσμα που προκάλεσε στον αδελφό του ή απροσδόκητη εμφάνισή του.

«Η σκοτεινή φωτιά της όργης έλαμπε στα μάτια του Ριχάρδου.

«Έπρεπε να προσπαθήσει να τον καταπραΰνει.

Καθώς είχε μεγάλη υποκριτική δύναμη, πήρε μια στάσι ταπεινή, ίκετευτική κι' απλώνοντας τα χέρια του προς τον αδελφό του, ψιθύρισε με φωνή που την έπνιγαν ψεύτικοι λυγμοί.

— Ριχάρδε... «Ω! Ριχάρδε!... Αδελφέ μου!...

«Ο θιομήχανος τινάχθηκε σαν να τον είχαν χτυπήσει κατάμουτρα με μαστιγίο.

— Δεν είμαι πειά αδελφός σου! φώναξε δείχνοντάς του με το υψωμένο χέρι του την πόρτα. «Έβγα έξω, υστουχισμένε!... Φύγε απ' το έργοστάσιό μου, που μπήκες, χρησιμοποιώντας το ψέμα, δίνοντας ένα ψεύτικο όνομα! Φύγε!

«Ο Ροβέρτος δεν κουνήθηκε καθόλου.

«Ο Ριχάρδος έκανε ένα θήμα προς αυτόν.

— Φύγε! του επάνελαβε για τρίτη φορά.

Μα και πάλι ο Ροβέρτος δεν υπάκουσε σ' αυτήν την προσαγή.

Το πρόσωπό του πήρε έκφρασι απελπισίας, ενώ με φωνή που δεν άκουγόταν καθαρά από μια ψεύτικη συγκίνηση, έτραυλισε:

— Ριχάρδε, το μίσος που σου προκαλώ δεν θα σβύση ποτέ... Θα με καταδιώκης αιωνίως με την όργη σου;

— Γιατί μιλάς για μίσος και για όργη; απάντησε θλιαία ο θιομήχανος. Κανένα από αυτά τα αισθήματα δεν μου απαγορεύει την συμπεριφορά μου, αν και θα ήσαν δικαιολογημένα... Μονάχα περιφρόνησι μου εμπνέεις... την πιο βαθιά περιφρόνησι!... Φύγε από δω!... Μή λερώνεις περισσότερο το σπίτι μου με την παρούσία σου!... Δεν σε ξέρω πειά!

— Ριχάρδε, είμαι αδελφός σου!...

— Για ντροπή δική μου και της οικογενείας μας!

— Ριχάρδε, ο Θεός συγχωρεί όσους μετανοούν!... Η μητέρα μας κι' ο πατέρας μας αν ζούσαν θα με συγχωρούσαν... Θα φανής πιο άδυσώπητος απ' αυτούς;

— «Ο πατέρας μας θα σε καταριόταν κι' η μητέρα μας, θα πέθαινε από πόνο, αν μάθαιναν ποιόν άθλιο έφεραν στον κόσμο!...

— Ριχάρδε, μη δείχνεσαι έτσι χωρίς οίκτο. Σε ίκετεύω...

— Ποιά νέα λοιπόν πτοιμαίσεις, για να ταπεινώνεσαι έτσι;

«Ο Ροβέρτος δεν κατσούφιασε καθόλου ακούγοντας αυτήν την προσβολή. «Ήθελε να παίξη ως το τέλος τον ρόλο που είχε προετοιμάσει.

— Αδελφέ μου, ξαναείπε με τον πιο παθητικό τόνο, μη με διώχνεις!... Μή μου άρνείσαι την έπιείκειά σου!...

Χρειάζομαι μια υποστήριξι... Έχω ανάγκη από συμβουλές...

— Για να μην τις ακολουθήσης...

— Σου τ' όρκίζομαι...

— Τις συμβουλές που έρχεσαι να μου ζητήσεις σήμερα σου τις έδωσα άλλοτε! τον διέκοψε ο Ριχάρδος.

— «Ήμουν τόσο νέος τότε...

— Και σου τις επανέλαβα πρό δέκα χρόνων την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε! Όπως δεν τις ακολουθήσες τότε, έτσι δεν θα τις ακολουθήσης και σήμερα!... Μιλάς για υποστήριξι!... Τι υποστήριξι περιμένεις από μένα;... Στο στόμα σου ή λέξεις υποστήριξι μια μόνο σημασία έχει: χρήμα! «Ήρθε να μου ζητήσεις χρήματα;

— Όχι.

— Τότε τί θέλεις;

— Έργασία.

«Ο Ριχάρδος Μπερνιέρ ύψωσε τους ώμους του.

— Πάψε αυτήν την άστεία κωμωδία! είπε με πίκρα. Δεν μπορείς να με ξεγελάσης γιατί σε ξέρω αρκετά καλά και διαβάω στο θάθος της σκέψέας σου!... Για μια φορά ακόμα είσαι ναυαγισμένος και ήρθε σε μένα, έλπίζοντας να θρής σανίδα σωτηρίας.

— Κι' αν αυτό ήταν αλήθεια;

— «Έλπισες άδικως... Δεν υπάρχει τίποτε για σένα εδώ... Ξέρω ότι η σημερινή σου συμπεριφορά δεν εξηγείται καθόλου το παρελθόν σου. Δεν αξίζεις κανένα οίκτο και δεν θα σε συνδράμω ποτέ στην απελπισία σου γιατί είναι συνέπεια της άθλιας ζωής σου!...

— Αδελφέ μου, άκουσέ με!... τραύλισε ο Ροβέρτος.

— Άκουσέ με έσύ, πρώτα, τον διέκοψε πάλι ο Ριχάρδος και άμα σου έκθέσω όλες τις τρέλλες σου, όλα τα σφάλματά σου κι' όλα τα έγκλήματά σου — να! τα έγκλήματά σου! — σε προκαλώ να μου πής αν είναι δυνατόν να χάσω, αν είναι δυνατόν να συγχωρέσω!...

XVII

«Ο Ροβέρτος έτρεμε, όχι θέβαια από συγκίνηση — ήταν άνικανος να αισθανθή τέτοιο πράγμα — άλλ' από όργη.

Περιμενε θέβαια μια υποδοχή θυελλώδη εκ μέρους του αδελφού του, αλλά όχι ως αυτό το σημείο.

Κάτω απ' τον χείμαρρο των προσβολών, ο αδελφός του χαρακτήρας του επαναστατούσε.

Συγκρατιόταν ωστόσο, γιατί δεν είχε απελπιστή ακόμα, δι' ότι θα εύρισκε λόγια ικανά να συγκινήσουν την καρδιά του αδελφού του.

«Ο Ριχάρδος Μπερνιέρ, παραφερόμενος από την άγασή του, έξακολούθησε:

— Τι την έκανες την τόσο ώραία και εύκολη ζωή, που σου έχουν προετοιμάσει οι γονείς μας;... Κατά την παιδική σου ηλικία και την νεότητά σου, τά είχες όλα!...

Στοργή, περιποιήσεις, μόρφωσι... Είκοσιτεσσάρων χρόνων πήρες, όπως κι' εγώ, το δίπλωμά σου από το πολυτεχνείο. Είμαστε κι' οι δυο πλούσιοι σε γνώσεις και μπορούμε να πως εγώ, να φιλοδοξήσης να γίνης ένας διακεκριμένος μηχανικός, ένας εξαιρετικός επιστήμων, ένας άνθρωπος...

μιος και τιμημένος! Το μέλλον σου θρικόταν στα χέρια σου!...

«Ο πατέρας μας κι' η μητέρα μας πέθαναν, αφήνοντας στον καθένα μας διακόσιες χιλιάδες φράγκα!... Ήταν μια σημαντική περιουσία που η έργασία μπορούσε να τη δεκαπλασιάση! Σου πρότεινα να συνεταιρισθώμε και σου είπα: «Άς μη χωριστούμε!... Άς μη χωριστούμε ποτέ! Άς μείνουμε ένωμένοι, άς αγαπιώμαστε πάντοτε όπως και στο παρελθόν κι' ο οίκος Ριχάρδου και Ροβέρτου Μπερνιέρ θα γίνη γρήγορα ένας από τους πρώτους της Γαλλίας...»

«Τον συνεταιρισμό αυτό που σου πρότεινα, έφερεις καλά ότι τον άρνήθηκες.

«Ήθελες τις απολαύσεις και δεν ήθελες να δουλέψης. Τι έκανες το μεριδιό σου από την πατρική μας περιουσία, από μία περιουσία που είχε μαζευτή πεντάρα με πεντάρα, με τις οικονομίες και με την έργασία;...

«Την σπατάλησες στα νυχτερινά καμπαρέ, στα καταγώγια, σε όλα τα μέρη, όπου άνθρωποι έλεεινολοί του είδους σου ζητούν τον θλεθρο και την ντροπή...

«Ενώ εγώ προώδεα, ενώ ο οίκος μου μεγάλωνε κι' εύμερουσε, έσύ έέπεφτες στη στενοχώρια, κι' έπειτα στη μαύρη άθλιότητα.

«Τότε ζήτησες το χρήμα που σου έλειπε στο έγκλημα και το ένα απ' τα παιδιά του ανθρώπου του οποίου ή ζωή ήταν υποδειγμα έντιμότητος, έγινε πλαστογράφος, τρόφιμος του κατέργου.

— Λυπήσου με... αδελφέ μου... λυπήσου με... τραύλισε ο Ροβέρτος.

«Ο Ριχάρδος έκανε μια κίνηση όργης.

«Έπειτα έξακολούθησε, έρεθιζόμενος δολονά με την ανάμνησι των άτιμιών που είχε διαπράξει ο άθλιος, ο οποίος ήταν εκεί, μπροστά του, υποκριτικά ταπεινωμένος.

— Να σε λυπηθώ, έσένα; Εγώ;... Γιατί; Λυπήθηκες έσύ τ' όνομά σου που το ντροπιάσες;... Λυπήθηκες έμένα που μ' έκανες να αισθανθώ τους μεγαλείτερους πόνους;

«Ωστόσο σ' έσωσα τότε εγώ, εις ανάμνησιν του πατέρα μας που ή άτιμία σου τον προσέβαλλε μέσα στον τάφο του. Σου άνοιξα τις πόρτες της φυλακής που είχαν κλείσει πίσω σου... Άποζημίωσα τον άνθρωπο, του οποίου είχες

πλαστογραφήσει την υπογραφή και σήμερα μου ζητάς να σε λυπηθώ;... «Ω! είναι παραπολό αυτό... Μου φαίνεται μάλιστα ότι είναι πολύ και το ότι σου μιλάω τόσο ώρα!...

— Έξω, πολυάνθρωπε! Έξω, Ιούδα... Φύγε!... Φύγε!... Γιατί αλλιώς θα σε σκοτώσω!...

«Ο Ροβέρτος σωριάστηκε σε μία καρέκλα και σκούπισε το μέτωπό του που ήταν πλημμυρισμένο στόν ιδρώτα. Ο Ριχάρδος, θρήνος, μπροστά του, δεσποζόντάς τον με όλο του το ύψος, εξακολούθησε:

— Τη στιγμή που αντίκρισες το κάτεργο, έκανες πώς αντελήφθης πόσο μεγάλο ήταν το έγκλημά σου... Υποκριτικά, προσποιήθηκες τον ταπεινωμένο και τον μετανοημένο, και ικέτευες την συγγνώμη μου και τις συμβουλές μου...

«Δεν σου άρνήθηκα ούτε τη μία, ούτε τις άλλες... "Ι-σως, έλεγα μέσα μου, ή γάγγραινα να μην είχε φθάσει ως τα θάθη της ψυχής σου. "Ελπιζα πώς ίσως να γινόντουσαν ένας άλλος άνθρωπος, ένας άνθρωπος ικανός ν' ανυψωθεί...»

«Σε υπερέωσα τότε ν' απομακρυνθείς από ένα περιβάλλον επικίνδυνο για σένα, να διακόψεις τις δολέθριες σχέσεις σου, να εγκαταλείψεις για ένα διάστημα τη Γαλλία και τη Παρίσι και πηγαίνοντας στο εξωτερικό, ν' απκατασταθής με την εργασία σου, πράγμα που ή άναμφισβήτητη ικανότης σου ως μηχανικού το έκανε εύκολο.

«Σου έδωσα είκοσι πέντε χιλιάδες φράγκα και σε συνώδευσά ως τον σιδηροδρομικόν σταθμό, όπου σου έβγαλα εισιτήριο για την Πετρούπολη...

«Ακολουθήσες τις συμβουλές μου... "Εφυγες από τη Γαλλία, μα για να πιάς πού;

«Στη Ρωσία όπως υπέθετα;

«"Οχι, μα στη Γερμανία για να πουλήσης όσο πιο ακριβά μπορούσες, τι ήξερες από τους μυστικούς εξοπλισμούς της πατρίδας σου!... Αυτό απ' όλα σου τα έγκληματα ήταν το πιο άτιμο, το πιο άβελρό... "Ο δολοφόνος είναι λιγότερο άτιμος για μένα από τον άθλιο παληάνθρωπο που προδίδεν την Γαλλία... τη μητέρα του!...

— Δεν το έκανα αυτό! φώναξε ο Ροβέρτος, ο οποίος πεπαύθηκε επάνω μ' ένα πήδημα...

— Τό έκανες! Είναι περιττόν να το άρνεσαι!... "Αγνοούσα την ατιμία σου, όταν πρό δέκα χρόνων ήρθες και με θρήκες με την πρόφασί, ότι θα μου ζητούσες πάλι μια συμβουλή. "Ηθελες, μου είπες, να παντρευθείς μια γυναίκα, της οποίας ή προίκα θα σε βοηθούσε να ξανακάνης την περιουσία σου... Αυτή ή γυναίκα, χήρα ενός Γάλλου υποδούλου, Γαλλίδα κ' ή ίδια, άνηκε σε μια οικογένεια τιμιών ανθρώπων που είχε μεγάλα κτήματα στη Λωρραίνη, ή οποία είχε γίνει γερμανική μετά τον πόλεμο... Είχε κι ένα παιδί από τον πρώτο της σύζυγο... "Εγώ νομίζοντας πώς είχες μετανοήσει, μη μπορώντας να υποψιαστώ το άτιμο επάγγελμα που έκανες στη Γερμανία, σε συμβούλευσα να παντρευθείς την κ. χήρα ντε Νέλ... "Ο γάμος έγινε και μπόρεσες να θάλης χέρι στην προίκα...

«Από αυτήν την προίκα τί μένει σήμερα!...

— Μπερδεύτηκε σε άτυχείς κερδοσκοπικές επιχειρήσεις... ψιθύρισε δειλά ο Ροβέρτος.

— Και πάλι σου λέω ότι δεν υπάρχει λόγος να ψεύδεται γιατί τα ξέρω όλα... Σε είχα λοιπόν σχεδόν συγχωρήσει... Είχα ξαναρχίσει να πιστεύω σε σένα... Πικάνομουν από την έλπίδα ότι ή πείρα του θλιβερού σου παρελθόντος θα σ' έκανε άλλον άνθρωπο... μα συγχρόνως έβλεψα να μάθω τον τρόπο με τον οποίο θα κανόνιζες την ύπαρξί σου. Πλήρως αδρά έναν άνθρωπο για να με κρατάς σχεδόν κάθε μέρα ενήμερο των πράξεών σου, κι αυτά που έμαθα με τρόμαξαν... Μέσα σε τέσσερα χρόνια είχες κατασπαταλήσει την προίκα της κ. ντε Νέλ, όχι σε κερδοσκοπικές επιχειρήσεις όπως ισχυρίζεσαι, μα σε θδελυρά και αηδιστικά όργια...

«Έμαθα συγχρόνως ότι είχες γίνει ένας άπατρις, ένας κατάσκοπος στην υπηρεσία της Ρωσίας.

«Ο Ροβέρτος θεώρησε καθήκον του να διαμαρτυρηθί ένεργητικά.

— Ψέμα! Ψέμα! φώναξε. Με συκοφάντησαν... Δεν μπορώ να δεχθώ μια τόσο θανάσιμη προσβολή!

— Σώπα!

— "Οχι, δεν θα σωπάσω! Έξακολούθησε ο Ροβέρτος πέφτοντας γονατιστός μπροστά στον αδελφό του και απλώνοντας τα χέρια του προς αυτόν. "Ημουν ένας άθλιος, ήμουν ένας ελεεινός, κοκκινίζω και πεθαίνω από ντροπή γι' αυτό, μα δεν μπορεί κανείς να με κατηγορήσει ότι είμαι άπατρις, ότι είμαι κατάσκοπος των έχθρων της Γαλλίας!... Αυτό είναι παραπολύ! "Εκτός απ' αυτό το έγκλημα, το οποίο άρνούμαι με φρίκη όμολογώ όλα μου τα σφάλματα... και μετανιώ...

— Μετανόησες και πρό δεκαπέντε χρόνων! Μετανόησες και πρό δέκα χρόνων... Πώς θέλεις να πιστέψω ότι ή ση-

μερινή σου μετάνοια είναι πιο ειλικρινής από τις παλιές; — Στόν τάφο του πατέρα μας, όρκίζομαι ότι λέω την αλήθεια.

«Ο Ριχάρδος άνασκήρτησε.

«Ο Ροβέρτος νόμιζε ότι είχε θίξει επί τέλους την πιο ευαίσθητη χορδή στην καρδιά του αδελφού του.

«Η φυσιογνωμία του θιομηγάνου είχε πάρει έξαφνα μια έκφραση λιγότερο σκληρή. Η άνάμνησις που είχε έπωλεστώ ο Ροβέρτος τόν είχε άναστατώσει ως τα θάθη της ψυχής του.

— Σήκω, του είπε με φωνή πιο γαλήνια, κάθισε και έξηγησέ μου χωρίς να προσπαθήσεις να με ξεγελάσεις, τον σκοπό του έρχομού σου στο Παρίσι.

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ο Ριχάρδος Μπερνιέρ κάθισε στην πολυθρόνα του, πίσω από το γραφείο του, ενώ ο Ροβέρτος, αντί να καθήσει, στάθηκε θρήνος μπροστά του.

— Θα σου μιλήσω, ειλικρινώς, του είπε:

— Αυτό θέλω κι' εγώ.

— Είμαι έντελώς κατεστραμμένος, χωρίς δουλειά, χωρίς εισοδήματα.

— Μα ή γυναίκα σου έχει ακόμα περιουσία.

— "Ο,τι της μένει, άνήκει στόν Φίλιππο ντε Νέλ, τον γιο της.

— Και, φυσικά, άρνεϊται να σ' άφήσει να θάλης χέρι σ' αυτό το κεφάλαιο που θα εξασφαλίσω το μέλλον του παιδιού της...

— Της έκανα μεγάλα κακά... Δυσπιστεί σε μένα...

— Και έχει δίκιο... Φέρεται σαν καλή μητέρα...

— Ριχάρδε, δεν είμαι παις νέος... Τα γηρατειά ζυγίζουν και σου όρκίζομαι ότι ή ήλικία της λογικής ήρθε πάλι για μένα... Θέλω να εργαστώ. Δεν μπορείς να άρνήθης ότι το ταλέντο μου ως μηχανικού, ούτε τις ικανότητές μου ως έφευρέτο...

— Δεν τα άρνήθηκα ποτέ, μα πόσο άξιοθήρητα χρησιμοποίησες ως τώρα τα προσόντα σου αυτά!... Πάντα προτιμούσες το γλέντι από την εργασία... — Σήμερα, ή εργασία επιβάλλεται! Πρέπει να εργασθώ ή να τινάξω τα μυαλά μου στόν άέρα!... Δεν μπορώ πια να ύφίσταμαι την ταπείνωσι να συντηρούμαι από την γυναικα μου...

— Και τί ήρθες να μου ζητήσεις;

— "Εργασία.

— Τι είδους;

— Μια θέσι στο εργοστάσιό σου.

«Ο Ριχάρδος Μπερνιέρ κύτταξε τόν αδελφό του έπαιστικά μέσα στα μάτια, προσπαθώντας να διαβάσει σ' αυτά τη σκέψη του και να εισηχρήση μέσα στα θαθεία σκοτάδια της πολυδαίδαλης αυτής ψυχής.

— Μια θέσι στο εργοστάσιό μου; Ξαναείπες κατασπαζόντας με φανερό δυσπιστία.

— Ναί, άπάντησε ζωηρά Ροβέρτος. "Απαγορεύεις τόν λούς εργάτες και δεν παύεις ούτε στιγμή να δέχεσαι παραγγελίες... "Αδιάκοπα δημιουργείς! "Αδιάκοπα έμύζεις στην πράξι καινούργιες έφευρέσεις... Κουράζομαι υπερβολικά, έξαντλείσαι γιατί δεν έχεις κοντά σου έναν άνθρωπο ικανό να σ' άνακουφίση λίγο, να σε άντικαταστήσει στις εργασίες σου, να σου υποβάλλη καινούργιες ιδέες στασιού σου. Γιατί να μη γίνω, εγώ, ο αδελφός σου; — Αυτό είναι αδύνατον, άπάντησε έπρά ο Ριχάρδος Μπερνιέρ.

— "Αδύνατον;

— Ναί.

— Και όμως...

— "Επιμένεις το κακό! τόν διέκοψε ο θιομηγάνος εξάντλησις κ' ή υπερκόπαισις, για τις όποιες μου μιλούσες πρό όλίγου, είναι άγνωστες σε μένα. Δεν έχω άνάγκη πρό όλων αυτών... Δεν θέλω κανένα συνεργάτη κοντά μου...

— Και πούος είναι ο λόγος αυτής της προσβολής;

— "Υπάρχουν στο εργοστάσιό μου μυστικά που σχετίζονται με την άμυνα της χώρας. Με καταλαβαίνεις;

— Καταλαβαίνω ότι εξακολουθείς να δυσπιστείς απέναντί μου.

— Διάβολε!

— Κι' ότι υποψιάζεσαι πώς παίζω πάντα τόν έπαισο μου.

του κατασκόπου των έχθρων της Γαλλίας.

— Ναί.

«Ο Ροβέρτος έκανε μια κίνησι όργης, βλέποντας ότι δεν μπορούσε να ξεγελάσει αυτόν τόν άνθρωπο, τόν όποιον έθαράκιζαν ο πατριωτισμός και ή υποψίες του.

«Η λύσσα που έβλεπε τις έλπίδες του να διαψεύδονται είχε άρchiσει να τόν κυριεύει.

Καταλαβαίνε πώς ο Ριχάρδος δεν θα υποχωρούσε. "Ωστόσο, θέλησε να κάνει μια τελευταία προσπάθεια. Μέσ' στην ταραχή του όμως την έκανε άσχημα.

— "Ωστε μου άρνεϊσαι το ψωμί; μουρμουρίσε.

«Ο Ριχάρδος τού άπάντησε απότομα:

— Δεν με κατάλαβες;... "Αρνούμαι να μπή στόν οίκο μου ο άνθρωπος τού όποιου ή παρουσία θα ήταν για μένα άντικειμενο συνεχών άνησυχιών!... "Ο άνθρωπος που τό άντικρουμά του θα μου θυμίζη ένα ντροπιασμένο παρελθόν... Μα, παρ' όλη την άπέχθειά μου, δεν θ' άρνηθώ καθόλου να σε βοηθήσω.

— Διωντάς μου χρήματα; ρώτησε ο Ροβέρτος με ζωηρότητα.

— Πούος σου είπε για χρήματα;... "Αν σου έδινά σήμερα χρήματα, αύριο δεν θάχης πεντάρα... Θα τα κατασπαταλούς στα ύποπτα κέντρα... "Εξ άλλου, τα χρήματα που κέρδινα με την εργασία μου άνήκουν στην κόρη μου.

«Έξηγήσου μου καλλίτερα, γιατί είν' αλήθεια πώς δεν σε καταλαβαίνω.

— "Ακουσε... "Ενας μεγάλος οίκος της Νέας "Υόρκης μου ζητάει να τού στείλω ένα μηχανικό πολύ ικανό, τού όποιου να μπορώ να έγγυθω την άξία.

«Θά έχης πέντε χιλιάδες δολάρια έτήσιο μισθό και έπιτα από δυό χρόνια δεκαπέντε τοίς έκατό επί τών κερδών...

— Και θα υπάρχουν κέρδη; άπάντησε σαρκαστικά ο Ροβέρτος.

— "Ο οίκος αυτός είναι ένας από τούς σπουδαιότερους της "Αμερικής... "Ο,τι υπόσχεται, θα τό κάνει...

— Τόσο το καλύτερο γι' αυτόν που θα πάρη την θέσι είπε έπρά ο Ροβέρτος, γιατί εγώ δεν σκοπεύω να πάω στην Νέα "Υόρκη.

«Ο Ριχάρδος Μπερνιέρ σηκώθηκε.

— Και γιατί δεν θέλεις να πιάς στη Νέα "Υόρκη; ρώτησε.

— Γιατί δεν μου άρέσει να έκπατρισθώ...

— "Ωστε άποκρούεις μια τόσο λαμπρή προσφορά;

— "Η γυναίκα μου δεν θα δεχόταν να μ' ακολουθήση και δεν θέλω να την αφήσω.

— Τότε, δεν μπορώ να κάνω τίποτε για σένα.

— Τίποτε! είπε ο Ροβέρτος με πίκρα. Τίποτε, παρ' όλη με στείλεις πέρα απ' τόν ώκεανό, για να με ξεφορτωθείς, γιατί με μισείς!...

Αυτά τα άπερίσκεπτα λόγια προκάλεσαν την έκρηξι.

«Ο Ριχάρδος Μπερνιέρ, τυχωμένος απ' την όργη και ξεχνώντας τα πάντα ώμης εναντίον τού αδελφού του και τόν έπικαι: από τόν γινάκι.

«Ο Ροβέρτος γλώμισε.

Για μια στιγμή, τα είδε όλα κόκκινα γύρω του κι' έχωσε το χέρι του μέσα στην τσέπη του για να πάρη ένα μαχαίρι. Μα σκέφθηκε καλλίτερα και ξαναβγάλε το χέρι του άδειανό...

— "Αθιε! φώναξε ο Ριχάρδος με φωνή σφριχτή, τολμάς να μιλάς για μίσος σε μένα που είχα την αδύναμια να θελήσω να σε βοηθήσω, άν και ήμουν θείσιος, ότι ή μετάνοιά σου ήταν ύποκριτική!... Αυτό το μίσος δεν υπάρχει... Σου τό είπα και στο ξαναλέω!... Δεν αισθάνομαι για σένα παρά θαθεία περιφρόνησι.

«Για μια στιγμή, με συγκίνησες, μιλώντας μου για τόν πατέρα μας, τού όποιου

ή άνάμνησις είναι ζωντανή μέσα μου πάντοτε... Σκέφθηκα ότι θα μ' έπεδοκίμαζε, άν θυμώσουν, παρ' όλη την άναξίσητά σου, ότι έχουμε κ' οι δυό τό ίδιο αίμα, και σου έκανα μια πρότασι που έπρεπε να σε πλημμυρίση από χαρά κι' ευγνωμοσύνη...

«Αυτήν την πρότασι, για εργασία που θα μπορούσε να σ' άνυψώσει και να σε κάνει πλούσιο.

«Μπροστά σ' αυτήν την άρνησι, ή υποψίες μου γίνονται θεθαίωτες.

«"Ηρθες να με θρής, όχι γιατί ήθελες δουλειά!... "Ηθελες να μπής μέσα στόν οίκο μου, να μάθης τα μυστικά μου και να τα πουλήσης!... "Ηρθες για να κάνης κατασκοπεία για λογαριασμό της Ρωσίας μέσα στο σπίτι μου, στο σπίτι τού αδελφού σου!... Και πούος ξέρει, άν δεν με θεωρούσαν μια μέρα συνένοχό σου!

«"Εξω, παληάνθρωπε!... "Εξω, "Ιούδα!... Φύγε! Φύγε! Γιατί άλλωώς θα σε σκοτώσω...

Και συγχρόνως ο Ριχάρδος Μπερνιέρ, άρπάχοντας πάλι τόν Ροβέρτο από τόν γινάκι, τόν έσπρωξε με μια τρομερή δύναμι προς την πόρτα.

«Ο Ροβέρτος κλονίστηκε και λίγο έλειψε να πέση κάτω.

— "Επειδή δεν μπορείς να με στείλεις στην "Αμερική, θέλεις να με δολοφονήσης; φώναξε με μια άσυγκράτητη λύσσα. Είναι κι' αυτό ένας τρόπος να με ξεφορτωθείς.

Τα λόγια αυτά έκαναν τόν έρεθισμό τού Ριχάρδου να φθάση σε σημείο παροξυσμού.

— "Αθιε! φώναξε με τις γροθίες σφιγμένες, θαδίζοντας εναντίον τού Ροβέρτου. Τό να σε σκοτώσω θα ήταν μια πράξις δικαιοσύνης!... Μη με σπρώχνεις στα άκρα!... Φύγε, "Ιούδα!... Μα φύγε λοιπόν!...

Και άνοιγοντας την πόρτα, άρπαξε τόν αδελφό του από τούς ώμους... και τόν πέταξε κυριολεκτικώς έξω.

«Ο Ροβέρτος θρήκε την τόλμη να φωνάζει:

— Θα με ξαναϊδής, Ριχάρδε!

— Ποτέ!

— Σου λέω πώς θα με ξαναϊδής!

«Έπειτα με πρόσωπο άλλοιωμένο, με λύσσα στην ψυχή, ώρμησε προς την πόρτα της έξόδου!

— "Ανοίχτε μου! φώναξε με φωνή θαθεία.

«Η πόρτα άνοιξε κ' ή Βερονίκη Σολλιέ παρουσιάστηκε συγχρόνως στο κατώφλι τού θυρωρείου της. "Ετσι πρόφθα-σε και είδε να θγαίνη έξω ο άνθρωπος, τόν όποιον είχε άναγγείλει στόν προϊστάμενό της ως άντιπρόσωπο ενός έλθε-τικού οίκου.

«Έπειτα από μια στιγμή, έφθασε κι' ο Ριχάρδος Μπερνιέρ.

— Βερονίκη, τη ρώτησε, είδες αυτόν τόν άγνωστο;

— Μάλιστα, κύριε.

— Θα τόν αναγνωρίσης άν τύχη και παρουσιασθί πάλι έδω;

— "Ω, ναί!... Τό πρόσωπό του είναι χαρασμένο στη μνήμη μου... Τό βλέμμα του με φέσσε σχεδόν, όταν τόν είδα για πρώτη φορά...

— Να μην έλαμπα ποτέ έδω μέσα! είπε ο Ριχάρδος. Ποτέ, άκούς; "Αν έλαμπα, τ' ή αν έπιχειρήση για να φθάση ως έμένα, δίωξέ τον! Κι' άν έπιμείνη, άν άντιστα-θί έήτησε, βοηθήσε!... "Απ' αυτόν τόν άνθρωπο όλα πρέ-πει να τα φοβάται κανείς...

— Θα ύπακούω, κύριε... Θα σάς ύπακούω κατά γράμμα...

Και ο Ριχάρδος Μπερνιέρ με τό κεφάλι λογοισμέ-νο, ξαναγύρισε στο γραφείο του, ενώ ή Βερονίκη έμπαινε πάλι στο θυρωρείο της.

XIX

«Η νύχτα έπεφτε... "Ο σού-ρανός που ήταν συνεφια-σμένος την ημέρα, ξεκαθά-ριζε από τό άγριο φύσημα τού θορή και τό θερμόμε-τρο είχε κατέσει ακόμα δυό βαθμούς.

(Ακολουθεί)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 56
(Τηλέφωνον: 26-135)

Ίδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατοικία: 'Αλκαμένους 127

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

«Εσωτερικό δι' εν έτος δρ. 250 «Εξωτερικό Δολάρια 5

«Εξάμηνος » 125 «Αμερικής

και δι' όλην την 'Αφρικήν και Βελγικόν Κογκό έτησι συνδρομή

σελλινία 30, Αί έπιστολαί και τά χρηματικά έπιδόματα δέον ν'

άπευθύνονται προς τόν διευθυντήν τού «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑ-

ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ, 'Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 56,

Τιμή έκάστου τεύχους δραχ. 5.

«Εν 'Αμερική, διά την έγγραφην συνδρομήν και διά την κατά

φύλλον πώλησιν, ή Εταιρεία New York News Agency

General P. O. Box 497, New York City, έκπροσωπεί

παρά τού κ. Κ. Καλοπούλου.

«Υπεύθυνος: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Αρχιεργάτης τυπογραφείου: ΑΝΑΣΤ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Περίανδρου Σοφοδ 21

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ
ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ", ΚΑΙ Η ΗΛΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

[Βλάπτει ή ωφελεί η ήλιοθεραπεία; Οι διάσημοτεροι «αστέρες» μας λένε τη γνώμη τους.]

Το ζήτημα της ήλιοθεραπείας έγινε εσχάτως στην Αμερική το θέμα της ημέρας, γιατί οι γιατροί έχουν διαιρεθεί σε δύο στρατόπεδα, κι άλλοι υποστηρίζουν με πείσμα ότι η ήλιοθεραπεία θλάπτει, άλλοι δέ ότι ωφελεί, γιατί ποτίζει το σώμα μας και τον οργανισμό μας με υπεριώδεις ακτίνες, δηλαδή με τον μεγαλύτερο έχθρο των μικροβίων.

Σ' αυτόν τον εμφύλιο επιστημονικό πόλεμο, όπως είναι φυσικό, έλαβαν μέρος και οι «αστέρες» του κινηματογράφου. Όλοι «γόνιμοι» του Χόλλυγουντ και όλες «γόνιμες» της θόνης προέβησαν σε θαρραλέους δηλώσεις για την ήλιοθεραπεία που ενδιαφέρουν όλο τον κόσμο.

Η Τζίντζερ Ρότζερς, παραδείγματός χάριν, η οποία έχει πόν επιτίμιον θαμόν του ναυάρχου του Αμερικανικού ναυτικού, έταχθη άμέσως με το μέρος των οπαδών της ήλιοθεραπείας.

— «Οχι μόνο το καλοκαίρι, είπε, μα κι' όλο το χρόνο, χάρις στον θαυμάσιο ήλιο της Καλιφορνίας, παραδίδω το σώμα μου στον ήλιο. Αλλά πρέπει να προσθέσω ότι δεν μου άρεσει διάλου το ξάπλωμα στην άμμουδιά. Είμαι κατά της άκνησας. Έχω τη γνώμη ότι όποιος θέλει να κάνει ήλιοθεραπεία, πρέπει να κινείται. Πρό πάντων να ασχολείται με διάφορα θαλάσσια σπορ. Έγώ τρελλαινίνομαι για το «γιωτινγκ». Κάνω πάντα ήλιοθεραπεία στο ανοικτό πέλαγος.

Επίσης, δεν μου άρεσει να μαυρίζω! Δεν έχω καμιά συμπάθεια στο μαύρο χρώμα... Είμαι πάρα πολύ ευχαριστημένη όταν το σώμα μου χρυσίζει από τον ήλιο, όταν δηλαδή παίρνω ένα χρυσόξανθο χρώμα. Αυτό νομίζω ότι είναι το καλλίτερο χρώμα για ένα γυναικείο σώμα. Όσο τώρα για το ζήτημα της υγείας, έχω την βεβαιότητα ότι η ήλιοθεραπεία, σύμφωνα με την μεθοδό μου, είναι το καλλίτερο... μικροβιοκτόνο φάρμακο.

Ο Γκάρυ Κούπερ, αντίθετος, έχει τη γνώμη ότι η ήλιοθεραπεία είναι άχρηστη.

— Δεν έχω κάνει ποτέ μου ήλιοθεραπεία! δήλωσε. Θα ήπτε όμως πώς είμαι μελαγχρός και στο πρόσωπο και στα χέρια και στο στήθος; Έ, λοιπόν, μάθετε ότι γυρίζω διαρκώς στον ήλιο. Λατρεύω το κυνήγι και τη ζωή του υπαίθρου. Μ' αυτόν μόνο τον τρόπο καταλαβαίνω εγώ την ήλιοθεραπεία. Περιττόν είναι ν' αναφέρω ότι δεν έχω παθήσει ποτέ το πόδι μου σε καμιά «κοσμική πλάς» και δεν έχω φορέσει μαγιό της μόδας. Παρόμοιες επιδείξεις τις δρίσκω κατάλληλες μόνο για όσους δεν έχουν να κάνουν τίποτε καλλίτερο.

Περιττό είναι ν' αναφέρω κανείς ότι η γνώμη αυτή του Γκάρυ Κούπερ αναστάτωσε κυριολεκτικά όλους εκείνους που φορούν ένα μαγιό και παίρνουν το μπάνι τους σε μια «πλάς». Αυτοί λοιπόν έσπευσαν ν' απαντήσουν στον Γκάρυ Κούπερ ότι τους κατηγορεί άδικα κι' ότι αν δεν ήταν να νύφηλος, θα μπορούσε κι' αυτός να φορέσει ένα μαγιό και να παρουσιασθή σε μια κοσμική ακρογιαλιά... Μιά άλλη «γόνιμος», η Ρακέλ Τόρρες, η δεύτερη μάκαρά του Χόλλυγουντ είχε κι' αυτή, όπως η Τζίντζερ Ρότζερς, υπέρ της ήλιοθεραπείας.

— Λατρεύω τον ήλιο! είπε. Ο ήλιος είναι η χαρά μου, η ζωή μου. Γι' αυτό ακριβώς περνάω όλο το καλοκαίρι στο ακρογιάλι του Χόλλυγουντ... «Όσο τώρα για την ήλιοθεραπεία, έχω να σας δώσω μία καλή συμβουλή: Να αφήσετε το σώμα σας με ένα από τα πιο απλά και τα πιο κοινά λάδια για τον ήλιο, για ν' αποφεύγετε τα εγκαύματα και να μένετε όσες ώρες θέλετε στην ακρογιαλιά κατά τις διάφορα σπορ. Εκτός από το τένις της ακρογιαλιάς, υπάρχει και ένα άλλο σπορ δικής μου επινοήσεως: το «κνέ» στην άμμο! Το σπορ αυτό έχει ξετρελλάνει κυριολεκτικά τις γυναίκες. Είναι τόσο διασκεδαστικό! Τι είναι αυτό; Είναι αυτό το χόκευ στην άμμο; Ένας όμορφος συνδυασμός γκόλφ και χόκευ. Είναι απλούστατο παιχνίδι κι' επι πλέον από τα πιο ευχάριστα. Η ήλιοθεραπεία λοιπόν μαζί με τα θαλάσσια σπορ είναι απαραίτητη σε κάθε άνθρωπο. Δεν έβλαψε ποτέ και δεν μπορεί να καταλάβω πώς υπάρχουν επιστήμονες που υποστηρίζουν ότι θλάπτει...

Ο Τζόννυ Βαϊσμούλλερ, ο περίφημος «Ταρζάν», ο οποίος είναι ως γνωστόν και πρωταθλητής του κολυμβητισμού, ανακατεύεται σ' αυτή την θρυλική διαμάχη μ' έναν κωπώσοδο τρόπο.

— Όλοι οι γιατροί, δήλωσε, κι' εκείνοι που κατηγορούν την ήλιοθεραπεία και εκείνοι που είναι ένθερμοι οπαδοί της, έχουν απόλυτο δίκιο. Η ήλιοθεραπεία είναι καλή, όταν ο οργανισμός μας δεν είναι τελείως καλά. Η έλλειψη στη άφορη μπορεί να αναπληρωθή και να μας δημιουργήσει ένα σωρό ζητήματα. Όσοι λοιπόν είναι υγιείς, να μην κάνουν να κάνουν ήλιοθεραπεία. Πάντως, σ' όλα τα πόνματα χρειάζεται κάποια προπόνηση. Ποτέ δεν πρέπει να μένετε, τις πρώτες ημέρες, περισσότερο από μία ώρα στον ήλιο. Έπειτα όμως από τον πρώτο μήνα, μπορείτε να περνάτε όλο το πρωί σας ως το μεσημέρι στην ακρογιαλιά.

(Συνέχεια στη σελίδα 58)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΛΟΜΟΝΑΧΟΣ.

ΤΟΥ ALFRED MACHARO

Ο Ντεντέ, γονατισμένος στο κεφάλισκαλο του έκτου πατώματος, με το κεφάλι του περασμένο ανάμεσα σε δυο κάγκελλα της σκάλας, τηλεφωνούσε θαρραλέα νεά.

«Σύντροφοι! Έρχονται οι Γερμανοί!... Το δάσος γέμισε απ' αυτούς... πλησιάζουν ολόενα... Ξαπλώστε χαμώ!... Φέρτε το κανόνι!»

Το επίτελειο της σκάλας συνταράχθηκε. Ένας μεγάλος ψιθυρός ανέβαινε ως τον Ντεντέ, που φώναζε μ' όλη την δύναμη των πνευμόνων του:

«Φέρτε το κανόνι!... Νά τους... Έρχονται... Νά τους!...»

Ξαφνικά, κάτω, σταμάτησε κάθε θόρυβος.

Τα παιδιά, καμιά δεκαριά το λιγώτερο, σιωπούσαν. Τι συνέβαινε; Ο Ντεντέ έσκυψε το κεφάλι του έκπληκτος.

Τότε η κυρά Καλή, η θυρωρός, φώναξε χτυπώντας τα χέρια της:

«Ντεντέ, κατέβα!... Μιά κυρία θέλει να σου μιλήσει... Ζητάει τον μικρό Σαλμόν... Κατέβα!»

Ο Ντεντέ αποκρίθηκε:

— Μιά κυρία... Ποιά είναι αυτή η κυρία;... Έρχομαι!»

Και πούλησε πάνω στο ξύλο της ράχης της σκάλας.

Όταν ο Ντεντέ μπήκε στο θυρωρείο όπου τον περίμενε η άγνωστη κυρία, όλα τα παιδιά, πίσω του ώρμησαν φωνάζοντας: «Είναι μέσα μία κυρία!... Είναι μέσα μία κυρία!... Μά η σωμάτωσης θυρωρός τους διέταξε να μην περάσουν καθόλου το κατώφλι της κατοικίας της και τους έκλεισε την πόρτα κατάνουτρα.

— Δεν μας νοιάζει! φώναξαν ο Μπιμπής, θά πάμε να κυττάξουμε από την αψίδα».

Αλλοίμονο! Το παράθυρο της αψίδας ήταν πολύ ψηλό και επί πλέον μικροσκοπικό από μία μεγάλη γλάστρα με λουλούδια. Ήταν αδύνατο να ρίξουν με μια ματιά στο εσωτερικό του θυρωρείου! Τι νάκαναν; Ο Κύκ έπιχειρήσε τότε να σκαρφαλώσει στο παράθυρο, μα ξεγδαρε τα γόνατά του στον τοίχο.

Τότε η Απολλωνία προσφέρθηκε να ανέβει στους ώμους του Μπιμπή.

— Χρειάζεται μόνο να με βοηθήσετε λίγο... Σπρώξτε με από πωσω, Πανκουκού!»

— Τι θέλεις; τη ρώτησαν ζωηρά όλα μαζί τα παιδιά συγκινημένα από την απρόσπτη άφιξη αυτής της επίσκεπτης.

— Βλέπω τον Ντεντέ.

— Κι' έπειτα;

— Την κυρία... Α! αν την βλέπατε! Είναι θαύμα! Είναι γεμάτη από δαχτυλίδια κι' ακόμα γεμάτη από φτερά!

— Τι κάνει ο Ντεντέ;

— Δεν κάνει τίποτα.

— Και η κυρία;

— Το μιλά...

Αυτή η άραία κυρία «η γεμάτη από φτερά» που μιλούσε χωρίς να σταματά στον μικρούλη Ντεντέ Σαλμόν, έβαζε σε άνησυχία τα παιδιά.

— Πες μου, άκουσ τί το λέει αυτή η κυρία;

— Οχι... Σταθήτε, νά, ο Ντεντέ κάνει ενώ με το κεφάλι που... γελάει τώρα... ξαναβάζει το μπερέ του...

τώρα η κυρία τον αγκαλιάζει!... «Ε! κατεβάστε με, νά, η κυρά Καλή θγαίνει!»

Η πόρτα του θυρωρείου άνοιξε. Φάνηκε η κυρία, ακολούθουμένη από την θυρωρό. «Έλεγε:

— Άς ανεβούμε στην κυρία Μπουργκέ... Μου είπατε πώς η μαμά του μικρούλη Σαλμόν πέθανε πριν από πέντε χρόνια και ότι αυτή η κυρία Μπουργκέ φροντίζει το παιδί, από τότε που έφυγε ο πατέρας του για τον πόλεμο.

Και η κυρά Καλή της αποκρινόταν με σεβασμό και με υποκλίσεις:

— Μάλιστα, κυρία... πέντε χρόνια, κυρία... ακριβώς... Άν η κυρία ευαρεστήται, άς κάνη τον κόπο ν' ανεβούμε!

Όλα τα παιδιά τότε εισωμήσανε μέσα στο θυρωρείο και περικυλώσανε τον μικρούλη Σαλμόν.

— Ποιά είναι αυτή η κυρία;... Τι σε θέλει;... Σου έδωσε τίποτα;

Ο μικρούλης Σαλμόν αποκρίθηκε:

— Φαντασθήτε πώς θά πάω σ' έναν άραίο πύργο!... Μάλιστα!... Αυτή η κυρία ήρθε να με ζητήσει... Έκεί είναι όλο ήλιος, και ακόμα και θάλασσα... Φαίνεται πώς είναι έξ αιτίας του μπαμπά, που λείπει στον πόλεμο... Θά παίζω εκεί όσο θέλω... Θά τρώω, ό,τι θέλω... νά!... Μου το είπε η κυρία... σ' έναν άραϊον πύργο!...

Ο Μπιμπής, δύσπιστος, σήκωσε τους ώμους:

— Είναι ψευτιές... Είναι ψευτιές!

Μα ο μικρούλης Σαλμόν, έπανελάμθανε ολόενα:

— Νά, είναι αλήθεια!... Νά, είναι αλήθεια!... Νά, είναι αλήθεια!...

Ξαφνικά, μία χοντρή φωνή σκόρπισε τα παιδιά:

— Θά μ' αδειάσετε, λοιπόν, τη γωνιά, παληόπαιδα;

Ήταν η κυρά Καλή, η θυρωρός, που ξαναρχότανε μαζί με την κυρία.

Τα παιδιά εξαγούριαν στην αψίδα και τότε η Απολλωνία ξαναπήρε τη θέση στο παρατηρητήριό της.

— Πες μας, λοιπόν, τί θέλεις;

— Η θυρωρός ντύνει τον Ντεντέ... νά!... νά, το φορή ένα σακκάκι του πατέρα του... που το πηγαίνει σαν παλτό... δεν φαίνονται πια τα χέρια του μέσα στα μανίκια! Α! νά, το φορή πιεστόνισα!... Πλέει μέσα σ' αυτό!... Είναι τό παληά μπαντίνα της κυράς Μπουργκέ!

Η Τρινιτέ εξήγησε τότε:

— Ξέρω γιατί... είναι έπειδη ο πατέρας του Ντεντέ δεν στέλνει χρήματα και τα παπούτσια του Ντεντέ είναι χαλασμένα.

— Νά, συνέχισεν η Απολλωνία, τώρα η κυρία θγαίνει το μαγιό της... Α! άκούστε όλοι... σκουπίζει τα μαγιό της... Α! θάλεγε κανείς πώς κλαίει... νά!... κλαίει... κλαίει...

— Παιδιά, μία καρρότσα στην έξω-πορτα!

Ο Τρίκ έβγαλε αυτήν τη φωνή. Τότε όλα τα παιδιά, αλληλοσπαχνόμενα άφισαν την αψίδα και έφυγαν έξω στον δρόμο.

Μία μεγαλοπρεπής λιμουζίνα ήτανε σταματημένη μπρος στο σπίτι.

— Για δέστε, είπεν ο Πανκουκούλ, η καρρότσα είναι γεμάτη λουλούδια... γεμάτη λουλούδια κι' έχει κι' ένα ρο-

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

(Το άγνωστο αυτό ποίημα του άειμνήστου Βιζηνιού είναι γραμμένο για παιδιά και θρέθηκε στα χαρτιά μετά τον θάνατό του. Μα εκείνο που το δίνει ξεχωριστή σημασία και το κάνει προφητικό είναι ότι ο δυστυχισμένος ποιητής μιλάει σ' αυτό για την τρέλλα και για το σεβασμό προς τους τρελλούς, σάν νά είχε μαντέψει την τραγική του μοίρα, σάν νά είχε καταλάβει ότι κι' ο ίδιος θά πέθαινε τρελλός).

Με βλέμμ' αλλόκοτο διαβαίνει
μ' άπεριποίητο κορμί,
πότ' άγριώνει, πότε μπαίνει
στα συγκαλά του μιά στιγμή.

Κάμετε τόπο να περάση
— είναι τρελλός ο δυστυχής!
Τόν νού του ή τον έχει χάσει
ή δεν τον είχαν έξ αρχής.

Γι' αυτό τί λέγει πειά δεν ξέρει,
Δέν έχει, βλέπει, λογικό.
Κι' όταν ή φούρια του τόν εδρη
μπορεί να κάμη και κακό.

Κι' αυτό το λέω, ό,τι τάχα
γιατί φοβάμαι σάν περνά,
Γιά να προσέχουνε μονάχα
κάτι παιδάκια τόσα νά τ'...

Μην τύχη και τόν όμιλήσουν
με λόγια που δεν άγατά,
μην τύχη και πετροβολήσουν
γιατί γυνά και τα χτυπά.

Γιατί χτυπά χωρίς νά ξέρη
πώς τόν πειράζει χασιά,
κι' ο χτύπος που σου καταφέρει
σε κάνει, ιδέε, τού θανάτου.

Γι' αυτό, αν τύχη από τού δρόμου
να τόν ξαναβούν την άρτη,
να νά γιαντρένη διου τού κόσμου
και λέω κρυφά μιά προσευχή:

Νά μās φυλάξη ο Θεός μου
απ' τα σφάνια τ' άνηλιά
να νά γιαντρένη διου τού κόσμου
και άρρωστημένα τ' αμαλιά.

Γ. Μ. ΒΙΖΗΝΙΟΣ

Στο Λονδίνο και θημερινώς περιέρχονται τις συνοικίες ειδικόι έκπαιδευτάι και διδάσκουν στους πολίτας τόν τρόπο τής χρήσεως τών αντιασφυγιόγων προσωπίδων.

— Στο σπίτι μι-
ας εργατικής οί-
κογενείας συνέθη
μάλιστα και το έ-
ξής:

— Το μικρότερο
παιδί τής οικογε-
ας πήρε την μά-
σκα που είχε ά-
φήσει προσωρινώς στο σπίτι ο εκπαιδευτής και την αντήλαξε με δυο χρυσόψαρα σ' έναν πλανόδιο έμπορο.

— Φόβος και τρόμος κατέλαθε μια αγροτική οικογένεια σ' ένα χωριό τής Γιουγκοσλαβίας, όταν διεπιστώθη ότι μια από τις κόττες του σπιτιού γεννούσε τακτικά αυγά θάρους 100, δραμίων τ' ένα!

— Το πράγμα θεωρήθηκε ως μεγάλη γρουσουζιά: "Η κόττα σκοτώθηκε, το σπίτι απολυμάνθηκε και έπακολούθησε και άγιασμός!...

"Ενας νεαρός 'Αμερικανός προσήχθη στο δικαστήριο και εκεί απέδειξε ότι επί μήνες οφετεριζόταν την σύνταξη της μητέρας του, πλαστογραφώντας την ύπογραφή της.

— "Επειδή όμως ήταν το μόνο στήριγμα τής οικογενείας το δικαστήριο σκέφθηκε σοφά και τόν κατέδικασε σε φυλάκιση 45 σαββατοκύριακων!

— "Ετσι μόλις τελειώνει το Σάββατο το μεσημέρι την δουλειά του τόν παραλαμβάνει ο δεσμοφύλακας και τόν οδηγεί στη φυλακή για να τόν αφήσει ελεύθερο πάλι την Δευτέρα το πρωί.

Στο Σικάγο, η σύζυγος ενός μανιόδους παίκτη του

λόι... κι' ακόμα...

Παρουσιάστηκε ξαφνικά η κυρία. Κρατούσε από το χέρι τόν Ντεντέ, που την ακολουθούσε χαμογελώντας, «περήφανος σαν ένας προπολεμικός δαιδής», χαμένος μέσα στο φαρδύ παλτό του, ψηλώνοντας από τα τακούνια τών γυναικείων μπωτινών του και φορώντας ένα παράξενο κομμάτι από άστρακα.

Η κυρία βόηθησε τόν μικρούλη Σαλμόν ν' ανέβη στη λμουζίνα.

Τα παιδιά φώναξαν τότε:

— 'Αντίο, Ντεντέ, μη μας ξεχνάς... 'Αντίο, Ντεντέ... Θά μας γράψης;

Και ο Ντεντέ τούς αποκρίθηκε με μια σοβαρή χειρονομία, πίσω από το τζάμι τής λμουζίνας, την χειρονομία ενός ανθρώπου του κόσμου πειά... 'Υστερα το αυτοκίνητο έφυγε...

Τότε όλα τα παιδιά ανέθηκαν τις σκάλες και ξεχύθηκαν μέσα στο σπίτι για ν' αναγγείλουν στους γονείς τους την άπιστευτη περιπέτεια του μικρούλη Σαλμόν, που πήγαινε σ' έναν πύργο.

"Αλλά ξαφνικά η φωνή τής 'Απολλωνίας, τά μάζεψεν όλα στο κεφαλόσκαλο:

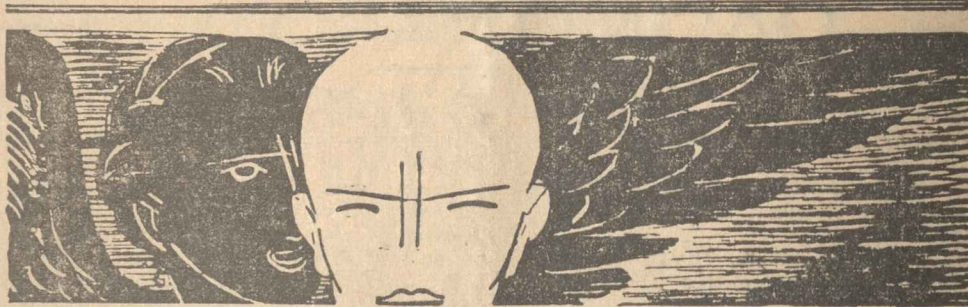
«Δεν ξέρετε... Μόλις μου το είπε η κυρά Καλή... Δεν πηγαίνει σ' έναν πύργο! Θα πάη σ' ένα μεγάλο σπίτι, όπου πάνε τα μικρά παιδιά, σαν τόν Ντεντέ, που έχουν μείνει ολομόναχοι... Φαίνεται πως ο μπαμπάς του σκοτώθηκε στόν πόλεμο... Τώρα είναι ολομόναχος... ολομόναχος...»

Και η παιδικές φωνές, σαν μια θλιβερή ήχω έπαελασαν την είδηση στο θάθος τών διαδρόμων του σπιτιού:

«Ο μικρούλης Ντεντέ δεν έχει πειρά μπαμπά! Δεν έχει πειρά μπαμπά!... Είναι ολομόναχος... ολομόναχος... ο ολομόναχος!...»

ALFRED MACIARD

ΧΙΛΙΑ - ΔΥΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

φανατικός παίκτης σύζυγός της δεν διέκοψε τα μαθήματα του σκακίου... Ίσως δέ και τα χαστούκια!

Η κυρία Λουίζα Φράνκαρ κατέφυγε στα παλαιά δικαστήρια, ζητώντας αποζημίωση από κάποιον ονομαζόμενο Πιέρ Φοντάν, τόν όποιο κατηγορεί επί δυσφημίας του... σκύλου της!...

Το κάθε αυτόγραφο του Κλάρκ Γκέιμπλ είναι τιμολογμένο πρὸς 20 σέντια.

Του Ρόμπερτ Γαϊόλιντ πρὸς 15 σέντια και του πρὸς 10 σέντια.

Τα αυτόγραφα δηλαδή τών άστέρων εκτιμώνται περισσότερο από τα τών πολιτικῶν ανδρῶν.

Όσο καλά περνούν στην Λίβερπουλ η γάτες δεν περνούν σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου.

Εκεί η γάτες έχουν τόν νοσοκομείο τους, τόν γηροκομείο τους, και κατ' αὐτάς πρόκειται νά εξασφαλίσουν και άλλα αγαθά από τόν προίον τής κληρονομίας μίας μανιόδους γατόφυλης κυρίας.

Ο μίστερ Α. Ντέγιερ από τόν Πρένταστορπ τής Νορβηγίας διατηρεί στο σπίτι του 51 χελώνες.

Τα αγαθά αυτά ζῶα αναγνωρίζουν τή φωνή του και κάθε φορά που τά φωνάζει τόν πλησιάζουν και παίρνουν τόν φαί τους από τήν παλάμη του.

Τα φωτεινά σκουλήκια και η πηλολαμπίδες είναι τόν άφθονος στα τροπικά κλίματα, όποτε πολλές φορές οι έρευνήται και οι κυνηγοί αγρίων θηρίων μπορούν με τόν φωτό εκπέμπουν νά διαβάσουν τήν εφημερίδα τους.

Επίσης στις Ινδίες οι Ιθαγενείς κυνηγοί για νά μπορούν νά σκοπεύουν τήν νύχτα, πιάνουν και στερεώνουν στο στόμαχο του όπλου τους φωτεινά σκουλήκια!

Εδώ και λίγα χρόνια, στην Αθηνά, καταδικάζουν τούς καπνιστάς σε θάνατο.

Τόν παλιόν καιρό στην Κορέα, όταν μια γυναίκα παρέβαινε τόν νόμο, δέν τιμωρούσαν αυτήν που έφταιξε, αλλά τόν άνδρα της ή τόν πατέρα της, αν ήταν κόρη.

Το Ευαγγέλιο, στο όποιο έρρίζονται οι βασιλείς τής 'Αγγλίας, από τού 'Εορίκου τού δεκάτου μέχρι τού σημερινού Γεωργίου, είναι χειρόγραφο, άπάνω σε παπύρους και τόν δέσιμό του άποτελείται από δύο σανίδια, που κρατούνται με λουριά.

Τα μαλλιά τών ανδρῶν άσπρίζουν συνήθως δέκα χρόνια νωρίτερα άπ' ότι άσπρίζουν τα μαλλιά τών γυναικῶν.

Ενας από τούς μεγαλειότερους και μεγαλοπρεπέστερους σιδηροδρομικούς σταθμούς του κόσμου, είναι και τής Βουλγαρίας. Χτίστηκε μέσα σε δέκα χρόνια και στοιχίσε 4 εκατομμύρια λίρες στερλίνες.

Ο σολομός είναι τόν ταχύτερο άπ' όλα τα ψάρια, αλλά κουράζεται εύκολα. Διανύει 25 μίλια τήν ώρα.

σκακίου, ήταν τόν άνεπιδεκτό με-
θήσεως αὐτοῦ τού
δυσκόλου παγιν-
διοῦ, ώστε ο σύ-
ζυγός της θρέ-
κε στην άνάγκη
νά τήν χαστούκι-
ση δυο φορές κα-
τά τήν διάρκεια
ένός... μαθήμα-
τος.

Κατόπιν αὐ-
τῆς τῆς συμπε-
φορᾶς τού συζύ-
γου, η σύζυγος έ-
πέβαλε στο δικα-
στήριο αίτηση δια-
ζυγίου.

Μολταύτα ο
φανατικός παίκτης
του σκακίου...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΛΠΙΔΑ

ΤΟΥ ADOLPHE RIBAUX

ΑΥΤΟΣ ο γέρος, ήταν ένας άνθρωπος πολύ σοφός. Όλη του τήν ζωή τήν είχε αφιερώσει στην σπουδή και στη μελέτη. Στην ηλικία που δέν σκέπτονται συνήθως τίποτε άλλο, παρά πως νά διασκεδάσουν και νά χαρούν, αυτός είχε όρίσει έναν σκοπό στην ζωή του και τίποτε δέν μπορούσε νά τόν άποτρέψει ούτε η χαρὲς τού κόσμου, ούτε τά θέλητρα τής φύσης. Όπως άλλοι κλεινόνται σ' ένα μοναστήρι, αυτός είχε κλειστή στο γραφείο του και είχε περιορίσει τήν ζωή του ανάμεσα σε μια βιβλιοθήκη και σ' ένα καλαμάρι. Επί πενήντα χρόνια και περισσότερα, αφιέρωσε τόν ταλέντο του και τις δυνάμεις του στην συγγραφή ενός βιβλίου. Κάθε σελίδα αὐτοῦ τού βιβλίου ήταν καρπὸς θαθεῖας σκέψεως και ύπομονητικῶν αναζητήσεων.

Μέ τήν θραδύτητα τών σοφῶν, είχαν έπεξεργασθῇ αὐτό τόν έργο, πού έπρεπε νά είναι ένα αληθινόν μνημείο και τόν όποιο υπελόγιζε ότι θ' άπαθανάτιζε τ' όνομά του. Δέν ήταν ούτε ένα μυθιστόρημα, ούτε ένα ποίημα. Ήταν ένα έργο ύψηλης και σκοτεινῆς φιλοσοφίας, ένα έργο μαχητικό πρὸ πάντων, έναντιόν τῆς προαιωνίας πίστεως τών ανθρώπων. Εκεί μέσα άρνιότανε τόν Δημιουργόν και τήν δημιουργία, τούς ηθικούς νόμους και τή συνέδηση. Στην άρετή και στο έγκλημα, στη μεγαλειώδη ποιήσι τού 'Ωκεανού, στην λαμπρότητα τών καλοκαιριτικῶν νυχτιῶν και στην άρμονική πορεία τών άστέρων, στη ζωή και στὸν θάνατο, δέν έβλεπε παρά τόν παγινιδί τυφλῶν δυνάμεων, που τις θεωρούσαν άκλόνητες. 'Ετσι είχε συγκεντρώσει στο έργο του τις άπελπιστικές αὐτῆς δοξασίες, που θάκκαναν θόρυβο στὸν κόσμο. Και καθώς αὐτός ο άνθρωπος ήταν προικισμένος με πολύ μεγάλα προσόντα, καθώς σε κάθε φράσι αὐτοῦ τού βιβλίου διαφανότανε μια συμπυκνωμένη σοφία, καθώς ήταν γραμμένο μ' ένα άσύγκριτο ύφος, θά είχαν άσφαλῶς επίδρασι στις ψυχῆς τών ανθρώπων, αφήνοντας θαθεῖα ίχνη σ' αὐτές...

Σ' αὐτὴν τήν εργασία ο σοφὸς γέρος είχε θυσίσει τά πάντα. Είχε ξεχάσει πως υπήρχε νέος. 'Ο έρωτας τόν χρέμα, η δόξα είχαν μείνει δίχως θέληγτρα γι' αὐτόν. Και δέν λυπότανε καθόλου γι' αὐτό. Μόλις τελείωσε τόν έργο του, με σταθερό χέρι, με τήν ευχαρίστησι ενός πραγματοποιηθέντος όνειρου και μ' ένα χαμόγελο ύπερηφάνειας στο πρόσωπό του, τόν στεφανωμένο μ' άσπρα μαλλιά, ο σοφὸς γέρος σημείωσε τήν λέξι τέλος κάτω από τόν χειρόγραφο του.

Τήν ίδια στιγμή ένα χελιδόνι ήρθε νά φτερουγίσῃ στην άκρη τού παραθύρου του. «Είναι η άνοιξη» είπε ο σοφὸς γέρος. Από πολλά χρόνια κλεισμένος στην βιβλιοθήκη του, ανάμεσα στους χοντρούς σκονισμένους τόμους, είχε ξεχάσει τήν θαυμαστή όμορφιά τών πραγμάτων.

«Είναι η άνοιξη!» Σ' αὐτὴν τήν ιδέα τόν κατέλαβεν η έπιθυμία για καθαρόν αέρα και για άνάπαυσι. Πρὸς κατάληξιν τῆς οίκονόμου του, ανέβαλε τόν πρόγευμά του, και χωρίς νά περιμένη πειά, μ' ένα είδος παιδικῆς χαρᾶς, τήν χαρά τών μαθητῶν που βρίσκονται σε διακοπές, κατέβηκε στὸν δρόμο, τόν γεμάτο από τήν ευθυμία τών άνοιξιτικῶν ημερῶν. «Ενα παιδί πέρασε από κοντά του, μια μικρούλα ανθρώδης, με τόν πανέρι της γεμάτο από μυρωμένες

παχαλιές, που η μεθυστική ευωδία τους έκανε τήν καρδιά τού γέρου σοφοῦ νά χτυπά πιά γρήγορα. «Είναι η άνοιξη!» έπανελάμβανε όλοένα, σά νάκανε μυστικές και γλυκές επικλήσεις στη μακρινή νεότητά του. Τώρα που τόν έργο του είχε τελειώσει, μπορούσε ν' απολαμβάνη τήν ευχαρίστησι νά παρατηρή ολόγυρά του τή ζωή. 'Αποφάσισε, λοιπόν, αὐτό τόν πρωινό νά τόν αφιερώσῃ στην περιπλάνησι και θγήκε από τήν πόλι, πήρε στην τύχη τόν πρώτο δρόμο που παρουσιάστηκε μπροστά του και θρέθηκε ξαφνικά στην παρυφή ενός δάσους. 'Εκεί επίσης η ανανέωσις τῆς φύσεως ήταν όλοφάνερη. Στο γαλάζιο φῶς τ' ούρανοῦ, τὰ νέα φύλλα τών δέντρων άστραποβολούσαν, τὰ πουλιά τερετίζανε και στην χλόη και στα χόρτα ευωδίαζαν χρυσωμένα λουλουδάκια, με μεθυστικό άρωμα.

Ποτέ φρέσκα αυγά, ποτέ κοττόπουλο και σαλάτα φρέσκια, δέν φάνηκαν τόσον άραιά, σαν εκείνα που έφαγεν ο σοφὸς σ' ένα άπλο πανδοχείο τού δάσους, κέντρο συναντήσεως τών κυνηγῶν και τών χωρικών.

Υστερα θυβίστηκε μέσα στο δάσος, όπου οι κλώνοι τών δένδρων μόλις άφηναν τὰ περὰ τήν θερμότητα τού ήλιου, όπου η μέθη τῆς ζωῆς διαχυνότανε παντοῦ.

Βάδιζε περισσότερο από μια ώρα, όταν είδε έναν έυλοκόπο, καθισμένον στην χορταριασμένη άκρη τού δρόμου.

Ήταν ένας γέρος, πολύ γέρος ανθρωπάκος, πιδ γερασμένος, πιδ ρυτιδωμένος και πιδ άξιολύπητος από τόν έυλοκόπο τού μύθου. Τά φτωχικά χέρια του, έντελως ροζισαμένα, έτρεμαν σαν τὰ φύλλα στὸν άνεμο, η άναπνοή του ήταν κομμένη και κοπιώδης και τὰ έλεινά ρούχα του μιμούσανε καθαρά για τήν στέψησί του και για τή μιζέρια του. Στα πόδια του ήταν ένα μεγάλο φορτίο με έζυλα, που θά τάχε μαζέψει δίχως άλλα, και με πόσο κόπο, από τόν γειτονικό δάσος.

Αὐτό τόν φορτίο είναι πολύ βαρὺ για σας, έλεπεν ο σοφὸς, καθημένος στην άκρη τού δρόμου, πλάι στὸν κατάπληκτο άνθρωπο. Στην ηλικία σας δέν μπορείτε νά ξεκουράζεσθε και λιγάκι;

Και ποῖος λοιπόν, θά εργαζότανε στην θέση μου, κύριε;

Δέν έχετε παιδιά, φίλους, κανένα στὸν κόσμο;

Είμαι μονάχος και σὰν όγδόντα μου χρόνια είμαι υποχρεωμένος νά κερδίζω τή ζωή μου.

"Αν δέν έρχομουν στο δάσος, όταν έχη λιακάδα, για νά μαζέψω έζυλα, τόν νοικοκυριό μου θάμεινε δίχως φωτιά στὸν βαρὺ χειμῶνα. Κι όμως δέν υπήρξα άκηρὸς στη ζωή μου, αλλά η τύχη δέν μου χαμογέλασε ποτέ και η φτώχεια θά συνοδεύη ως τόν τέλος τήν ύπαρξί μου. Μά γιατί νά παραπονοῦμαι, αφού μοῦ μένουν λίγες δυνάμεις ακόμα; Κι αν η δυνάμεις μου μ' έγκατέλειπαν, ο Θεός δέν θά μ' έγκαταλείψη, γιατί είναι δικαίος και καλός.

'Εκείνη τή στιγμή, στο δάσος τού άγριομένου δρόμου, φάνηκε μια άμαξα, σφυρηλάτη από δυο μεγαλοπρεπή άλογα, περήφανα κάτω από τὰ όλοκαίνουργα άρνηρά γάμουρά τους. 'Ενας άμαξάς, οδηγούσε αὐτήν τήν πολυτελή άμαξα, στο πίσω μέρος τῆς οποίας στέκταν όρθιος ένας υπηρέτης με λινόρεα. Μέσα στην άμαξα ήταν έκλεισμένος ένας άντρας, παχύς και γελαστός μ' ένα πούρο στο στόμα.

Ποῖος είναι αὐτός; ρώτησεν ο σοφὸς, μόλις η άμαξα πέρασε γρήγορα από μπροστά τους. Τόν έέρετε; 'Ο έυλοκόπος είπε ένα όνομα.

Ήταν τόν όνομα ενός τραπεζίτη,

πολυκατομιμυριούχου, που είχε πλουτίσει εις θάρος τῶν άλλων. Ήταν ἀμέτρητοι ἐκεῖνοι πού τοὺς εἶχε σπρώξει στὴν ἀπελπισία. Δυὸ οἰκογενειάρχαι κατεστραμμένοι ἀπ' αὐτόν, εἶχαν αὐτοκτονήσει. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κυλιάτανε μέσα στὴν ἀουδοσία τοῦ πλούτου του, ἐκτιμώμενος πολὺ καὶ ἀπολαμβάνοντας ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, δίχως τύψεις.

— Ὅσο λίγο κι' ἂν ἔφταναν ὡς αὐτόν οἱ θόρυβοι τοῦ κόσμου, ὁ σοφὸς ἐν τούτοις εἶχεν ἀκούσει νὰ μιλοῦνε γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπο καὶ τὴν καταραμένη περιουσία του, τὴν δημιουργημένη ἀπὸ τόσες καταστροφές.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κάθεται ἐδῶ κοντά;

— Ἐκεῖ κάτω, ἀνάμεσα στὰ δέντρα, φαίνεται ὁ πύργος του. Αὐτὰ τὰ δάση τοῦ ἀνήκουν καὶ χθές ἀκόμα με κινήθηκαν ἀπὸ δῶ γιὰ μερικά ξερόκλαδα, πού τὰ εἶχα μαζέψει χωρὶς ἄδεια.

— Καὶ μιλάτε γιὰ δικαιοσύνη, ἐνῶ αὐτὸς ὁ ἄθλιος θριαμβεύει καὶ οἱ τίμιοι ἄνθρωποι σὰν ἐσὰς θγάζουνε μὲ κόπο τὸ ψωμί τους!

— Κάνω κάτι παραπάνω ἀπὸ τὸ νὰ μιλῶ γι' αὐτήν, κύριε, τὴν πιστεύω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Εἶναι ἀλήθεια πὼς δὲν θασιλεύει σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, μὰ αὐτὸς ὁ κόσμος θὰ περάσει καὶ θὰ σημάνη κάποτε ἡ ὥρα τῆς δικαιοσύνης. Πάντα μου μίσησα τὸ κακὸ καὶ ἡ ζωὴ μου ὑπῆρξε φτωχική καὶ δύσκολη, ἐνῶ ἄλλοι, χωρὶς θάσσανα, κολυμποῦσαν μέσα στ' ἀγαθὰ. Μὰ δὲν θ' ἄλλαζα τὸ ξεροκόμματό μου μὲ τὸ πλούσιον σερβιρισμένο τραπέζι τους, γιὰτὶ δὲν περιμένα καθόλου ἐδῶ κάτω τὴν ἀνταμοιβή μου.

Καὶ ὁ γεροντάκος σηκώθηκε. Ξανάβαλε στὴν ράχι του τὸ θαρὺ φορτίο του, χαμογέλασε στὸν συγκινημένο σοφὸ κι' ὕστερα ἀπομακρύνθηκε μ' ἓνα κουρασμένο ὄμμα.

Ὁ περιπατητὴς ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του. Σὲ λίγο εἶδε μιά κοιλιάδα εἰδυλλιακή καὶ εἰρηνική, ὅπου ἀνάμεσα σὲ μηλιές καὶ λιές, λάμπανε στὸν ἥλιο ἡ ρόδινα στεγές καὶ τὸ καμπαναριὸ ἐνὸς μικροῦ χωριοῦ. Ἐκτὸ δῆματα ἀπὸ τίς πρώτες καλύψεις, θρῖσκότανε τὸ νεκροταφεῖο, κλεισμένο σὲ τέσσερες κατάλευκους τοίχους.

Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτὴ καὶ ὁ περιπατητὴς πέρασε μέσα. Αὐτὴ ἡ ταπεινὴ κοιλιάδα τῶν νεκρῶν, ξεχειλοῦσε ἀπὸ ζωὴ. Διάφορες παπαροῦνες καὶ διολέττες ἔδιναν χαρούμενην ὄψιν σὲ κάθε πάφο, δροσερὲς πρασιναδὲς πεοιτυλίσσονταν στοὺς σταυροὺς καὶ σ' ἓναν θάμνον ὀλανθισμένο, ἓνα κοτούφι ἔψαλλε τὸν ὕμνον τοῦ σὴν ἀνοίξει.

Γονατισμένη πάλιν σ' ἓναν μικρὸ τάφο, μιά χωρική με πένθος, τὸν στολίζει μὲ δροσερὰ στεφάνια.

— Χάσατε κανένα ἀγαπητὸ σας πρόσωπο; ρώτηεν ὁ γέρονς πλησιάζοντάς την.

Ἐκείνη διέκωψε τότε τὴν εὐλαβικὴ ἐργασία της καὶ κυττάζοντάς τον, μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα:

— Τὸ παιδί μου κοιμάται ἐδῶ, εἶπε, δειχνώντας τὸν μικρὸ τάφο, μεταμορφωμένο ἀπὸ τίς φροντίδες της σ' ἓνα παρτέρι ἀπὸ ναρκίσσους καὶ ἀνεμώνες —

Ἐκτὸ δῆματα πὺ πέρα θρῖσκότανε τὸ νεκροταφεῖο.

να παιδί 10 χρονῶν, γεμάτο ὕγεια τὴν περασμένη ἀνοιξή. Ήταν ἡ μοναδικὴ χαρὰ τῆς ζωῆς μου. Πέθανε μέσα σὲ λίγες μέρες... Εἶμαι χηρὰ καὶ δὲν εἶχα ἄλλον ἀπ' αὐτὸ στὸν κόσμον.

— Εἶναι τρομερὸ νὰ πεθαίνουν τὰ μικρὰ παιδιά! εἶπε ὁ σοφός.

— Τρομερό! Ναι, γιὰ μὰς πού μένουμε, μὰ ἐκεῖνα εἶναι τὰ προνομιούχα. Ὡ! Εἶχα ἐπαναστατήσει στὴν ἀρχή, δὲν μπορούσα νὰ δεχθῶ τὴν δοκιμασία... Τὴ δέχομαι τώρα καὶ ἂν ἀκόμα μπορούσα, δὲν θάθελα νὰ ρηθῶ τοὺς πόνους καὶ τίς δοκιμασίες, πού ὁ θεὸς Ποιμένας ἔχει ὀρίσει γιὰ τὰ ποιμνιά του... Ἐξ ἄλλου, δὲν εἶμαστε καθόλου χαρισματικοί. Ἐρχομαί ἐδῶ κάθε μέρα, τοῦ φέρνω λουλούδια πού μιλῶ, μοῦ ἀποκρίνεται, ναι, μοῦ ἀποκρίνεται καὶ θόρη κάποτε ἡ σειρὰ μου νὰ πάω νὰ τὸ συναντήσω ἐκεῖ ψηλὰ.

Θᾶλεγε κανεὶς, πὼς μέσα στὸ γαλάζιο διάστημα, ἡ φωνὴ ἔβλεπε ἀγγέλους νὰ φτερουγίζουν... Ὑστερὰ ἐξαπλοχίσε νὰ στολίσῃ τὸν τάφο τοῦ παιδιοῦ της, ἐνῶ, δίχως νὰ προσέσῃ τίποτα, ἀλλὰ τρέμοντας ὀλοένα πὸ πολὺ, ὁ περιπατητὴς ἀπομακρύνετο πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωριοῦ.

Οἱ χωρικοὶ ἐργαζόντουσαν στοὺς κήπους των, τὰ ροζ καὶ κελαρύζανε μ' ἓνα χαρούμενο κρόπο, στὰ στενά περδιαβάζανε ἀμέριμνα τὰ πούλερικά.

Καθισμένη σὲ κατῶφλι τῆς καλύβας τῆς μιάς γυναῖκος ἔμενε ἀκίνητη, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὰ γόνατά της. Ἐνα θαρὺ ὕψος τῆς σκέπαζε ὀλόκληρο τὸ πρόσωπό της. Ὁ γέρονς σοφὸς πλησίασε, γιὰ νὰ τὴ ρωτήσῃ γιὰ τὸν δρόμο του.

— Προχωρήστε κατ' εὐθείαν μπροστὰ σας, κύριε, καὶ ὀστερὰ δεξιά, στὴν ἄκρῃ τοῦ δάσους.

— Εἰσαετὲ ἀρρωστή; τὴ ρώτησε.

— Μάλιστα, εἶπε ἡ γυναῖκα, μὲ τὴν ἴδια ἡρεμὴ καὶ γλυκεριά φωνή.

— Ἐ! καλὰ, νὰ, ἡ ἀνοιξὶ θὰ σὲ γιαιτρέψῃ.

— Ἦρθε ἡ ἀνοιξὶ, εἶναι ἀλήθεια, μὰ τίποτα δὲν θὰ με γιαιτρέψῃ, κύριε. Ἐνα καρκίνωμα μὲ κατατράβει... Τὰ ἐδοκίμασα ὅλα, πέρασα χρόνια ὀλόκληρα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν γιαιτρῶν, ἔκανα τίς πὺ ἐπίπονες θεραπείες, μὰ ὅλα ἤσαν ἀνώφελα. Αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια δὲν ἀστειεύεται καὶ χειροτερεύει ἀπὸ χρόνον σὲ χρόνον, ἀπὸ μῆνα σὲ μῆνα, σιγὰν ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα. Ἦμουν ὥραία σὰν τὴν αὐγὴ, πολλοὶ ἄνθρωποι μὲ θαύμαζαν, πολλές γυναῖκες μὲ ζήλευαν. Καὶ τώρα ἐμπνέω τὴ φρίκη καὶ τὴν ἀηδία καὶ σ' ἐκείνους πού μ' ἀγαποῦν ἀκόμα. Ἡ τρομερὴ πληγὴ μοῦ ἔχει καταφάγει τὸ μισὸ τοῦ σώματός μου, ἔχει φτάσει ὡς τὰ μάτια μου τώρα, αὐτὰ γίνω τυφλὴ — κι' ἂν σκέπασα τὸ πρόσωπό μου εἶναι γιὰ νὰ μὴν σὰς κάνω νὰ τρομάξετε, θλιπόντάς το.

— Δυστυχισμένη γυναῖκα! εἶπεν ὁ σοφός, τί ζωὴ εἶναι κι' ἡ δική σου!... Προτιμότερο θάτανε ὁ θάνατος!

— Δὲν θὰ μὲ ξεχάσῃ, κύριε, κι' αὐτὸ θὰ εἶναι ἡ ἀνταμοιβή μου. Ὅταν ἤμουνα κοριτσάκι, μιά μέρα ἀπῆλθα τικτὴ, ζεστὴ καὶ χαρούμενη σὰν τὴ σημερινή, εἶδα στὸν δρόμο ἓνα μικρὸ μαῦρο πρᾶγμα, πού κινιότανε. Ἦταν ἓνα κουκουλι. Μόλις τὸ πῆρα στὰ χέρια μου, τὸ εἶδα ἐξαπλοχίσε νὰ σκάζῃ, ν' ἀνοίγεται σὰν τὸ φλοῦδι ἐνὸς ξεροκομματοῦ καὶ ντυμένη μὲ πορφύρα ὅμοια μ' ἓνα λουλούδι πρὸ ἀνοίγει τοὺς κάλυκές του, μιά πεταλούδα ἐξαπλοχίσε ἀπὸ κεῖ μέσα πρόσχαρη καὶ πέταξε στὸν ἀέθρα... Ποτὲ αὐτὸ τὸ θαῦμα τῆς ζωῆς δὲν σβόσθηκε ἀπὸ τὴ μνήμη μου. Καὶ μέσα στὸν πόνο μου, μέσα στὴν ταπείνωσή μου τὸ σκέφτομαι ἀδιάκοπα... Κι' ἐγὼ εἶμαι τώρα πὺ κουκουλι πού σέρνεται στὴ γῆ, ἀλλὰ θάρρη κάποτε ἡ πό μου, πού θὰ μ' ἀνοίξῃ κι' ἐγὼ ν' ἀνοίξω τὰ στερὰ μου.

Ἡ ἄτυχῃ γυναῖκα σώπασε κι' ἔσκυψε τὸ σκεπασμένο κεφάλι.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 58)

ΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΤΟΥ ΡΑΥΝΟΛΤΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ Τάλμποτ κι' ὁ χασάπης ἔτρωγαν κι' ὁ Ριχάρδος ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ.

νὰ φύγῃ, ὅταν ἔξαφνα ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀπτότομα καὶ δυὸ ἄνδρες — τυλιγμένοι στοὺς μανδύες τους καὶ κρατώντας τρομερὲς μαγκούρες μπήκαν μέσα.

— Τί ὥραία χτυπήματα! φώναξε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ἐξάλλωντας σὲ μιά καρέκλα καὶ γελώντας μὲ τὴν καρδιά του. Ἐδῶ εἶμαστε ἀσφαλισμένοι. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔχασαν τὰ ἴχνη μας καὶ δὲν μποροῦν πιά νὰ μὰς θροῖν.

— Στὴν τιμὴ μου! ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς εὐχαριστιέμαι μὲ τ' ἀστεία αὐτά! Εἶναι παιδαριώδεις νὰ σπάζῃς τὰ φανάρια τῆς συνοικίας. Ἀλλὰ θεέ μου, πού μ' ἔφερες. Ὅποτε μποροῦσα ποτὲ νὰ φαντασθῶ ὅτι ὁ πῆρχαν σὲ Λονδίνο τέτοιες συνοικίες.

— Ἦθελα νὰ σὲ πάω σὲ σπῆτι τοῦ πατέρα μου πο ὤελ' ἐδῶ κοντά. Ὁ γέρονς θὰ θυσιαζόταν ἂν ἔτρωγε μ' ἓνα θαρῶνο καὶ ἔτσι θὰ τὸν ἔκοθα ἄγρια...

Ἐξάρνα, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Τάλμποτ πιτάχθηκε ἀπτότομα ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ προχώρησε ἀργὰ πρὸς τοὺς νεοφερμένους.

— Λοιπόν, κύριε θαρῶνε Ἀρμπορουγκ, καὶ σεῖς, κύριε Κρίκιστερ, μὰς κάνετε ἀπόψε μεγάλη τιμὴ πού ἤρθατε νὰ μὰς ἐπισκεφθῆτε ἐδῶ στὴ φτωχικὴ μας ταβέρνα!... Τί με κυττάτε τόσο ἐξαφνιασμένοι;

Καὶ ἔξασπε σὲ δυνατὰ γέλια.

— Πούος διάβολος, εἶσαι; ρώτησε ὁ Κρίκιστερ ἀνακτώντας τὴν ἐτοιμότητά του μὲ τὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτὴν συνάντησι.

— Στὴν τιμὴ μου, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος γελιέται! ψιθύρισε ὁ Ἀρμπορουγκ...

— Δὲν γελιέται καθόλου! ἀπάντησε ὁ Τάλμποτ, εἰσθε οἱ δυὸ παλὴν ἄνθρωποι γιὰ τοὺς ὁποίους μιλοῦσα προηγουμένως.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἄλλους θαμῶνες τῆς ταβέρνας, ἐπρόσθεσε:

— Κύριοι, νὰ οἱ παλὴν ἄνθρωποι πού ἔκαναν ὅσα ὅσα ἔλεγον πρὸ ὀλίγου... Εἶν' αὐτοὶ πού μ' ἔβαλαν νὰ κάνω τὸ κακὸ καὶ τώρα προσποιούνται πὼς δὲν με ἔχρουν.

— Τί λέει; ἔκανε ὑπεροπτικὰ ὁ Κρίκιστερ. Τὸν καταλαβαίνει ἐσύ, φίλε μου; ἐπρόσθεσε ἀπευθυνόμενος σὲν θαρῶνο.

— Στὴν τιμὴ μου, δὲν καταλαβαίνω τίποτε, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Τότε θὰ σὰς πῶ πούος εἶμαι, φώναξε ὁ Τάλμποτ. Εἰμ' ἐκεῖνος πού χάραξε τίς πλάκες μὲ τίς ὁποῖες τυπώσατε τὰ πλαστὰ γραμμάτια ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων καταδικάσθηκε ὁ Ριχάρδος Μάρκχαμ. Τὸ ἔχετε πολὺ καλὰ πὼς αὐτὸς... ναι, αὐτὸς... τ' ἀκούτε; ... τὰ πληρῶσε ὅλα, ἐνῶ τὸ ἔγκλημα τὸ κάναμε ἐμεῖς...

Ὁ θαρῶνος κι' ὁ Κρίκιστερ ἔγιναν κατάχλωμοι μόλις ἀκούσαν τὰ λόγια αὐτά.

Δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν καὶ τί νὰ ποῦν.

Ἡ σιωπὴ τους ἔδειχνε ὀλοφάνερα τὴν ἐνοχὴ τους.

— Ναι, κύριοι, ἐξακολούθησε ὁ Τάλμποτ, ὁ Διάβολος ἡ ἡθεῖα Πρόνοια ἔστειλε ἀπόψε ἐδῶ αὐτοὺς τοὺς ἄνθρωπους γιὰ νὰ πιστοποιηθῇ πὼς ὅσα ἀκούσατε εἶναι ἀλήθεια.

— Ὁ Διάβολος νὰ σὲ πάρῃ, αὐθάδῃ! φώναξε ὁ Κρίκιστερ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνακτῆσει καὶ πάλι τὴν ψυχραιμία του, καὶ κύτταξε κατάματα τὸν Τάλμποτ. Δὲν με λένε, Κρίκι-

στερ!... Γελάσθηκες ἀπ' τὸ πολὺ κρασί πού ἔχεις πῆθ. — Ψεύτη! φώναξε μανιασμένος ὁ Τάλμποτ. Ὑποκριτή!... Θὰ σὰς ξεχώριζα καὶ τοὺς δυὸ σας ἀνάμεσα σ' ἑκατομμύρια ἄνθρωπων.

— Κι' ἐγὼ ἐπίσης! πρόσθεσε μὲ γαλήνη ὁ Ριχάρδος Μάρκχαμ, προβάλλοντας ἀπὸ τὴ γωνία, ὅπου καθόταν καὶ παρουσιάζομενος μπροστὰ στοὺς δυὸ ἐνόχους, οἱ ὁποῖοι ἀσφαλῶς ποτὲ δὲν περίμεναν μιά τέτοια συνάντησι.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ προκάλεσε ἀπερίγραπτη ἐντύπωσι σὲ ὅλους τοὺς θαμῶνες, οἱ ὁποῖοι περίμεναν μὲ ἀνυπομονήσιν τὸ τέλος τῆς.

— Ναι, αὐτοὶ εἶναι οἱ ἄτιμοι στοὺς ὁποίους ὀφείλω ὅλες μου τίς δυστυχίες! ἐξακολούθησε ὁ Ριχάρδος. Ἡ θεῖα Πρόνοια μὰς ἔφερε ὅλους ἐδῶ ἀπόψε, πὺς κλέφτες καὶ τὰ θύματα, γιὰ νὰ φανερωθῇ ἡ ἀθωότης ἐνὸς ἀνθρώπου πού καταδικάσθηκε ἀδίκως.

Ἐπίσημη σιωπὴ ἀπλώθηκε ἔπειτα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά. Ὅλοι αἰσθάνθηκαν σεβασμὸ καὶ συμπάθεια γιὰ τὸ νέον πού εἶχε μιλήσει.

Ὁ Ριχάρδος ἔπειτα ἀπὸ μιά σύντομη σιωπὴ, ξαναεῖπε:

— Ἄν δὲν ἤθελα νὰ καταστρέψω ἓναν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ θέλῃ ἴσως, ἔγινε συνένοχός σας κι' ὁ ὁποῖος ἔδειξε τὴ μεταμέλειά του διακηρύσσοντας ἐδῶ τὴν ἀθωότητά μου, χωρὶς νὰ ἐλπίζῃ καμμιὰ ἀνταμοιβὴ καὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτι ὁ θεὸς μ' ἔστειλε ἐδῶ γιὰ ν' ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα του τὴν ἀλήθεια... ἂν ἀποκαλύπτοντας ἐσὰς, δὲν ἔθλαφα κι' αὐτόν, θὰ σὰς κατηγγέλλα στὴν δικαιοσύνη ὡς αἰσχροὺς κλέφτες κι' ἀπατεῶνες... Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τιμωρηθῇ κι' ὁ συνένοχός σας... κι' εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ θεὸς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ θριαμβεύσετε καὶ σὲ μέλλον.

— Ὡραῖος ῥήτωρ, μὰ τὴν ἀλήθεια! εἶπε μ' ἀνάρησι ὁ Κρίκιστερ, νομίζοντας ὅτι δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνον.

— Στὴν τιμὴ μου, δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπ' αὐτά! πρόσθεσε ὁ θαρῶνος. Πάρτε, φίλε μου... Δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου αὐτὴ ἡ συνοικία.

— Ναι, φευγάτε! φώναξε ὁ Μάρκχαμ. Ἀλλοῦς δὲν ἔξω ἂν θὰ μ' ἀρεῖ νὰ κρατηθῶ.

— Ὅχι, δὲν θὰ ὀγοῦν ἀπὸ δῶ μέσα, ἂν δὲν τοὺς καταχερίσουμε πρώτα! εἶπε ὁ χασάπης ἀνασηκώνοντας ἡσυχὰ τὰ μανίκια τῆς θαλασσίας του μπλούζας. Ἐγὼ ἀνταθῶ νὰ τὸν ἔνα...

— Ἐγὼ! φώναξε δυνατὰ ἓνας λατόμος, θγάζοντας ἀπὸ τὸ στόμα του τὴν πῆτα τοῦ καὶ ἀδειάζοντας ἓνα ποτήρι πόρτο.

Καὶ προχώρησε πρὸς τοὺς δυὸ τυχοδιώκτες, προτείνοντας τίς φοβερὲς γροθιές του.

— Σταθῆτε! Σταθῆτε! Δὲν θέλω τέτοιες ἐκδικήσεις! ἔφώναξε ὁ Ριχάρδος. Σταθῆτε, σὰς παρακαλῶ!

— Ἀς τοὺς δώσουμε ἓνα καλὸ μάθημα! φώναξε ὁ χασάπης.

Καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ Ριχάρδος νὰ ἐπέμβῃ, κατάφερε στὸν θαρῶνον τὴν τρομερὴ γροθιά του.

Συγχρόνως κι' ὁ λατόμος μὲ ὅλη του τὴν δύναμι, κατάφερε μιά γροθιά σὲν πρόσωπο τοῦ Κρίκιστερ, ὁ ὁποῖος τοῦ κάκου προσπάθησε νὰ ἀμυνθῇ.

Ὁ θαρῶνος, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσει κάτω, θέλησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ ὁ χασάπης τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο ἔγινε ἀνάμεσα στὰ γόνατά του κι' ἄρχισε νὰ τὸν γρονθοκοπῇ μὲ ὅλη του τὴν ἀνεί.

Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ λατόμος μὲ τὸν Κρίκιστερ.

Ὅταν ὁ θαρῶνος κι' ὁ Κρίκιστερ ἔλασαν τὸ καλὸ ἐκεῖνο μάθημα, ὁ χασάπης κι' ὁ λατόμος τοὺς ἄρπαξαν ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τοὺς ἐσπρώξαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι πελάτες τοὺς προγκάσαν καὶ τοὺς γιουγαῖζαν.

Ἐκεῖνοι τότε, ἂν καὶ μόλις μπορούσαν νὰ κρατηθοῦν σὲ

πόδια τους, έσπευσαν ν' απομακρυνθούν όσο μπορούσαν πιο γρήγορα.

Μόλις αποκαταστάθηκε η ησυχία μέσα στην ταβέρνα, ο Ριχάρδος Μάρκχαμ πλησίασε τον λατόμο και τον χασμαπη, οι οποίοι έκδικήθηκαν όπως νόμιζαν καλλίτερα και όχι μόνο τους ευχαρίστησε για την καλή τους θέληση, ή οποία ίσως ήταν εξαιρετικά ζωηρή, αλλά και τους ανιάμειψε γενναϊόδωρα.

— Και τώρα, είπε ο Ριχάρδος στον Τάλμποτ, μπορείς να υπογράψεις ένα έγγραφο που να δείχνει την αβωότητα μου.

— Με τον όρο ότι το έγγραφο αυτό δεν θα το χρησιμοποιήσης εναντίον μου, απάντησε ο Τάλμποτ.

— Και μήπως, αυτήν την στιγμή δεν μπορώ να σε συλλάβω, αφού μόνος σου ωμολόγησες ότι χάραξες τις πλάκες, με τις οποίες τυπώθηκαν τα πλαστά γραμμάτια;...

— Έχεις δίκιο... Δεν έκανα καλά να σου θέσω όρους, γιατί είσαι τίμιος άνθρωπος.

Ο Μάρκχαμ τότε υπαγόρευσε την δήλωσι, την οποία ο Τάλμποτ υπέγραψε ευχαρίστως.

Κατόπιν ο Ριχάρδος έδωσε στον Τάλμποτ ένα πενήντα-λίρο και του είπε:

— Δέξου του αυτό ως απόδειξι της ευγνωμοσύνης μου και της συγγνώμης μου, και πίστεψε ότι λυπάμαι, γιατί τα μέσα μου δεν μου επιτρέπουν να σου φανώ χρησιμότερος. Προσπάθησε να ξαναμπής στον ίδιο δρόμο και αν με χρειαστής ποτέ, μη διστάσης να με ζητήσεις...

Ο Τάλμποτ έχυσε δάκρυα ευγνωμοσύνης και μεταμελείας, το μόνο που μπορούσε να κάνει για την απροσδόκητη εκείνη θύηθια.

Η συγκίνησίς του τον έπνιγε.

Ο Ριχάρδος έφυγε άμέσως από το «Καπηλειό του Διαβόλου», από την ταβέρνα που είχε τόσο άπιαστο τίτλο και όπου είχε διαδραματισθή μια τόσο σωτηρία γι' αυτόν σκηνή. Διέσχισε γρήγορα την οδό Μπρίν Λόν και διευθυνόταν προς το Τζωρτζ - Στρήτ, όταν ξεσφαι τον σταμάτησε ένας άνθρωπος, φράζοντάς του τον δρόμο με μια χοντρή μαγκούρα που κρατούσε στα χέρια του.

— Μοι φαίνεται πως θαρέθηκες πειά να περιμένεις, είπε ο Νεκροθάφτης γιατί αυτός ήν.

— Ναι, σκέφθηκα ότι δεν θάρχουν απόψε, απάντησε ο Ριχάρδος.

— Κάλλιο άργά παρά ποτέ! είπε ο Νεκροθάφτης. Είπ' ευτύχημα που συναντηθήκαμε γιατί σε θγάζω από τον κόπο να ξαναρθής και αύριο.

— Ναι, είμαι ευχαριστημένος που σε συνάντησα, γιατί ο καιρός μου είναι πολύτιμος και δεν έχω ώρες για χάσιμο.

— Τότε μπορούμε να γυρ'σουμε στο «Καπηλειό του Διαβόλου» που μένει ανοιχτό όλη την νύχτα, ή αν θέλεις, μοι δίνεις τα χρήματα έδω. Δεν πιστεύω να θέλεις απόδειξι εξωφλημένη.

— Μήπως σκόπευες να μοι δώσεις; Έκανε ειρωνικά ο Μάρκχαμ.

— Όχι... Έχουμε κι' έμεις οι κλέφτες την τιμή μας... Αλλά τί κάθουμαι και συζητάω; Δεν σε ρώτησα το σπουδαιότερο: Έφερές τα λεφτά;

— Είχα μαζί μου ολόκληρο το ποσόν, όταν ήρθα στην ταβέρνα.

— Τότε, θα το έχης και τώρα;

— Όχι, έδωσα πενήντα λίρες!

— Ω! Διάβολε! Και γιατί; Έκανε ο Νεκροθάφτης αγριεύοντας. Σε ειδοποίησα πως δεν θα δεχθώ πεντάρα λιγώτερο.

— Έδωσα πενήντα λίρες στον άνθρωπο που μοι έδωσε την αναμφισβήτητη απόδειξι της αθωότητός μου. Νομίζω ότι δεν την πλήρωσα ακριβά. Θα έδινα ό,τι έχω και δεν έχω στον κόσμο για να την αποκτήσω.

— Διάβολε! Ξαναείπε ο Νεκροθάφτης, ο οποίος δυσανεκτήθηκε προσέχοντας το ψυχρό ύφος με το οποίο ο Ριχάρδος είπε τα λόγια αυτά. Τότε πρέπει να ευχαριστηθώ με αυτά που σου έμειναν. Μπορείς να μοι τα δώσεις!

— Δεν θα πάρης πεντάρα από μένα! απάντησε ο Ριχάρδος με τόνο σταθερό. Σε περίμενα για να σου το πω. Αποφάσισα να πω όλη την αλήθεια στους γνωστούς μου σχετικώς με την φυλάκισί μου, την οποία τόσο άνόητα τους έκρυβα ως τώρα.

— Κάνε ό,τι θέλεις! Αυτό δεν είναι δική μου δουλειά! είπε ο Νεκροθάφτης. Δός μου τα λεφτά γιατί αύριο θα πάω στην Έπαυλι του Ρίμοντ και θα τα πω όλα στον κό-

μητα. Ξέρεις δά, τον πατέρα της ωμορφονειάς που κινείς περιπάτους μαζί της.

— Μπορείς ν' αποφύγης τον κόπο αυτό, απάντησε ο Μάρκχαμ, γιατί, όπως σου είπα, θα τα πω όλα...

— Τότε φώναξε ο Νεκροθάφτης, ο οποίος είδε όλες τις του τις ελπίδες να καταρρέουν ξαφνα, δάνεισέ μου το λάχιστον μερικές λίρες.

— Όχι, απάντησε ο Ριχάρδος με τόνο αποφασιστικό... Αν από την αρχή μου έλεγες να σε βοηθήσω, θα τα έκανα ευχαρίστως... Αλλά εσύ θέλεις να μ' εκβιάσεις και να μοι πάρης ένα μεγάλο ποσόν. Δεν έχω λοιπόν καμιά διάθεσι να υποκύψω σ' εκβιαστές. Χαίρε!

Και ο Μάρκχαμ εξακολούθησε τον δρόμο του. Ο Νεκροθάφτης, όμως, τον παρηκολούθησε.

— Αρνείσαι να με βοηθήσης, μουρμούρισε με φωνή θειά.

— Ναι, και είναι περιττό να επιμένεις περισσότερον.

— Α! αρνείσαι; Ξανάπε ο άθλιος τρίζοντας τα δόντα του. Καλά θα δής τί θα πάθης. Θα σε κάνω να μετασφαι πικρά γι' αυτό! Θα σ' εκδικηθώ!

— Θα φυλαχθώ! απάντησε ο Ριχάρδος.

Κι' εξακολούθησε τον δρόμο του χωρίς να γυρίσει το κεφάλι του.

Ο Νεκροθάφτης έμεινε μια στιγμή ακίνητος, σαν να συλλογιζόταν τί έπρεπε να κάνει.

Έξαφνα φάνηκε σαν να του ήρθε μια ιδέα και έφυγε πίσω από τον Ριχάρδο.

ΙΑ'

Ο ΣΚΕΛΕΘΡΑΣ

Η συνοικία, όπου θρισκόταν, ή συνοικία των κακοποιών Σμιθφιλντ, δηλαδή, ήταν έντελώς άγνωστη στον Ριχάρδο, γιατί για πρώτη φορά πήγαινε εκεί.

Κόντευαν μεσιάνυχτα.

Οι δρόμοι ήταν σχεδόν έρημοι κι' επειδή τα φανάρια έπείχαν πολύ το ένα άπ' το άλλο, το σκοτάδι άπλωνόταν πυκνό.

Ο Ριχάρδος, έσπευδε το θήμα του για να φθάσει Σορελίντ, γιατί ήξερε ότι εκεί μπορούσε να βρή άσπ' που θα τον μετέφερε σπίτι του. Έν τώ μεταξύ, περιπατώντας σ' ένα λαβύρινθο στενών οδών και σε λίγο πρόσέ, ότι είχε χάσει τον δρόμο του.

Δεν ήξερε πειά τί να κάνει. Μιά - δυο φορές, νόμιζε ότι άκουσε θήματα πίσω του. Στάθηκε με την έλπίδα, ότι θα συναντούσε κανένα, ο οποίος θα του υπεδείκνυε τον δρόμο του. Αλλά, είτε γιατί γελάστηκε, είτε γιατί ο άνθρωπος του οποίου άκουσε τα θήματα σταμάτησε συγχρόνως με αυτόν, δεν είδε κανένα.

Ο Ριχάρδος ήταν γενναίος νέος, αλλά χωρίς να θέλει τώρα, άισθανόταν κάποιο φόβο.

Θυμώταν ότι πολλοί άνθρωποι είχαν εξαφανισθή άσπ' θάς σ' αυτήν την συνοικία της πρωτεύουσας, ότι πολλές έγκληματα είχαν γίνει εκεί και θα ήθελε να θρίσκει, ή που δήποτε άλλοι παρά αυτούς σκοτεινούς κι' έρημους τους δρόμους.

Προχωρούσε ψηλαφώντας με τα χέρια του τους τοίχους των σπιτιών. Άλλοτε θούλιαζε ως το γόνατο σε κάποιο βρωμερό ρυάκι κι' άλλοτε τσαλαθουτούσε στις λάσπες. Έξαφνα, έντελως άπροσδόκητα, μια σκιά πετάχθηκε από το σκοτάδι και του κατάφερε μια τρομερή γροθιά στο πίσω μέρος του κεφαλιού του.

Ο Ριχάρδος κλονίστηκε κι' έπεσε άπάνω σε μια πέτρα που θρέθηκε μπροστά του. Μά την ίδια στιγμή, ή πέτρα εκείνη άνοιξε και δυο δυνατά χέρια τράβηξαν τον νεό έναν διάδρομο που ήταν κάτω κατά τρία-τέσσερα σκαλιά πάτια χαμηλότερος άπ' τον δρόμο. Εκεί σωριάστηκε με τα χέρια του δεμένα με μια λωρίδα.

Συγχρόνως ο άνθρωπος που τον είχε χτυπήσει με την μανία μπήκε κι' αυτός μέσα στον διάδρομο κι' έκλεισε την πόρτα πίσω του.

Ολ' αυτά συνέβησαν σε διάστημα λίγων δευτερολέπτων. Και μολοντί ο Ριχάρδος λίγο έλειψε να χάσει τις αισθήσεις του από το τρομερό χτύπημα που του έδωσαν, ως τότε κρατήθηκε και δεν φώναζε.

Και σ' αυτό ίσως χρωστούσε την ζωή του. Γιατί ή κούργος που τον χτύπησε νόμιζε ότι τον σκότωσε και άπ' να του καταφέρει και δεύτερο χτύπημα, πέρασε πάνω από το σώμα του και μπήκε μέσα σ' ένα δωμάτιο που βρισκόταν στο θάθος του διαδρόμου.

(Ακολουθεί)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΣΠΟΡ, Στην Ντωβιλ οι πολυτάλαντοι παραθερίζοντες, παίρ νουν το πρωινό τους μπάνιο. Ηλιοθεραπεΐα, υδροσκις, θουτιές άπ' όψη του.

Μία τελευταία φωτογραφία του Βασιλέως της Άγγλιας μετά της συζόγου του και των τέκνων του.

Μία θριαμβική φωτογραφία: Ο άειμνητος Βασιλέας της Άγγλιας Γεώργιος, μετά της συζόγου του Μάιρης και των τέκνων του. Ο καθημενος ή παρατηθείς Βασιλέας Έδουάρδος. Τελευταίος δεξιά ο σημερινός Βασιλέας. Έπάνω από τον Έδουάρδο ο δούξ του Κέντ.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" ΟΙ ΚΩΜΙΚΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥΣ

ΕΥΘΥΜΟΙ Ή ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΙ;

Από την πρώτη μέρα που άρχισα την έρευνα αυτή, γύρω απ' τον χαρακτήρα των κωμικών μας ηθοποιών στην ιδιωτική ζωή τους, είχα θαλή να συναντήσω την Σωτηρία 'Ιατρίδου, την πολυμορφή αυτή ηθοποιό, που με τόση επιτυχία υποδύεται τους δραματικούς ή κωμικούς ρόλους, που θά της ανατεθούν και που διακρίνεται έξ' Ισου στο θέατρο πρόζας, όσο και στο μουσικό. Σειρά συμπτώσεων, όμως, τάφεραν έτσι, που όταν έγω τη ζητούσα στο «Περροκέ» που πρωταγωνιστούσε αυτή να βρίσκεται σπ'τι της και τ' αντίθετο.

Ωστόσο, το μεσημεράκι της περασμένης Παρασκευής, ώδηγημένος από τον αδερφό της, εκ των πρωταγωνιστούντων κωμικών ηθοποιών του συγκροτήματος «μακεδου», την πέτυχα στο κομψό apartmán τους, στην δδδ Γ' Σεπτεμβρίου 117.

Με συγχωρείτε για το ακατάλληλο της ώρας, της λέγω, καθώς διέκοπτε την μεσημεριανή ανάπαυσή της, για να με δεχθώ, άλλ' η αδιακρίσία είναι το κυριώτερο... προσόν που πρέπει να διακρίνη ένα δημοσιογράφο, που σέβεται το επάγγελμά του.

Ένα χαμόγελο καλωσύνης διαγράφεται στο γλυκό μελαγχρόνο πρόσωπο της συμπαθούς καλλιτέχνιδος, που άπαντα, καθώς μου δείχνει κάθισμα στο κομψό σαλονάκι της:

— Με όλο σας το θάρρος... σ'αυτό σπίτι σας. Σας ακούω.

— "Ηθέλα, δεσποινίς 'Ιατρίδου, να μου αποκαλύψετε τον χαρακτήρα που έχετε στην καθαρώς ιδιωτική σας ζωή, σεις που με το παιζιμό σας ως κωμική καρατερίστα, χαρίζετε πλατύ, άβιαστο, πραγματικά πηγαίο το γέλιο στο πλήθος των θεατών σας. Είστε ευθύμος ή μελαγχολικός τύπος;

— Είν' αλήθεια αναμφοσήτη, κυρίε μου, δι' κατά κανόνα οι καθαυτοί κωμικοί ηθοποιοί είναι δύσθυμοι, μελαγχολικοί, και, όχι σπάνια, δύστροποι τύποι. Έγώ όμως δεν είμαι τύπος μελαγχολικός, ίσως — άσχετα του αν δημιουργήσα, και τελευταία ακόμη, τύπους κωμικούς που διασκεδάζαν πλατεία το Κοινο και του χάρισαν το πιο άβιαστο γέλιο—γιατί δεν έχω περιορισθ' στην υποδύσι κωμικών μόνον ρόλων.

— Ξέρω καλά, δι' αρχίσατε, επιτυχέστατα μάλιστα, από την πρόζα, αλλά μετεπηδήσατε μετὰ στο μουσικό και το έλαφρό θέατρο...

— Και πιστέψατε πώς... απέδωχ' τον παλαιό άνθρωπο έξ' ολοκλήρου;...

— Πέριπου.

— Λοιπόν όχι. Με διέκρινε στο επάγγελμά μου μία πολυμορφία — πώς αλλιώς να τη χαρακτηρίσω; — που μου επέτρεπε να υποδύωμαι με την ίδια ευκολία άλλοτε δρα-

ματικούς κι' άλλοτε κωμικούς ρόλους και κατά διάψευση του Εὐαγγελικού ρητού: «Οὐ δύναται τις δυὶν κυρίως δουλεύειν. Θεῶ τε καὶ Μαρμαρίῳ»· να τὰ θολέωμ' έξ' Ισου καλά και στο μουσικό και στο θέατρο πρόζας. Έτσι, μὲν στὸν ἀτομικὸ και καθαρῶς ἰδιωτικὸ χαρακτήρα μου μὴ ἀπλὴ γυναίκα, χωρὶς μεταπτώσεις ἀπὸ τὴν εὐθυμία σὴ μελαγχολία και τ' ἀντίθετο.

— Και όταν ακόμα — όπως τώρα τελευταία — υποδύσθε κατά συνέχεια κωμικούς ρόλους, δὲν ἔχετε, σὰν ἀπ' ἀντίδρασι να πούμε τῆς καθ' ὑποχρέωσιν εὐθυμῆς ἐμφανισῶς σας σὴ σκηνή, στιγμὲς μελαγχολίας έξ' απ' αὐτή;

— Όχι... Μελαγχολῶ μόνον όταν σκέπτομαι τὰ πράγματα τοῦ θετροῦ και ἐξετάζω τὴν παρεκκλίσιν του ἀπ' τὴν καθαρὰ καλλιτεχνικὴ και μορφωτικὴ ἀποστολή του, τοὺς συμβιβασμοὺς στοὺς ὁποίους ἐκτρέπεται γιὰ τὴν ἱκανοποίησιν κατωτέρων γούστων, ἀπὸ τὴν ἀνάγκη να κρατηθῇ σὴ ζῶη, να καλύψῃ τὰ ἑξοδά του.

—Θὰ μπορούσατε να μᾶς διευκρινίσετε περισσότερο αὐτὰ τὰ λόγια;

— Μὰ εἶναι τόσο σαφῆ... Τὸ θέατρο, ἀν' ἐξαίρεση κανεὶς τὸ συγκρότημα τοῦ Βασιλικοῦ και μερικὲς ἄλλες ἀποθέσεις, δὲν ἔχει τὴν σοβαρότητα ποὺ ἀναιρευνήκαμε πολλοὶ ἀπ' τοὺς ἡθοποιούς διανοώντας γεμάτοι καλλιτεχνικὰ ἴκνερα κι' ἐλπίδες σ' αὐτὸ και τὰ ὁποία ἕνα μεγάλο μέρος ἀναγκάζεται με πόνο να παραμερίζῃ γιὰ να συμμορφωθῇ με τὴς ἀνάγκες τῆς σημερινῆς πραγματικότητος, ἐφ' ὅσον πρέπει νὰ ζῇ.

— Πάντως θ' ἀνταπελθῶν και καλλίτερες ἡμέρες ὅπως φαίνεται και ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ἡθοποιοὶ με ἰδανικά...

Τὸ πρόσωπο τῆς εὐγενικῆς συνουλιτρίδας μᾶς ποῦχε πάρει μὴ θλιμμένη ἔκφρασι να πῇ κανεὶς πὺς ὅλοι ἕνα χαμόγελο αἰσιοδοξίας κι' ἡ 'Ιατρίδου ἐγκαταλείποντας τὴν ντορμὲζ ποῦταν ἐπαλωμένη να-χελικά, ὀρθώνει τὸ ψηλὸ, λυγρὸ τῆς κορμὶ γιὰ να μᾶς πῇ:

— Τὸ ἐλπίζω και τὸ εὐχομαι... τὸ πιστεύω μᾶλλον... Ἄλλο τίποτε;

— Στό... προκείμενο πάλι. Ἐξ' απ' αὐτὴν τὴν ἀσήμαντη και παροδικὴ μελαγχολία, ποὺ ἀναφέρατε, δὲν ἔχετε στιγμὲς, ποὺ να νοιώθετε τὴν ψυχὴ σας βαρειά, μελαγχολικὴ, χωρὶς και σεις να μπορέσετε να ἐξηγήσετε τὴν αἰτία;

— Μὰ μὴ τέτοια κατὰστασις καταντᾷ νευροπάθεια πλέον... ποὺ δὲν τὴν ἔχω δόξα τῷ Θεῷ.

Δὲν λέω θέβαια πὺς εἶμαι πάντα εὐδιάθετη, ἀλλὰ δὲν μελαγχολῶ παρὰ λίγες ἴσως στιγμὲς ἰδίως τὶς ἀπογευματινὲς ὥρες πρὸς τὸ σουρούπωμα... Μὰ τὴν ὥρα αὐτὴ, ποὺ τὸ λυκόφως ἀρχίζει να κινή τὰ πάντα μουντότερα, μακραίνοντας τὶς σκιές, πιστεύω πὺς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ νοιώθουν τὴν διάθεσιν τοὺς βαρειά, σὰν κάπως θλιμμένη... Τέλος, γιὰ να μὴ ἐπαναλαμβάνουμε τὰ αὐτὰ, ἂς καταλήξω σὲ τοῦτο: Δὲν εἶμαι μελαγχολικὴ, ἀλλὰ δὲν

Ἡ δις Σωτηρία 'Ιατρίδου.

ἔχω και ἐξάρσεις εὐθυμίας. Εἶμαι σκεπτικίστρια μᾶλλον και συνεπὲς σοδάρη, με μὴ συγκρατημένη εὐθυμὴ διάθεσι, δταν εἶμαι με καλὲς συντροφίες.

Ἀφήνοντας τὸ ἀπαιτμὴν τῆς δεσποινίδος 'Ιατρίδου, σκοπεῖω να περάσω ἀπ' τὸ «Ἀθῆναιο» γιὰ να... ἐξομολογήσω τὸν ἀδελφόν της. Ὅπως κατηγοροῖζω ὅμως τὴν δδδ Γ' Σ)θρίου, προσέχω πὺς στὸ θέατρο τῆς κυρίας Κατερίνας Ἀνδρεάδου ἔχουν πρόβες και δὲν κρίνω ἄσκοπο να «μπλοκάρω» τοὺς κωμικούς τῆς ἡθοποιούς. Δυστυχῶς δὲν θρίσκω παρὰ τὴν κωμικὴ καρατερίστα και γνωστὴ ἀπὸ τὴν παλαιότερη δρᾶσι τῆς στὸ κοινὸ κ. Ἀνθὴ Μηλιάδου. Τόσον δ κ. Δαμασιώτης, ὅσο και δ κ. Οἰκονομίδης ἀπουσιάζουν και κατ' ἀνάγκη τὸς ἀφήνουμε γι' ἀργότερα. Ὁ τῶς συνάδελφος και συντάκτης τοῦ «Ἐλευθεροῦ Ἀνθρώπου» κ. Κρίτας και νῦν ἐπιλεκτο μέλος τοῦ συγκροτήματος τῆς μέχρι πρὸ διετίας πρωταγωνιστρίδας τοῦ «Βασιλικοῦ Θεάτρον» κ. Ἀνδρεάδου, τὴν καλλιτεχνικὴ προσπάθεια τῆς ὁποίας με πολλὴ συμπάθεια περιβάλλει τὸ ἑλληνικὸ κοινόν, μᾶς ὀδηγεῖ ὡς τὴν σκηνὴ και μᾶς συνιστᾷ τὴν συμπαθὴ καλλιτέχνη.

Μὰ τὴν ἀλήθεια, με φέρνεται σὲ δύσκολη θέσι, μᾶς λέγει ἡ κ. Μηλιάδου... Εἶμαι, πιστεύω, τύπος μᾶλλον μελαγχολικός... ἀλλὰ συχνὰ ἔχω και μεταπτώσεις, ποὺ νοιώθω τὴν διάθεσι να φερθῶ σὰν παιδί και να ξεσπάσω σὲ τρανταχτὸ κι' ἀκράτητο γέλιο...

Και πρὶν προλάβω να τὴν διακόψω ζήτησας τὴν ἐξήγησι τῆς ἀποτόμου αὐτῆς ἐναλλαγῆς διαθέσεως, ἡ εὐγενικὴ συνουλιτρίδα μου προσθέτει...

— Ἰσως νᾶναι μὴ ὑποσυνείδητη ἀπόρροια τῆς συνήθειας τῶν μεταπτώσεων σὶς ὁποῖες μᾶς ὑποχρεώνουν σὴ σκηνὴ οἱ ρόλοι ποὺ ὑποδύομεθα και ὅπου ἀπὸ τὸ κλάμα, τὴ γκρίνια, τὸ παράπονο, μεταπίπτει κανεὶς στὸ γέλιο, σὴν τρελλὴ διάθεσι και τάνταλιν.

Και ἀν τὴν τάσι αὐτὴ τῆς μεταπτώσεως ἀπὸ τὴν ἀνεξήγητη μελαγχολία σὴν εὐθυμία, τὴν πὺς τρελλὴ τὴν ἀποδόσωμε σὴν συνήθεια τῆς ὑποχρέωσεως τοῦ ἡθοποιού, ὅπως παρουσιάζει ἀπὸ σκηνῆς ἐναλλαγὴ διαθέσεων, τὴν μελαγχολία ποὺ σὰς διακρίνει στὸν ἰδιωτικὸ βίον, ποὺ πρέπει να τὴν ἀποδώσῃ κανένας; Στὴν ἰδιοσυγκρασία σας ἡ στὸ τί τοὺς κωμικούς ρόλους ποὺ ὑποδύσθε διακρίνεται τὸν πόνο ποὺ ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὴν εὐθυμὴ ὅψι τοῦ κάθε ποὺ προκαλεῖ τὸ γέλιο;

Μᾶλλον σὴν ψυχρὸσύνθεσι τοῦ ἀτόμου μου και κάθε μελαγχολικοῦ ἀτόμου... Διότι δὲν μπορεῖ να πῇ κανεὶς πὺς ὅλοι οἱ κωμικοὶ ρόλοι ποὺ ὑποδύεται εἶναι ἡ ἀπόδοσις παθολογικῶν τύπων. Ὑπάρχουν και οἱ ἀπὸ χαρακτήρος εὐθυμοὶ τύποι ποὺ ἀποδίδει κανεὶς και ποὺ δὲν ἔχουν τίποτε τὸ ἄξιον οἴκτου.

— Τέλος, γιὰ να μὴ σὰς ἀπασχολοῦμε περισσότερο κ. Μηλιάδου, ἡ ψυχολογικὴ σας κατὰστασις ἐπιδρᾷ εὐμενῶς ἡ δυσμενῶς σὴν ἀπόδοσι τοῦ ρόλου σας;

— Καθόλου. Γιατί ὅταν κανεὶς παίρνῃ γιὰ να ὑποδυθῇ ἕναν ὅποιον δῆποτε τύπο, εἶναι σὰν να τὸν ἐμψυχώνῃ, να τὸν ντύνεται — πὺς να σὰς δώσω να τὸ καταλάβετε; — να μπαῖνι στὸ πετσί του. Ἐτσι γίνεται ἄλλος ἄνθρωπος. Ἀλλοῖς... καλὰ ποὺ κατηγορήσαν τὰ μαξιλάρια...

Ἡ... ἀντίκρισις τῆς κ. Μηλιάδου ἔχει τελειώσει. Τὴν χαίρομε και ὑπὸ τὸν φλόγοντα ἄττικὸν ἤλιον ποῦ... θάλλῃ να νὰ ἀναλύσῃ και να μεταβάλλῃ σὲ ποτὸ τὴν ἀσφαλτο, ἐπαναλαμβάνουμε τὴν πορείαν πρὸς τὸ «Ἀθῆναιο».

Εἶναι 2 μ. μ. και ὅμως ἡ πρόβες τῶν νέων νουμένων ποὺ θὰ προστεθοῦν σὴ «Φλογέρα» συνεχίζονται. Μὴ ντιζέ, ποὺ ἡ γλῶσσα τοῦ προσώπου της συναγωνίζεται ἐπιτυχῶς τὴ γλῶσσά της φωνῆς της, προβάλλει ἕνα καινούργιο ταγκό, ποὺ δὲν τὸν λείπει κατὰ τὰ καθιερωμένα τὸ παρᾶπονο και ἡ ἀπειλὴ ὁ ρωμαντισμός, ὁ ρεαλισμός και ὁ... ρεαλισμός, ἀφοῦ κλείνει ὅλα τὰ:

Μ' ἔκανες πικρὰ να κλάψω
μὰ να... ἔξερῃς θὰ σὲ κάμω

κι' ἂν τυχόν δὲ σὲ ξεχάσω
και πεισθῶ πὺς θὰ σὲ χάσω
κάποια νύχτα μυρομένη
θὰ μ' εὐροῦνε σκοτωμένη.

Δίπλα της δ κ. Καντιώτης, περιμένει, ἀδμονώνοντας, τὴ σειρά του και συμβουλευόμενος διαρκῶς τὸ ρολόι του και ὁ συμπαθέστατος κ. 'Ιατρίδης, ποὺ κόβει θόλτες ὅχι με λιγώτερη νευρικότητα. Οἱ συγγραφεῖς, ποὺ θὰ ὑπῆρχε φόβος να μᾶς... λοξοκοιτάζουν μὴπως τοὺς πάρουμε τίς... ἰδέες γιὰ τὰ νέα νούμερα λείπουν. Ἐτσι πλησιάζουμε χωρὶς κίνδυνο παρεξηγήσεως και ξεμοναχιάζουμε τὸν κ. 'Ιατρίδη.

— Μωρέ... δὲν με ξεχάσατε, κ' εἶχατε τὸ κουράγιο να ξεανάρθετε ἀπὸ δῶ ἀντὶ να πάτε γιὰ να φάτε;

— Τί να γίνῃ, κ. 'Ιατρίδη, ἀφοῦ... ἄλλαι μὲν θουλαῖ... στομάχου κι' ἄλλα ἡ δουλειὰ ποὺ τό... ἱκανοποιεῖ, ἐπιδύλλει;

— Ἐπιμένετε, λοιπόν να μάθετε ἂν εἶμαι μελαγχολικός ἡ εὐθύμος τύπος;

— Ἀπολύτως.

Εἶμαι λοιπόν συνήθως μελαγχολικός, πράγμα ποὺ δὲν θέλω, δὲν θεωρῶ λογικὸ ν' ἀποδώσω σὴν ἰδιοσυγκρασία μου, ἀλλὰ στὸν σωματικὸ και πνευματικὸ κάματο ποὺ καταβάλλουμε ἀδιάκοπα ἐμεῖς οἱ κωμικοὶ ἡθοποιοὶ γιὰ να χαρίσουμε στὸ κοινὸ τὴν εὐθυμία, τὴ χαρὰ, τὸ γέλιο...

Μὰ σὲ μὴ τέτοια περίπτωσι, κ. 'Ιατρίδη, θάπρεπε μετὰ μὴ μακρὰ ἀνάπαυσι να φεύγῃ ὁ κάματος και ν' ἀκολουθῇ μετ' αὐτὸν ἡ εὐθυμία...

— Ένας λόγος αὐτὸς θέβαια. Μὰ γιὰ σκεφθῇτε τὴν ἔκτασι τοῦ καμιάτου ἐνὸς κωμικοῦ καρατερίστα ποὺ πρέπει ν' ἀποδίδῃ σὲ ἕνα και μόνον ἔργο 3—4—5 και πολλές φορές περισσότερους κωμικούς ρόλους ἐντελῶς ἀνόμιους μεταξὺ τους, ρόλους ποὺ ἔχουν πρόζα, τραγουδί, χορὸ, τόση κίνησι... Ἐγὼ ἐπὶ παραδείγματι τᾶρα σὴ «Φλογέρα» γίνομαι «σηφερ» σ' ἕνα ντουέτο με τὴν διδᾶ Φωφῶ Λουκᾶ, «Μεθυσμένος» σ' ἕνα «σεξτέτο με τὸν κ. Αὐλωνίτη και 4 γυναῖκες, ποὺ τᾶρα τὸ προβάρομε πάλι γιὰ τὴν θ' ἡμέρᾳ... «σεπτέτο» προστιθεμένου και τοῦ κ. Μακρή, ποὺ προσελήφθη στὸν θῖασο μετὰ τὸ κλείσιμο τοῦ «Περροκέ». Γίνομαι ἀκόμη...

— Καταλαβαίνουμε, κυρίε 'Ιατρίδη, ἀφοῦ πᾶσι 2.30' και ὁ Θεὸς ξέρει πότε θὰ τελειώσετε ἀλήθεια...

— Ἐτσι, λοιπόν, δὲν προλαβαίνει κανεὶς να ἀποτινᾷ αὐτὴν τὴν μελαγχολία ποὺ ποῦ γίνεται ἐξῆς και ὡς γνωστὸν ἐξῆς δευτέρᾳ φύσιν... Φυσικὰ μὴ τέτοια μελαγχολία δὲν μπορεῖ να θεωρηθῇ νασή...

ρά, δὲν ξεπερνᾷ τὰ ὅρια τῆς ἀπλῆς δυσθυμίας. Ἐτσι με μὴ καλὴ παρεΐτα, με λίγο κρασί διασκεδάζεται...

— Στὶς παρέες σας εἶσθε, λοιπόν, εὐθύμος, χαρίζετε τὸ γέλιο;

— Τὸ γέλιο ἴσως ὅχι, ἀλλὰ τὴν διάθεσι ναί, τραγουδώντας ὅλα τὰ παλὰ... και νέα τραγουδία τ' ἀρέσουν.

— Μήπως, κυρίε 'Ιατρίδη σὴ μελαγχολία σας αὐτὴ ἔχει τὴν ἐπιδρασί τοῦ τὸ ὅτι τοὺς κωμικούς ρόλους ἐνυπάρχει θεατικὴ ἡ γραμμὴ τοῦ πόνου;

— Νομίζω ὅχι. Ὁ ἡθοποιὸς πρέπει να δώσῃ τὴν κωμικὴ ὅψι τοῦ πόνου αὐτοῦ και δὲν τὸν ποῦ προσέχει. Μᾶλλον τὸ κοινὸ θάπρεπε να τὸν παρατηρῇ τὴν ὥρα ποὺ τοῦ δῶναι τὴν κωμικὴ πλευρὰ τοῦ σκάκι ἡ τοῦ παθολογικοῦ τύπου.

— Μὴ φωτογραφίῃ, κ. 'Ιατρίδη, γιὰ να τελειώσουμε;

— Ποῦ τέτοια τυχῇ; Δὲν ξέρω γιὰτὶ δὲν κατορθώνω να πείσω τὸν ἑαυτὸ μου να φωτογραφισθῶ σχεδὸν ποτέ...

— Μὰς εἶπαν ὅμως πὺς σκιστάρεσθε περίφημα μόνος... Θὰ μπορούσατε να μᾶς τὰ... πιστοποιήσετε;

— Τί να γίνῃ. Μετὰ τὴν... προφορικὴ ἀναπαράστασι τοῦ ἐσωτερικοῦ ἑαυτοῦ μου ὡς κάμω κατ' ἐγγράφως τὴν ἐξωτερικὴ. Μοῦ δίνετε χαρτὶ και μολύβι;

— Εὐχαρίστω.

— Ἐτσι ἐντός... διλέπτου δ κ. 'Ιατρίδης μᾶς εἶχε δώσει και τὴν ἐξωτερικὴν τοῦ ὅψι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια. Θ. ΜΗΛΙΑΔΩΝΗΣ

ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ

Η ΤΑΝ Ένας άνθρωπος μάλλον νέος, με χλωμό πρόσωπο, στο οποίο φύτρωνε μία μακρυά γενειάδα, απεριποίητη από πολλές μέρες, ντυμένος μ' έναν απερίγραπτο τρόπο. Τα ρούχα του ήτανε πολύ τριμμένα. Έτρεχε στους δρόμους, χτυπώντας στο έδαφος τα μισόγυμνα πόδια του, που τ' είχε ξυλιάσει το κρύο. Ένα λεπτό χιόνι έπεφτε και κείνος δεν είχε κανένα καταφύγιο, όπου θα μπορούσε να πάει. Ήτανε περασμένα μεσάνυχτα. Ένα λεπτό παγωμένο στρώμα σκέπαζε κιόλας τα πεζοδρόμια.

Κόλλησε στην άκρη των χειλιών του μιά από τις γόπες που είχε μαζέψει την ημέρα στους δρόμους. Ρουφώντας τον καπνό της γόπας του, ένοιωθε το κρύο να περνάει μέσα του, να του χτυπά το κεφάλι του και να τον κάνει να τουρτουρίζει. Τότε πέταξε την γόπα κατά γής και έφτυσε, κάνοντας μιά γκριμάτσα. Έκτός απ' αυτόν, δεν υπήρχε ψυχή στον δρόμο: «Εκείνος, κι' αυτός ο τρομαχτικός άνεμος που σφύριζε και ξεπαγίαζε. Το κρύο, περνώντας σαν ένας ύπουλος έχθρος, απ' όλες τις τρύπες των ρούχων του, του περιούναζε το δέρμα. Κρύωνε φοβερά.

Άναψε μιά δεύτερη γόπα, που του καψάλισε τα χείλη, και καταβάλλοντας μιά προσπάθεια να ξεχάσει το παρόν και να ζεσταθεί με την ανάμνησι των περασμένων, άρχισε ν' αναθυμιάται τα παλιά του.

Είχε τότε μιά μικρή, μ' α καθαρή καμαρούλα, με ασπρους τοίχους, στους οποίους είχε κρεμάσει μεγάλες εικόνες κοριτσιών, με ωραία μάτια, σαν αυτές που ο καθένας θέλει στ' ε- νειρό του.

Φορούσε κάθε πρωί το παλτό του, λίγο παλιωμένο, αλλά καθαρό, και πήγαινε στο εργοστάσιο. Το θράδυ, όταν γύριζε, τον υποδεχόταν η καλή του μητερούλα, με τ' α κατάλευκα μαλλιά, καθισμένη μπρός στο ζεστό μαγκάλι, όπου του έψηνε τον καφέ...

Σκούνησε έξαφνα σ' ένα πεζοδρόμιο και ξανάγυρισε στην πραγματικότητα, καταλαβαίνοντας πως ήτανε φοβερό πράγμα να σκέπτεται τ' α περασμένα, στην κατάσταση που βρισκόταν. Έξ' άλλου, τ' α χειρότερα δυστυχήματα είχαν ακολουθήσει αυτές τις άμεριμες μέρες. Ή μητέρα του είχε πεθάνει ξαφνικά. Ύστερα, μιά μέρα γεμάτος θυμό και με το μυαλό συγχυμένο, είχε μαλλώσει με τόν προϊστάμενό του. Πήγαινε από δω λ' α του είχε φωνάζει αυτός, φοβερά θυμωμένος. Και του είχε δείξει την πόρτα. «Έτσι, μετά απ' αυτό το θλιβερό επεισόδιο, είχε πέσει στη δυστυχία, την πείνα! Απ' α κείνη την ημέρα, πολλά άλλα στόματα του είχαν επαναλάβει τ' α λόγια του προϊσταμένου του: «Πήγαινε από δω λ' α! Όλες η πόρτες είχαν κλειστή γι' αυτόν. «Δεν υπάρχει δουλειά, δεν υπάρχει δουλειά!» του έλεγαν.

Μ' εκπλήξει του πρόσζε, πως ανάμεσα στο πλήθος τ' α ανανήσεων που ξυπνούσαν μέσα του, μιά κυρίως στριφογύριζε στο μυαλό του, με ιδιαίτερον έπιμονή. Δεν ήταν ούτε ο θάνατος της μητέρας του, ούτε το διώγιμό του από από το εργοστάσιο. Ήταν το ζεστό και καθαρό παλτό του, φυλαγμένο προσεχτικά, με νεφθαλίνη, που η μητέρα του, κάθε που πλησίαζεν ο χειμώνας, το έβγαζε από το ντου-

λάπι και του το έτοιμάζε.

«Αν είχα ένα, παλτό!» ψιθύρισε ο δυστυχισμένος. Το πρωί, είχε φάει ένα κατσάρι ψωμί, που του το είχε δώσει με πίστωση ένας γνωστός του φούρναρης. Τ' α γουργουρίσματα της κοιλιάς του, ο νυχμιο του στομαχιού του, δεν τον ένωχλούσαν τώρα. Συλλογιζόταν αποκλειστικά ένα παλτό, που να του σκέπαζε το κορμί, δίνοντάς του μιά γλυκειά ζεστασιά. Το κρύο, που τον διαπερνούσε θανασιτικά, ήταν το χειρότερο απ' όλα τ' α κακά. Ψιθύρισε: «Άσφαλώς δεν θ' α περάσω τη νύχτα, θ' α πεθάνω από το κρύο!» Ο θάνατος τούγνεφε με το κοκκαλιάρικο δάχτυλό του: «Έλα να σ' α κοιμίσω αιώνια!...»

Αταρξίασε. Και τότε ακριβώς κατάλαβε πόσο πολύ τρώαζε τόν θάνατο, παρ' όλη του τη δυστυχία.

Α, αν μπορούσε να κρατηθεί ως την άλλη μέρα το πρωί! Είχε σκεφτεί να κάνει νέες ενέργειες γι' α να εξασφαλίσει τη σωτηρία του. Θ' α ζητούσε δουλειά σ' α θαπώρα. Ήταν άρκετά γερός ακόμα. Χωρίς αμφιβολία, θ' α κατάρθωνε να βρή καμμία θέσι θερμαστού σ' ένα θαπώρι. Ένοιωσε το κορμί του ν' ανατριχιάζει από την έλπίδα. Ξέχασε σχεδόν, πως όλες η πόρτες που είχε χτυπήσει, κλειστήκαν μπροστά του. «Νάφτανα ως αύριο το πρωί!» έλεγε και η θεο- θαιότητα πως την αύγη θ' α διώρωνε την κατάστασί του, μεγάλωνε από στιγμή σε στιγμή.

Αλλά, γι' α την ώρα, τουρτουρίζε από το κρύο.

Ο άνεμος, που φαινότανε σ' α να τουγγλυφε το πρόσωπο με μιά παγωμένη γλώσσα, ή λεπτές νιφάδες του χιονιού, που κυλούσαν από το λαιμό του, σ' όλο το σώμα, ή παγωμένα — όλ' α τ' α του ήσαν ανυπόφορα. Είχε την αίσθησι πως ανοιγόνοσαν κατά μήκος του κορμιού του, μεγάλες πληγές.

Στους μεγάλους δρόμους έκανε περισσότερο κρύο. Ο άνεμος φυσούσε εκεί με περισσότερη σφοδρότητα.

Πήρε, λοιπόν, τούς πειδ στενούς δρόμους. Προχωρούσε τρέχοντας, σερνόμενος κυριολεκτικά με χίλιους κόπους. Κείνη τη στιγμή ένα αυτοκίνητο πέρασε γρήγορα από το πλάι του και σταμάτησε λίγο πειδ κάτω. Ένας άνθρωπος βγήκε από μέσα. Ένας άνθρωπος με κόκκινο πρόσωπο, καλοντυμένος μ' ένα ζεστό κασκόλ γύρω απ' το λαιμό του. «Όταν ο άνθρωπος αυτός βγήκε από το αυτοκίνητο, ένα χέρι πρόσφερε από την πορτιέρα. Ο άγνωστος έσκυψε σ' αυτό το χέρι και το φίλησε τυχερά.

Ο αλήτης κούταζε από μακριά ατή την σκηνή. Αυτό το χέρι μιάς γυναίκας, που δεν μπορούσε να δ' α το πρόσωπό της και το τυχερό φίλημα του άγνωστου με το παλτό, δεν είχαν τραθήξει καθόλου την προσχή του. Μ' α μάτια που έλαμπαν από το κρύο, κούταζε μ' εκπλήξει και με ζήλεια τόν παχύ άνθρωπο που είχε κατεβή από το αυτοκίνητο, η καλύτερα, το παλτό του, στο όποιον λαμπύριζαν μικρές νιφάδες χιονιού.

Το αυτοκίνητο έφυγε. Ο άνθρωπος με το χοντρό παλτό, έχοντας πάντα το ζεστό κασκόλ γύρω απ' τόν λαιμό του, άρχισε ν' απορροφά. Βάδιζε μ' ελαφρά θήματα. Ήτανε φανερά πιωμένος. Δεν παρατήρησεν άμέσως τόν μισόγυμνον αλήτη, με το χλωμό και παγωμένο πρόσωπο, που τ' α

Ο θάνατος τούγνεφε με το κοκκαλιάρικο δάχτυλό του...

ΤΟΥ PERIDE GELAL

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΛΑΪΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Εκείνος που πνίγεται, δεν κυττάζει το νερό που πίνει.

Εκείνος που παντρεύεται από έρωτα, περνάει ωραίες ύχτες και άσχημες μέρες.

Όλοι οι ευγενικοί άνθρωποι είναι αδέρφια, όλοι οι παλιάνθρωποι είναι συνάδελφοι.

Τόν έρωτα χρειάζεται πρόλογος μακρύτερος από το έργο.

Όταν καίγεται το σπίτι, όλος ο κόσμος κουβαλάει νερό.

Καθήστε στην θέσι σας και κανένας δεν θάρρη να σ' ας σγκώση.

Μην έμπιστεύεσαι σ' α κανένα τ' α ελαττώματα της γυναικας σου: Είναι σαν να τ' α φτύνης στον άνεμο...

Γυναίκες που μιλούν λατινικά, γυναίκες, π' αγαπούνε το κρασί, στην κουζίνα δεν αξίζουνε τίποτα.

Τρεις κόρες μαζί με τη μητέρα, κάνουν τέσσερες διαδόλους γι' α τόν πατέρα.

Ο έρωτας χάνεται, ενώ η φτώχεια μένει.

Πέστε σ' α μιά γυναίκα πως είναι ωραία: Ο διάβολος θ' α της τ' α έπα- ναλάβει εκατό φορές.

Καλός δικηγόρος — κακός γείτονας.

Οι σκύλοι περνούν ευχάριστα τη ζωή τους, κουνώντας την ουρά τους.

Ένας χοίρος αγαπά καλύτερα ένα γαλί, από ένα διαμάντι.

Το χρέμα είναι ένας καλός υπηρέτης, μ' α κι' ένας κακός κύριος.

Γυναίκες και λεφτά, καταστρέφουν τούς άντρες.

Τ' α οικόσημα ενός άσπου: ένας γαίδαρος σ' α μιά πολυθρόνα!

Όποιος σηκώνει κεφάλι στον γαίδαρο του, γίνεται κι' ο ίδιος γαίδαρος!

Η ειρήνη αυξάνει το χρέμα και το χρέμα τόν πόλεμο!

Χρέμα και φίλος ξετυφλώνουν τ' α μάτια της δικαιοσύνης!

Φίλος, φίλος... Το πορτοφόλι θ' α στο πη-

Στους χασάπηδες όλες η αγέλαδες είναι βωδία και στους θυροσάπες όλα τ' α βωδία είναι αγελάδες!

Τρία τραυκάλια στη φωτιά, είναι σημάδια γιορτής. Τρεις γυναίκες μέσα σ' ένα σπίτι, μεγαλώνουν την παούκλα.

Όποιος πιστεύει στη γυναίκα του γελιέται, όποιος δεν πιστεύει σ' α τήν είναι γελασμένος.

Όποιος φοβάται δεν ανοίγει την πόρτα με τόν πρώτο χτύπο.

δόντια του χτυπούσαν από το κρύο και που τόν κούταζε έπιμονα. Αλλά, ακούγοντας ένα γρήγορο αλαφριό έα- δισμα από πίσω του γύρισε ζωηρά. Ύστερα σταμάτησε παίρνοντας μιά στάσι άμύνης.

Φτάνοντας στον άγνωστο με το παλτό, ο αλήτης τόν έπιασε από το μανίκι, σαν να επρόκειτο γι' α ένα γνωστό του πρόσωπο.

Ο χοντρός κύριος τόν κούταζε με μάτια έκπληκτα και φοδισμένα, μην ξέροντας ακριβώς τι στάσι να πάρη. Ο άλλος, χωρίς να τόν άφήση από το μανίκι, ψιθύρισε με μιά φωνή δραχήνη:

— Π' α ωραίο, τι ζεστό παλτό που έχετε...

Ο άλλος δεν κατάλαβε τίποτε απ' α τ' α λόγια. Αλλά ο φόθος, που φαινότανε πρίν σ' α μάτια του, είχε λίγο δι- αλυθεί. Φαινόταν πως είχε μαντέψει ότι βρισκόταν άπ' α- νανι σ' ένα δυστυχισμένο και άκίνδυνο άνθρωπο...

Τόν κούταζε μέσ' α τ' α μάτια, και τού έπτε:

— Και τι μπορεί να σ' α ενδιαφέρει αυτό;

Ο αλήτης τού άποκριθήκε σοβαρά, κυττάζοντάς τον κατάματα:

— Θέλεις να μού δώσεις το παλτό σου;

Έτοιμαζόταν μάλιστα να συνεχίσει, γι' α να τού δώση ατ' ας τις εξηγήσεις: «Εσύ έχεις ένα παλτό. Εγώ είμαι μισόγυμνος. Αν μού δώσεις αυτό το παλτό, θ' α μπορέσης μ' α χαρά να π' ας στο σπίτι σου, όπου θ' α βρής ζεστασιά. Όσο γι' α μένα, θ' α μπορέσω να ανθέξω ως αύριο το πρωί και να κυττάζω να βρω καμμία δουλειά. Ας είχα ένα παλτό, κι' όλα τ' α άλλα εινε εύκολα. Δώσε μού το και με σώξεις από τόν θάνατο!».

Αλλά ο χοντρός κύριος τόν διέ- κοψε μ' ένα παγωμένο χαμόγελο και τόν διέταξε ν' απομακρυνθεί. Ύστερα θέλησε να ξαναπάρη τόν δρόμο του.

Τότε ο αλήτης ένοιωσε να φουντώ- η μέσα του ένας θυμός κι' ένα μί- σος άπέραντο. Δεν έπτε τίποτα, έκα- με μερικά θήματα πίσω, σ' α νάθελε να φύγη και άπότομα ρίχτηκε πάνω στον χοντρό κύριο, που είχαν άρχισει κιόλας να βαδίζουν.

Τού έδωσε δυό γροθιές, δυνατές, λυσσασμένες. Εκείνος έπεσε. Πέ- φτωντας στο παγωμένο πεζοδρόμιο τ' α σάκισε το κρανίο του. Στο πλακό- στρωτο το σκεπασμένο μ' ένα στρώμα πάγου, το αίμα του κύλησε, σ' α μικρά κατακόκκινα αυλάκια...

Την άλλη μέρα, οι κάτοικοι της πόλεως, διηγόντουσαν με φρίκη το έγκλημα. Είχανε σκατώσει έναν άν-θρωπο, γι' α ένα παλτό! Η έφημερί- δες δημοσιεύσαν τη φωτογραφία τού δολοφόνου, που το πρόσωπό του, με την άνακατωμένη γενειάδα και τ' α θα- θουλωμένα του μάγουλα, είχε γίνει ακόμα πειδ τρομερό, είχε πάρει μιά σκληρήν έκφρασι, που δεν την είχε ποτέ... Και κάτω από τη φωτογραφία, διάβαζες ατή τη λεζάντα:

«Ο άπαισιος δολοφόνος, που σκότωσε έναν άνθρωπο γι' α να τού κλέψη το παλτό του...»

PERIDE GELAL

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ

Ένας Άγγλος, φυλακισμένος γι' α χρέη, κάλεσε μιά μέρα τόν δανειστή του και τού έπτε:

— Έδώ σ' α φυλακή, κύριε, η ζωή, ξέρετε, είνε πολύ πικρική. Έπειτα δεν άνέχομαι να επιβαρύνεσθε έσείς με 3 1/2 σελλίνια την έβδομάδα προς διατροφή μου, όπως όρίζει ο νόμος. Σκέφθηκα λοιπόν και βρήκα μιά λύσι άξιοπρεπή και συμφέρουσα και γι' α τούς δυό μας. Θ' α δη- λώσω, ότι συγκατατίθεσθε ν' αποφυλακισθώ κι' όταν έγώ απ' τη φυλακή, θ' α μού δίνετε δυό σελλίνια μόνο την έβδομάδα, κρατώντας μου τόν έναμιο μ' ας έξαφλήσεως τού χρέους μου. Αλλιώς θ' α με θρέμετε έδώ σ' όλη μου τη ζωή.

Ο δανειστής, θέλοντας και μή, δέχθηκε την πρότασί του.

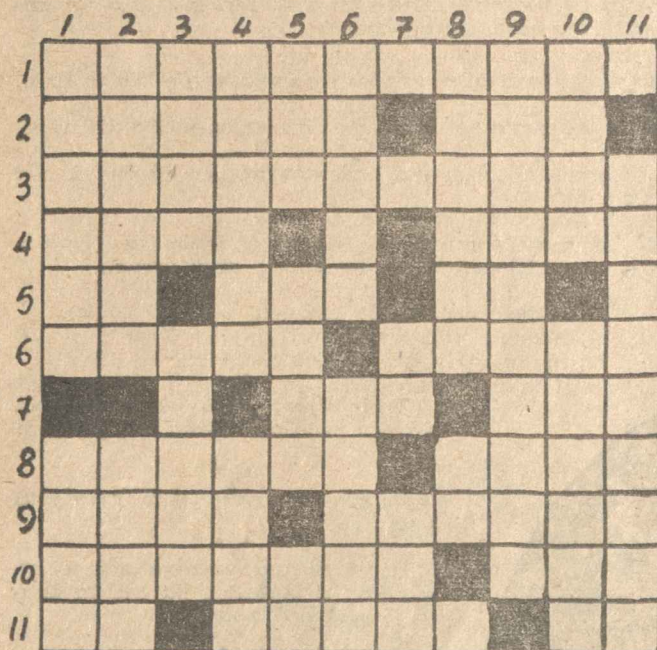

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ

ΠΟΥ... ΓΝΩΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΎΠΟΛΟΙΠΗ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Σεισμός, λιμός, λοιμός, καταποντισμός κτλ.
 2) Μετρημένοι στα δάχτυλα. Γλυκανάλατος, ρομαντικός συγγραφέας.
 3) Τόπος γαλήνης, καί... τεμπελιάς.
 4) Σοφός της αρχαιότητας. Γυναικείο όνομα.
 5) Βλαμικό επίφωνημα. Άδριος αντωνυμία. Ο αριθμός.
 6) Συχαμένος. Είδος λουτρών.
 7) Σύνδεσμος. Αριθμός.
 8) Μεγάλη πρωτεύουσα. Έχει γράψει ένα βιβλίο της Γραφής.
 9) Αιγύπτιος Θεός. Άρκει για ν' άθωωση ένα κατηγορούμενο.
 10) Ξενική λέξις που σημαίνει «τρόπος» και που χρησιμοποιείται στα φιλολογικά προ πάντων συζητήσεις. Η ηλικία της αριθμείται με Μαίους.
 11) Άρθρον (πληθ.) Κατοικία ζώων. Γράμμα του Άλφα-θήτου.

- ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Έξαρτήματα των ρούχων μας. Βούλωμα.
 2) Χρησιμοποιείται στα άποστήματα και στις πληγές. Άλ-λοιμόνο σ' αυτούς που τους θαραίνουν!
 3) Άδριος αντωνυμία (αίτ.). Σύμβολον της Πρωτοχρονιάς.
 4) Άγαπητή και ευχάριτος. Αιγυπτιακή θεότης.
 5) Σήμα κινδύνου. Όμοιος. Δύο γράμματα από τη λέξι «έτος».
 6) Έπιφανής Ρωμαίος. Έρωτικόν έμβλημα.
 7) Γράμμα του αλφαβήτου. Στρατάρχης του Ναπολέοντος.
 8) Πρόδρομος της Τσέκας και της Γκετεο. Γαλλικόν γράμμα.
 9) Άσυνθετος και εξαιρετικόν θέαμα.
 10) Προστακτική περίφημη από την Σταύρωσιν. Τοπικόν έπινρημα.
 11) Θεατρώ τους υπήρξε ή Σαλαμής, το Άγαθόν, το Ναυαρίνον, ή Γιουτλάνδη κτλ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Όριζοντίως: 1) ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ, 2) ΑΚΟΗ-ΟΙ-ΩΝΑ,

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

Μετά τὰ σταυρόλεξα, έγιναν πολύ της μόδας τελευταία στην Εύρώπη οι φιλολογικοί αναγραμματισμοί. Τό παγινίδι αυτό γίνεται ως εξής: Μπερδεύονται τὰ γράμματα του όνόματος ενός γνωστού ποιητού ή συγγραφέως, ούτως ώστε νά σχηματίσουν μία φράσι με κάποιο, έστω και όποτι-πώδες νόημα. Άπ' τή φράσι λοιπόν αυτή, πρέπει νά δγάλουν κατόπιν οι λύτες του παγινιδίου τό όνομα του συγγραφέως ή του ποιητού.

Τό «Μπουκέτο» εγκαινιάζοντας σήμερα τό παγινίδι αυτό, δίνει δυό φράσεις μέσα στις όποιες είναι μπερδεμένα τὰ γράμματα των όνοματεπωνύμων δυό γνωστωτάτων Έλλήνων λογογράφων:

Ίδου λοιπόν:

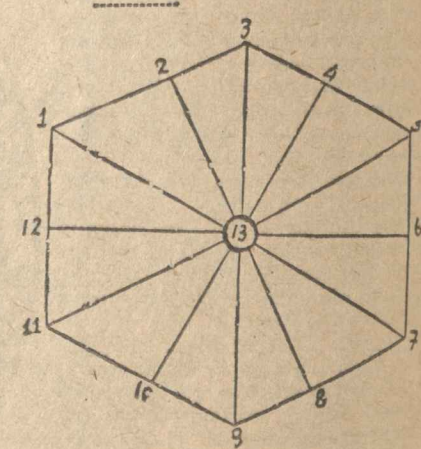
ΑΜΑ ΣΠΑΣ ΚΛΩΣΤΗ

ΤΩΡΑ ΣΥ ΚΑΚΗ!

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Μεταθέστε κατάλληλως τούς αριθμούς του πλαγινοδύ σχήματος, 1-13, ούτως ώστε τό άθροισμα όλων των αριθμών που βρίσκονται στην ίδια ευθεία γραμμή και πιάς διανώνους, νά είναι ίσον με 21.

('Επτάλη από του κ. Χρ. Ι. Λαμπρίνη)

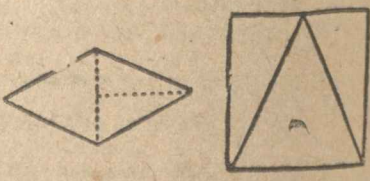
ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

ΤΕΥΧΟΥΣ

Ή μυστηριώδης πρόσθεσις

Με δύο ψαλιδιάς

3 3 3 3 3
 4 3 4 3
 3 4 3 4
 3 3 3 4
 4 4 4 4 4

- 3) ΜΑ'Ι-ΜΟΥ-ΕΜΟΥ, 4) ΔΟΝ-ΕΛΑΙΑ, 5) ΑΤΗΚΤΑ-ΠΗ, 6) ΙΣΡΑΗΛΙΤΑΙ, 7) ΑΝ-ΔΑΣΙΚΑ, 8) ΚΑΣΤΡΟΝ-ΚΟ, 9) ΤΣΑ'Ι-ΣΟΥΤ, 10) ΙΣΤΑΜΕΝΟΙ 11) ΣΩ-ΙΑΣΙΣ.
 Καθέτως: 1) ΛΑΜΙΑ-ΑΚΤΙΣ, 2) ΟΚΑ-ΤΙΝΑΣΣΩ, 3) ΡΟ'Ι-ΔΗΣ-ΣΑΤ, 4) ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΙ, 5) ΟΝΤΑ-ΜΑ, 6) ΣΟΥ-ΑΗΔΟΝΕΣ, 7) ΒΙ-ΛΑΝ-ΝΙ, 8) ΕΛΠΙΣ-ΣΟΣ, 9) ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ, 10) ΩΜΟΙ-ΑΚΟΥ, 11) ΝΑΥΑΓΙΑ-ΤΙΣ.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΜΙΑΝ

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Υφυπουργός Τύπου και Τουρισμού κατά τό πρόσφατον ταξίδιον του εις την Λαμίαν, εξέφώνησε θαρροσήμαντον λόγον διά τό πραγματοποιούμενον παρά τής Κυβερνήσεως έργον, μετά την Ιστορικήν μεταβολήν της 4ης Αυγούστου. Στην αρχή, ό κ. Νικολούδης, άφου εύχαρίστησε τόν λαόν της Λαμίας διά την θερμάτην υποδοχήν που τού έκαμε, διεβίβασε τόν χαιρετισμόν του κ. Προέδρου της Κυβερνήσεως, που όπως έτόνισεν χαρακτηριστικώς, ή σκέψις του εινε διαρκώς πλησίον του λαού του, πλησίον γενικότερα του εργαζομένου, του παράγοντος, του πάσχοντος λαού.

Κατόπιν, άνέδραμε εις τό παρελθόν και εξέτασε την χαώδη κατάστασιν που επικρατούσεν εις την Έλλάδα πριν από τό 1936, ζωγραφίσας με άδρά χρώματα την καταστροφήν εις την όποιαν ώδηγείτο τό έθνος από τόν άλληλοσπαράγμόν του κοινοβουλευτικού φιλελευθερισμού. «Εις αυτήν την άθλιαν κατάστασιν, ειπε, ή όποία μάς ώδήγησε μέχρι της πολεμικής καταστροφής και μέχρι της κοινωνικής άποσυνθέσεως, έθεσε τέρμα ό 'Ιωάννης Μεταξάς την 4ην Αυγούστου. Τό έγχείρημα δέν ητο εύκολον. Τό πλήθος των προβλημάτων τά όποία είχε δημιουργήσει και διά την Έλλάδα ό πόλεμος, είχαν έξαντλήσει και τας τελευταίας δυνατόμεις του κράτους και της κοινωνίας. Άλλά όσον εινε ό πόλεμος μία τραγική δοκιμασία, μία άτελεύτητος όδύνη, μία καταστροφή, άλλο τόσοσν εινε και μία αναδημιουργική χράνη μέσα εις την ζωήν...»

Κατόπιν, ό κ. Νικολούδης, άφου πρότερον έδωσε μίαν πραγματικήν εικόνα της καταπτώσεως του κράτους πριν από την Ιστορικήν μεταβολήν της 4ης Αυγούστου, έσυνέχισε:

«Και κυττάετε τί εΐμεθα σήμερα. Χωρίς έκτάκτους φόρους και παρ' όλας τας έκτάκτους δαπάνας της στρατιωτικής μας παρασκευής, έχομεν ύγια οικονομικά χάριν εις μίαν πολιτικήν περιουλλογής και έντατικής εκμεταλλεύσεως των πλουτοπαγωγικών μας πόρων. Παράλληλως ή αρχή της καταχώρωθης, χάρις εις τά έκτακτα συλλαλαγματικά μέτρα της Κυβερνήσεως, ή στρατιωτική μας παρασκευή συνεχίζεται συστηματικώς, τά παραγωγικά μας έργα έκτελούνται με λογικήν φροντίδα, ή έθνική μας οικονομία, διευθυνομένη, άποδίδει κατ' έτος και περισσότερα ως και ή διαρκώς αύξανουσα γεωργική μας παραγωγή. Από άπόψεως κοινωνικής πολιτικής, ή Έλλάς σήμερα εινε πρότυπον Κράτους. Πουθενά δέν έβεσπίσθησαν και δέν έδόθησαν δσα έδόθησαν εις τόν άγρότην, τόν εργάτην, τόν υπάλληλον από τόν 'Ιωάννην Μεταξάν έν Έλλάδι. Με τας έθνικας δέ κατευθύνσεις, που έχει σήμερα ή Παιδεία μας, ως και αι Πολιτικά και Κοινωνικά Όργανώσεις μας, δυνάμεθα να είπωμεν, ότι τό πατριωτικόν ιδεώδες καλλιεργείται άπ' άκρου εις άκρον της Έλλάδος, χωρίς παραφονιάς.

»Προσθέσατε την ασφάλειαν και την τάξιν, αι όποιαι εινε άσάλευτα και άδιάτακτοι, προσθέσατε προς τά σύνορα, τά όποια εινε άπαραβίαστα, ένθυμηθήτε τας ισχυράς συμμαχίας μας και πιστεύσατε, ότι έκτός της κρατικής μας αναδιοργανώσεως, σφυρηλατείται καθημερινώς και ένας νέος έλληνικός πολιτισμός, ό όποιος έχει τας πηγάς του μέσα στην έθνικήν παράδοσιν, αλλά θά άντλήση την δύναμιν από τας σημερινάς και αύριανές επιδιώξεις, εξελίξεις και δυνατότητας της Φυλής, διά νά λάθη την τελειωτικήν του μορφήν...»

Και συγκρίνων την προαγουσιανήν, ως ειπε, κατάστασιν, με την μετααγουσιανήν, προσέθεσεν: «Εύτυχός ή κατάστασις εκείνη μετεβλήθη. Σήμερα ή Έλλάς εινε ήνωμένη έσωτερικώς, καταχωρωμένη έξωτερικώς και ώργανωμένη με την σύγχρονον και αύριανήν ζωήν της, σύμφωνα με αρχάς, τας όποιας ύπηγόρευσαν αι έσωτερικά πολιτικά μας ανάγκαι και σύμφωνα προς την πεί-

ραν της άγωνιώδους πολεμικής κρίσεως, την όποιαν διήλθομεν πολιτικώς, οικονομικώς και κοινωνικώς.

»Διά μίαν στιγμήν ή Χώρα έταλάντευθη μεταξύ Δεξιάς και Άριστεράς, μεταξύ της τάξεως και της άναρχίας, μεταξύ της λογικής και του παραλογισμού. Και όταν ή σύγχυσις των ιδεών, ή μέθη των παθών, ό διχασμός, ή δυστυχία του Έθνους έφθασαν εις τό κατακόρυφον, ό 'Ιωάννης Μεταξάς, πάλι μόνος και πρώτος, ειπεν, έν έτει 1935, μέσα εις τόν θόρυβον και τόν πανικόν: «Έπαναφέρατε τόν Βασιλέα διά νά δοθής έκ νέου ένας ρυθμός εις την άμορφον ζωήν μας». Και ό Βασιλέας έπανήλθεν. Ήτο ή πρώτη φάσις της άνοικοδομήσεως, ή δέ 4η Αυγούστου, ό δεύτερος μεγάλος σταθμός της.

»Μετά δύο περίπου έτών δημιουργηκούς κόπους και μόχθους, ό 'Ιωάννης Μεταξάς έχει τό δικαίωμα νά ειπή ότι διεμόρφωσε κατά τας γενικάς του άκόμη γραμμάς τό νέον Κράτος και την νέαν έθνικήν συνείδησιν. Ό Έλλην αρχίζει νά άντιλαμβάνεται τό σύνθετον έλληνικόν πρόβλημα, πρόβλημα οικονομικόν, κοινωνικόν, γοήτρου και πολιτισμού και νά παίρη θέσιν άπέναντί του. Νά κανονίξη δηλαδή τας υποχρεώσεις του και τά δικαιώματά του, κατέναντι του προβλήματος αυτού, τό όποιον δέν εινε δυνατόν νά κυττάζωμεν άτομιστικώς, έγωϊστικώς, αλλά ως ένα έθνικόν σύνολον, όλοι οι Έλληνες μαζί.

Βλέπετε ποιά θαυτέρη μεταβολή έπήλθε μέσα σε δυό χρόνια, όχι μόνον εις τό πολιτικόν μας σύστημα, αλλά θαυτέρη μέσα εις την ζωήν και τόν χαρακτήρα μας.

»Τό έθνικόν αυτό άποτέλεσμα εινε τεραστίας σημασίας. Διά νά άχθής δέ εις την πλήρη του τελείωσιν, πρέπει νά περιβάλλετε με διαρκή και άπεριόριστον έμπιστοσύνην τόν άρχηγόν. Όπως αυτός εις τας άρετάς σας έμπιστεύεται την έπιτυχίαν του έργου του, έτσι και σεις εις την άρετήν και τό όργανωτικόν του δαιμόνιον πρέπει νά έμπιστευθήτε την εύτυχίαν σας, την υπερίφάνειάν σας ως Έλλήνων.

»Η πολιτική εινε μία δύσκολος, μία δραματική υπόθεσις. Διότι άσχεΐται επί της πλέον άσταθούς ύλης, επί του ανθρώπου, ό όποιος εινε ένας κόσμος συνασθημάτων παθών, έγωϊσμών, συμφερόντων. Άν ό 'Ιωάννης Μεταξάς εις μίαν από τας κρίσιμώτερας στιγμάς της Ιστορίας μας κατώρθωσε νά κάμη την Κυβέρνησιν του δργανών ζωντανόν της έμπρηπτησεως των συμφερόντων του Έθνους και νά κάμη νοτήν την Μεταβολήν της 4ης Αυγούστου βασίζομενος επί της σταθεράς έμπιστοσύνης του έλληνικού λαού, εινε μία Ιστορική πολιτική μορφή, διά την όποιαν ή Χώρα πρέπει νά εινε υπερήφανος.

»ΑΙ διαβολαί, οι ψιθυροί, αι μεμψιμοιρίαι, αι συκοφαντίαι ώριμέναν ανθρώπων του έσωτερικού και ώρισμένων αυτοεξορίστων Έλλήνων του έξωτερικού, των όποιων έθλήσαν αι φιλοδοξίαι και τά συμφέροντα δέν φθάνουν εις τό ύψος του στερρού οίκοδομήματος, τό όποιον άνεγειρεί καθημερινώς από διείας ό 'Ιωάννης Μεταξάς. Εις την φιλολογικήν αυτήν αντίδρασιν αντίτασσομεν τόν όγκον του άπολογισμού, ό όποιος θά εμφανισθής ύστερα από όλίγας εβδομάδας, κατά την δευτέραν επέτειον της 4ης Αυγούστου και τό ύπέροχον παράδειγμα της εργασίας και της πειθαρχίας του έλληνικού λαού.

»Λαμείς, είμαι εύτυχής διότι έπεκονήθησα μαζί σας και με ήκούσατε. Ή Έλλάς προχωρεί εις μεγάλους δρόμους. Έλάτε λοιπόν νά αναφωνήσωμεν μαζί:

Ζήτω ό Βασιλέας!
 Ζήτω ό 'Ιωάννης Μεταξάς,
 Ζήτω τό Έθνος!
 Ζήτω ή Ρούμελη!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

Επ' ευκαιρία της προσεχούς επίσκεψης των Βασιλέων της Αγγλίας στο Παρίσι, τα γαλλικά φύλλα δημοσιεύουν απειρίαν σχετικών φωτογραφιών και σκίτσων. Τα παρακάτω σκίτσα, χαρακτηριστικά της αγγλικής ζωής, δημοσιεύθηκαν στο τελευταίο φύλλο της παρισινής «Βόνη».

Τό αστυνομικό μυθιστόρημα.

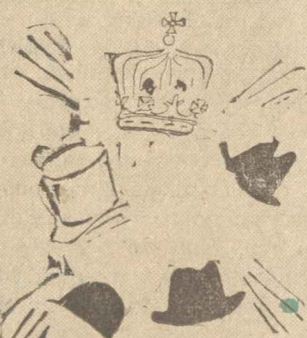
Η παρουσίασις των νεαρών δεσποινίδων της αριστοκρατίας στην Αδελή.

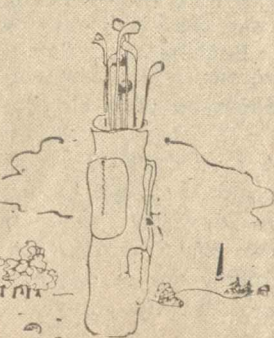
Η πατροπαράδοτος που-νίγκα.

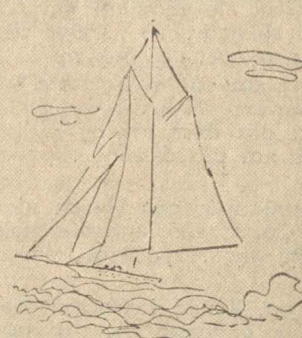
Οι νεαροί σπουδάζει αλ του Ήτον

Τά καπέλλα του Βασιλέως.

Τά μπαστούνια του γκολφ.

Η Ιστιοδρομία.

Οι φοιτηταί της 'Οξφόρδης.

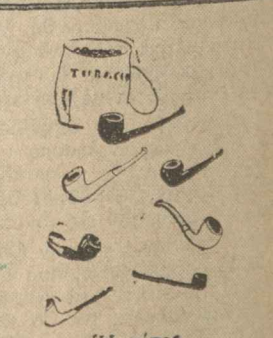
Η γραβάτες των Λονδρέζων δανδήδων.

Οι δικασταί με τις περρούκες τους.

Τό περίφημο αγγλικό ρο-σμίφ.

Η πίτες

Ο αβούγος Αγγλος πόλιςμαν.

Οι ύπαιθριοι ρήτορες

Η σκωτσέζικη γκάιδα.

Ούϊσκι με σόδα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Η ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ένας άντρας παρουσιάστηκε άμέσως στο άνοιγμα της πόρτας.

Ήταν ο Στέργιος Λιάρωφ, ο Ρώσος που είχαν περιμαζέψει ο Στέφανος κ' η Όλγα από τον δρόμο, ο άνθρωπος που ο Σερζίν κι' ο Τσέρκυ είχαν αποπειραθή να δολοφονήσουν, ο άνθρωπος τέλος που είχε χάσει τη μνήμη του και που την είχε ανακτήσει.

Έρριξε μία ματιά και κύτταξε όλους τους θρισκόντους μέσα στο δωμάτιο. Μά τα βλέμματα του καρφώθηκαν άμέσως στον μεγάλο δούκα Βλαδίμηρο.

Γιά μία στιγμή έμεινε σιωπηλός. Έπειτα έβγαλε μία κραυγή χαράς και τρέχοντας μπροστά, πήγε κι' έπεσε γονατιστός στα πόδια του παλιού του κυρίου.

— Ω! αφέντη! Καλέ μου αφέντη, φώναξε, ενώ δάκρυα χαράς κυλούσαν απ' τα μάτια του.

Ο Μέγας Δούξ τον άνασκήκωσε, τον έσφιξε στην άγκυλιά του και ψιθύρισε:

— Πιστέ μου φίλε!... Ζής; Ζής ακόμα;

— Ω! πώς έζησα ως τώρα είνε θαύμα! ψιθύρισε ο Σέργιος Λιάρωφ.

Και χαμηλώνοντας το κεφάλι του, ψιθύρισε:

— Ω! αφέντη, είμαι ένοχος απέναντί σας... Πολύ ένοχος...

Όταν φύγατε απ' τη Ρωσία για να πάτε στην Αγγλία, πριν απ' την Έπανάστασι, με καλέσατε απ' τα κτήματά σας της Ούκρανίας όπου έμενα και μου έμπιστευθήκατε τη σύζυγό σας και την κόρη σας...

Αν ησυχούσατε πολύ τότε για την τύχη της Ρωσίας, σαν να προαισθανόσαστε τα γεγονότα που θα συνέβαιναν σε λίγο. Παραβιάσατε σε μένα τα δυο άγαπημένα σας πλάσματα, και εγώ δεν στάθηκα άξιος της έμπιστοσύνης σας...

Μόνον την κόρη σας κατήρθωσα να σώσω... Την άλλη, την καλή μας κυρία, την έσφαξαν, μπροστά στα μάτια μου... Μά δεν σταιώ εγώ... Φταίνε αυτοί οι δυο καταραμένοι, ο Τσέρκυ κι' ο Σερζίν, που μάς πρόδωσαν... Με συγχωρείς αφέντη;

— Όχι μόνο σε συγχωρώ, του άπάντησε ο Μέγας Δούξ, αλλά και σ' ευγνωμονώ γιατί μου έσωσε την πολυαγαπημένη μου Όλγα... την κόρη μου... Μά πές μας τι έγινε τότε...

Κανένας δεν έμαθε ποτέ την ιστορία αυτή. Διηγήσου μας και τη δική σου ιστορία, για να μάθουμε επιτέλους την αλήθεια.

Κι' ο Μέγας Δούξ, αφού παρουσίασε στον Λιάρωφ, τα πρόσωπα της ιστορίας μας, τον έβαλε να καθήση σε μία πολυθρόνα κοντά του.

Τότε εκείνος άρχισε να διηγείται τα εξής:

— Λίγες μέρες πριν έκραγή η Έπανάστασις, διάφοροι φίλοι μου που σχετιζόντουσαν με τους άριστερους και που είχαν διάφορες υποχρεώσεις σε μένα, με πληροφόρησαν ότι σπουδαία γεγονότα θα συνέβαιναν σε λίγο.

Εγώ έσπευσα άμέσως να μεταδώσω τις πληροφορίες αυτές στην μεγάλη δούκισσα κι' στην κόρη μου. Την παρεκάλεσα μάλιστα να είνε έτοιμη ούτως ώστε, μόλις παρουσιαζόταν ο παραμικρός κίνδυνος να την πάρω με την κόρη της και να φύγωμε για το έξωτερικό.

Έβγαλα μάλιστα διαβατήρια και εισιτήρια κι' έτσι είμαστε έτοιμοι να φεύγαμε σε κάθε στιγμή.

Έκανα όμως τότε την άνοησία να τα έμπιστευθώ δλ' αυτά σ' έναν άνθρωπο της έμπιστοσύνης σας, ο οποίος είχε κατορθώσει να κερδίσει και τη δική μου έμπιστοσύνη. Του είπα μάλιστα να βρῇ κι' έναν άλλο έμπιστο άνθρωπο για να μάς συνοδεύσουν στο ταξίδι.

Πραγματικά, δεν πέρασαν λίγες εβδομάδες και η ταρχής άρχισαν. Είδα πώς ο Κερένσκυ ήταν άνίκανος να επι-

βάλει την τάξη, πώς οι μπολσεβίκοι επικρατούσαν από στιγμή σε στιγμή, πώς οι ευγενείς κινδύνευαν. Ο δῆλος άλλωστε είχε άρχισει να λεηλατῇ τα μέγαρα των αριστοκρατών.

Ως τη στιγμή εκείνη, ύψηλότερα, είχαν σεβάσῃ το δικό σας μέγαρο, γιατί ήξεραν πώς είσαστε ο μόνος σχεδόν ευγενής που είχε φιλελεύθερες ιδέες και που είχε ύποστηριξει πάντοτε το λαό. Μά η θύελλα έρχόταν τόσο όρμητική, ώστε κατάλαβα ότι σε λίγο ο δῆλος, που τον παρέσυραν επιτήδριοι δημαγωγοί, δεν θά σεβότανε πια τίποτε.

Πήγα πάλι σὴν μεγάλη δούκισσα, της τά είπα δλ' αυτά, κι' εκείνη συμφώνησε μαζί μου ότι έπρεπε να φύγωμε άμέσως κι' έλας, όσο ο δρόμος ήταν ελεύθερος.

Εποίμασα δυο άμάξια, στο πρώτο που το άδηγοῦσα εγώ, επιβιβάστηκαν η μεγάλη δούκισσα, η κόρη σας, η καμαριέρα της κυρίας η Μάρθα και στο δεύτερο ο Σερζίν, ο Τσέρκυ κι' ένας ύπηρέτης, ο Νικόλας, άν τον θυμάστε.

Ξέχασα να σας πώ πώς η μεγάλη δούκισσα είχε πάρει μαζί της ένα κιβωτίδιο όπου είχε σχεδόν όλα τα κοσμηματά της, καθώς και πεντακόσιες χιλιάδες ρούβλια, όσα χρήματα δηλαδή θρισκόντουσαν κατά την ώρα της φυγῃς στο άνάκτορό σας.

Ήταν μεσημέρι όταν ξεκινήσαμε απ' την Πετρούπολι. Βγήκαμε απ' την πόλι, χωρίς να μάς ένοχλήσει κανείς κι' όλη την ήμέρα ταξιδέψαμε τραβώντας προς τον νοτιά. Θά ήταν εύκολότερο να φύγωμε από τον βορρά προς τις σκανδιναυικές χώρες, μά έπειδή ήξερα ότι στις έπαρχίες αυτές οι μπολσεβίκοι είχαν επικρατήσει, προτίμησα τη φυγή από τα νότια σύνορα που τ' ασφάλιζε ο στρατός του μετώπου που ήταν ακόμη πιστός στο καθεστώς.

Τό θράδυ της πρώτης ήμέρας καταλύσαμε στο ξενοδοχείο μιας ήσυχης κομποπόλεως και την άλλη μέρα το πρωί, με τ' αλόγα μάς ξεκουρασμένα, συνεχίσαμε το ταξίδι μας.

Τρεις ήμέρες ταξιδέψαμε έτσι, υπό τις ίδιες εύνοϊκές συνθήκες. Συναντούσαμε που και που δμύλους λαού ή άποστάματα στρατιωτών χωρίς αξιωματικούς, μά μόλις έλεγα τ' όνομα της συζύγου σας, ύψηλότερα, όλοι παρεμέριζαν με σεβασμό και μάς άφηναν να περάσουμε.

Τό τέταρτο θράδυ, ενώ κοντεύαμε πια στα σύνορα της Ούγγαρίας, έμαθα από μερικούς αξιωματικούς που συναντήσαμε στον δρόμο μά, ότι η έξουσία στην Πετρούπολι είχε περιέλθει στα χέρια των επαναστατών κι' ότι μερικά συντάγματα στο μέτωπο είχαν επαναστατήσει κι' είχαν τουφεκίσει τους αξιωματικούς.

Μόλις έμαθα τα νέα αυτά, που μ' άνησχησαν υπερβολικά, έπέσπευσα τον δρόμο μας. Θά προσπαθούσα τὸ ίδιο θράδυ κιόλας να περάσουμε τα σύνορα που ήταν άνοιχτά πια στους άθρόους φυγάδες, μά τ' αλόγα μάς ήταν κατάκοπα.

Γι' αυτό όταν φθάσαμε στο χωριό Μιατόφσκα, που άπείχε όγτώ περίπου χιλιόμετρα από τα σύνορα, προτίμησα να περάσουμε εκεί την νύχτα.

Πήγαμε στο μοναδικό πανδοχείο, αφήσαμε τ' αλόγα στον σταύλο κι' άνεθήκαμε άπάνω, όπου προσπάθησα να ετοιμάσω ένα δωμάτιο κατάλληλο για ν' άνάπαυθουν η μεγάλη δούκισσα κι' η κόρη σας...

Όταν τὸ ετοίμασα, τους ευῃθέκα καληνύχτα και τις άφρα. Μά δεν έπῃνα άμέσως ν' άνάπαυθώ. Έπειδή ήμουν πολύ άνησυχός, βγήκα έξω για να μάθω νεώτερα.

Πραγματικά, ζωηρή κίνησις επικρατούσε έξω. Οι δρόμοι ήσαν γεμάτοι από στρατιώτες λιποτάχτες που γυρίζον και τραγουδούσαν επαναστατικά τραγούδια. Διευθύνθηκαν τότε προς τον αστυνομικό σταθμό για να μάθω άν είμαστε άσφαλείς εκεί, μά, όταν μπήκα μέσα, κατάπληκτος είδα

«Τι δὲλα τὰ ὄργανα τῆς τάξεως εἶχαν ἐξαφανιστῇ.

»Γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο κι' ἐκεῖ ὁ ξενοδόχος φοβισμένος μετ' πληροφορήσεως ὅτι οἱ ἐπαναστάται εἶχαν σκοτώσει τὸν δήμαρχο τοῦ χωριοῦ καὶ τὸν διοικητὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ.

»Κατάλαθα ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγουμε χωρὶς νὰ χάνουμε στιγμή.

»Ἀνέβηκα ἀπάνω εἰδοποίησα τὴν μεγάλη δούκισσα νὰ ἐτοιμασθῇ κι' ἔπειτα κατέβηκα κάτω, ζητώντας τὸν Σερζίν, τὸν Τσέρκυ καὶ τὸν ὑπὸ τὸν Νικόλα γιὰ νὰ με βοηθήσουν νὰ ζήσουμε τὸ ἀμέλει.

»Μὰ μόνο τὸν Νικόλα θρήκα. «Ὅταν τὸν ρώτησα γιὰ τοὺς ἄλλους δυό, μοῦ ἀπάντησε πὼς εἶχαν ἐξαφανισθῇ πρὶν ἀπὸ ὥρα.

»Μακριὰ ἀκούγοντόσαν πυροβολισμοί. «Ἐπρεπε νὰ διαστούμε...»

»Ἐτρεξα στὸν σταῦλο μαζὺ μετ' τὸν Νικόλα, μὰ ἐκεῖ μὴ κατάρτα ἐφέυγε ἀπ' τὰ χεῖλη μας!...

»Τ' ἄλογα μας εἶχαν γίνῃ ἀφαντα! Μὰς τὰ εἶχαν κλέψει!

»Ἀναστατωμένος, ἀνέβηκα πάλι ἀπάνω καὶ διηγήθηκα στὴν μεγάλη δούκισσα τί εἶχε συμβῇ. «Ἐπειγὰ τῆς εἶπα:

»«Ἐχετε τὴν ἀντοχή νὰ πάμε μετ' τὰ πόδια στὰ σύνορα; Ἀπέχουν ἀπὸ δὴ ὀχτὼ χιλιόμετρα.

»Γιὰ νὰ σώσω τὴν κόρη μου, μοῦ ἀπάντησε, εἰμαι ἱκανὴ νὰ πάω μετ' τὰ πόδια καὶ στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ κόσμου... Ἀς φύγουμε...»

»Μὴ ὁμοφροντῇ πυροβολισμῶν ἀκούστηκε ἐκείνη τὴ στιγμή σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπ' τὸ πανδοχεῖο.

»Ἡ μεγάλη δούκισσα ἐγίνε κατὰ χλωμὴ καὶ μοῦ εἶπε μετ' ὀλίγον ἐπίσημο:

»«Ἀκουσε, Σέργιε: «Ὁ, τι κι' ἂν συμβῇ δὲν θὰ προσπαθήσῃς νὰ σώσῃς ἐμένα... Θέλω νὰ σώσῃς τὴν κόρη μου. Ἄν πρόκειται νὰ θυσιάσῃς ἐγὼ γιὰ νὰ σωθῇ αὐτή, θὰ μ' ἀφήσῃς νὰ θυσιάσῃς... Θὰ κάνῃς αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω;

»Ἐγὼ δίσταζα νὰ τῆς ἀπαντήσω.

»Τότε ἡ δυστυχισμένη μου κυρία μετ' ὀλίγου, ἔβαλε τὸ χέρι τῆς μέσα στὸ δικό μου καὶ μοῦ εἶπε:

»«Τὸ θέλω, Σέργιε! Θὰ κάνῃς ὅ, τι σοῦ εἶπα;

»Ἐγὼ ἔσκυψα τὸ κεφάλι μου μὴ τολμώντας ἀκόμα νὰ πῶ τὸ ναί...»

»Μοῦ τὸ ὀρκίζεσαι; ἐπέμεινε ἡ μεγάλη δούκισσα.

»Σὰς τ' ὀρκίζομαι, τῆς ἀπάντησα πέλος μετ' τὰ μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα.

»Τότε πηγαίνουμε, εἶπε.

»Καὶ προηγήθη. Πίσω τῆς ἔρχονταν ἡ καμαριέρα κρατώντας τὴν κόρη τῆς στὴν ἀγκαλιά τῆς, ἀκολουθοῦσα ἐγὼ ἔχοντας στὰ χέρια μου τὸ κιβωτίδιο μετ' τὰ κοσμήματα, καὶ τελευταῖος ἔρχονταν ὁ ὑπὸ τὸν Νικόλα.

»Βγήκαμε ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο, κυττάζαμε γιὰ τελευταία φορὰ γιὰ τὸν Σερζίν καὶ τὸν Τσέρκυ κι' ἔπειθ' δὲν τοὺς εἶδαμε πούθεν κι' οὔτε μποροῦσαμε νὰ περιμένουμε, ξεκινήσαμε μόνοι.

»Ὁ ξενοδόχος, ἕνας ἀγαθὸς ἄνθρωπος, μὰς ἔδειξε τὸν δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε κατ' εὐθείαν στὰ σύνορα.

»Προχωρήσαμε ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας χωρὶς νὰ συναντήσουμε κανένα. Μόλις ἕνα δυό χιλιόμετρα μὰς χωρίζαν πρὸς τὰ σύνορα, γιὰ τὴν περπατούσαμε μετ' ὀλίγον γοργὸ κι' ὁ δρόμος ἦταν ὁμαλός.

»Εἶχα ἀρχίσει πρὸς ν' ἀναπνέω καὶ νὰ θεωρῶ θέβαιη τὴ σωτηρία μας, ὅταν ἔξαφνα μοῦ φάνηκε πὼς ἀκούσα σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι πίσω μας καλπασμὸ ἀλόγων.

»Ἀμέσως αἰσθάνθηκα τὴν καρδιά μου νὰ σφίγγεται. Μὴ τρομερὴ ὑπόψια πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου: σκέφθηκα ὅτι

μὰς εἶχαν προδώσει καὶ μὰς κατεδίωκαν.

»«Ὑψηλοτάτη, εἶπα στὴν πριγκίπισσα, γρήγορα, γιὰ τὸ θεό!

»Ἀρχίσαμε σχεδὸν νὰ τρέχουμε...»

»Μπροστὰ μας φαίνονταν ἕνα φῶς...»

»Ἦταν τὸ οὐγγρικό φυλάκειο ἀπὸ πῆν ἄλλη μεριά τῶν συνόρων.

»Ἄν κατωρθώναμε νὰ φθάσουμε ἐκεῖ, εἴμαστε σωμένοι.

»Τ' ἄλογα ζύγωναν ὁλοένα, μὰ κι' ἐμεῖς πλησιάζαμε διὰ τὸ φῶς τῆς σωτηρίας...»

»Μόλις ἑκατὸ μέτρα ἀπέμεινε ἀπ' αὐτό, ὅταν πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν μέσα στὴν νύχτα. Οἱ διακταὶ μὰς ἐρριχναν ἐναντίον μας...»

»Ὁ Νικόλας ἀμέσως τράβηξε τὸ πρίστροφό του, γιὰ τὸσο ἐγὼ ὅσο κι' αὐτὸς, εἴμαστε καλὰ ὠπλισμένοι κι' ἐρριξε μέσα στὸ σκοτάδι.

»Μὴ σπαταλᾷς ἀδίκῃς τὶς σφαῖρες σου! τοῦ εἶπα. Νὰ τὶς φυλάξῃς γιὰ νὰ ρίξῃς σὲ λίγο στὰ σίγουρα.

»Ἐπειτα γύρισα πρὸς τὴν μεγάλη δούκισσα καὶ τῆς εἶπα:

»Τρέξετε, ὑψηλοτάτη... Φευγάτε σεῖς μετ' τὴ Μάρθα καὶ τὸ παιδί! Ἐμεῖς θὰ μένουμε ἐδῶ γιὰ ν' ἀπασχολήσουμε αὐτοὺς τοὺς παληανθρώπους. Φευγάτε...»

»Μὰ τὴν ἴδια στιγμή νέοι πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν καὶ συγχρόνως ἡ μεγάλη δούκισσα ἔβγαλε μὴ κραυγή.

»Πληγωθήκατε; τὴ ρώτησα μετ' ἀγωνία.

»Συγχρόνως τὴν εἶδα νὰ κλονίζεται κι' ἔτρεξα νὰ τὴν ὑποστηρίξω.

»Ναί, ἐδῶ μοῦ ἀπάντησε μετ' ὀλίγον πνιγμένη, φέρνοντας τὸ χέρι τῆς στὸ γοφὸ τῆς. Φευγάτε σεῖς! Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ σὰς ἀκολουθήσω...»

»Εἶχα ὀρκισθῇ στὴν πριγκίπισσα ὅτι στὴν ἀνάγκη θὰ τὴν ἀφήνω νὰ θυσιάσῃ, μὰ εἶδα ὅτι μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ κρατήσω τὸν ὄρκο μου.

»Πῶς νὰ τὴν ἐγκαταλείψω πληγωμένην στὰ χέρια αὐτῶν τῶν ἀθλίων;

»Νέοι πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ, εἶδα τὸν ὑπὸ τὸν Νικόλα νὰ πέφτῃ κάτω, θγάζοντας μὴ κραυγὴ ἀγωνίας.

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

»Ἄν ἐμέναμε ἐκεῖ, εἴπα...

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» προμηθεύεται τὸ ἐκλεκτὸ χαρτί, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐπὶ ἔτη τὰ ἐκτυπῶνται, ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ. Τελευταῖος ὅμως, ἐξ αἰτίας τῶν πολυσελίδων πανηγυρικῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐκδίδονται, ἡ ἐν Ἀθήναις προμήθεια τοῦ ἐδικοῦ χαρτοῦ τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἠλαττώθη. Καὶ ἐσπεύσαμεν θέβαια νὰ παραγγεῖλωμεν ἀμέσως νέαν μεγάλην ποσότητα χαρτοῦ εἰς τὴν Εὐρώπῃ. Μέχρις ὅτου ὁμοῦς φθάσῃ τὸ χαρτί αὐτὸ εἰς τὰς Ἀθήνας μεσολαβεῖ σχετικὸν διάστημα χρόνου. Συνέπεια τοῦτο εἶναι ἡ ἔκδοσις τοῦ ἡμερινοῦ τεύχους τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» σὲ χαρτὶ ὀλίγον διαφορετικῆς ποιότητος τοῦ συνήθους. Ἡ μεταβολὴ αὕτη δὲν θὰ παραστῇ πέραν τῆς ἐβδομάδος αὐτῆς, πέραν τοῦ ἡμερινοῦ τεύχους. Οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνώστες μας, μετ' ὅσους μὰς συνδέει γνωριμία 15 ἐτῶν, θὰ μὰς συγχωρήσουν — εἴμεθα θέβαιοι — τὸ ἈΠΡΟΟΠΤΟΝ αὐτὸ, ἀπρόοπτον συχνάκις συμβαῖνον εἰς τὰς δημοσιογραφικὰς ἐπιχειρήσεις.

στε ὁπωσδήποτε χαμένοι, γιὰ τὸν διώκτη μὰς ἐλάχιστα πειὰ ἀπείχαν ἀπὸ μὰς.

»Ἐσκυψα πάνω ἀπὸ τὸν Νικόλα, εἶδα πὼς ἦταν νεκρός, γιὰ τὴν σφαῖρα τὸν εἶχε πετύχει στὴν καρδιά καὶ τότε, μέσα σὲ μὴ στιγμή πῆρα τὴν ἀπόφασί μου.

»Γύρισα πρὸς τὴν ὑπὸ τὸν Νικόλα, ἡ ὁποία κρατοῦσε τὴν κόρη σας, Ὑψηλοτάτη, στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ τῆς εἶπα:

— Μάρθα, φύγε ἐσὺ μετ' τὸ παιδί. Ἐνῶ θὰ φορτωθῇ τὴν πριγκίπισσα καὶ θὰ προσπαθῇ νὰ σὰς φθάσῃ. Ἄν δὲ τὸ κατορθώσῃς καὶ περάσῃς ἐσὺ τὰ σύνορα, θὰ πᾶς στὴν Βουδαπέστη. Ἐκεῖ, στὴν δδὸ Τζόσκο 18 μένει κάποιος συγγενὴς μου. Θὰ τὸν ζητήσῃς καὶ θὰ σὲ προστατεύσῃ ἀπὸ τὴν πῆν ὅτι πᾶς ἐκ μέρους μου... Πάντως μὴ πῆς σὲ κανένα ὅτι τὸ παιδί εἶναι ἡ κόρη τοῦ μεγάλου δούκους Σερζίου.

»Τῆς τὸ εἶπα αὐτὸ, γιὰ τὴν ἥξερα ὅτι ἕνα τόσο μεγάλο ὄνομα μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ ἕνα σωρὸ κινδύνους γιὰ τὴν δυστυχισμένη μικρούλα.

»Φεύγα τώρα! φώναξα στὴ Μάρθα.

»Ἡ Μάρθα ποὺ ἦταν γερὴ κοπέλλα, ἀρχισε νὰ τρέχῃ μετ' ὀλίγον τὶς δυνάμεις τῶν ποδιῶν τῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

ἄλλο.

Γ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΝ, Μυτιλήνην. — Αὐτὴ τὴ λῶσι ἐδημοσίευσεν τὸ εὐρωπαϊκὸ περιοδικὸ ποὺ εἶχε τὸ παγινίδι Πάντως ἡ δική σας εἶναι ὁρμητέρα.

Κ. ΚΑΖΑΚΟΝ. — Τὰ ποιήματά σας ὄχι ἐπιτυχῇ. Νὰ τὰ ἔνα ἐξ αὐτῶν.

ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ἡ νύχτα εἶνε ἔρημι σκοτάδι ἀπλομένον γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ στὴν ἐρημίαν ἐξακολουθῶ νὰ μένω τοῦ οὐρανοῦ τὰ σύνεφα τρέχουν κατακυλοῦντες ἴσως κι' αὐτὰ τὰ δύστυχα ὅσῃς ἐμεῖς πονοῦμε.

Κι' ποὺ συλογίζομαι καὶ κύταγα τὰ μέροι νὰ καὶ μοῦ παρουσιάζεται καὶ τὸ γλυκομωτέρι δὲν εἶνε ζῶο, οὐτ' ἄνθρωπος, μόν' εἶναι ἕνα πουλάκι ποὺ κάθεται καὶ κελαδῇ τὸ Γκιόν! ὅ' ἕνα κλαράκι.

Τὸ Γκιόν! τὸ θγάζῃ ἀπ' τὴν καρδιά τὸ ὄμοιρο πουλάκι σὰν νὰ μοῦ λέει λυπητερά εἰμῶν κι' ἐγὼ παιδάκι μοῦπε τὴν ἱστορία του τὴν πικροποτισμένη ποὺ γιὰ σὰς καλύτερα θὰ εἶν' αὕτη νὰ μένῃ.

ΠΑ-ΜΑ., Σέπερη (Ἀχελών). — Σὰς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια, ἀλλὰ τὰ διηγήματά σας ὄχι ἐπιτυχῇ. Δὲν εἶναι καὶ διηγήματα. Εἶναι σκίτσα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὰ λείπει ἡ τέχνη, τὸ ἐξαιρετικόν. Πάντως ἂν μὰς στείλετε κάτι καλὸ εὐχαρίστως θὰ τὸ δημοσιεύσουμε.

Δ. Μ. — Οἱ στίχοι σας ὄχι ἐπιτυχῇ.

Κ. ΖΕΡΒΟΥΔΑΚΗΝ, Καντάρ (Αἰγυπτὸν). — Ἀπὸ τὰ ποιήματα τοῦ τετραδίου θὰ δημοσιεύσουμε τὰ πρὸ ἐπιτυχῇ.

ΣΚΕΥΩ ΚΑΝΕΤΑΚΗ. — Ἐκ τῶν ποιημάτων σας ἐνεκρὶς, καὶ θὰ δημοσιεύθῃ τὸ «Στὴ Βεράντα».

Φ. Χ. Πειραιᾶ. — Στὸ διηγημά σας πολυλαλεῖτε. Ἐπίσης τὸ γράμμα σας εἶναι πλεονάζον. Διαβάστε ἂν θέλετε νὰ δημιουργήσετε κάτι καλόν.

Γ. Δ. — Τὸ περὶ ποιήματά σας καλὸ καὶ θὰ δημοσιεύθῃ.

ΜΑΡΙΑΝ ΠΑΠΑΓ. Ἀθῆναι. — Στείλτε, σὺν κ. Χάρη Σταμ., ὅτι ἔχετε εἰς φυλάξει καὶ σκόρπια φύλλα περιοδικῶν πρὸ τοῦ 1900 καὶ θὰ λάβετε ἐπιταγήν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς γιὰ τὴν εὐγενὴ καλωσσύνη σας.

ΓΕΩΡΓ. ΤΖΑΛΑΒΡΑΝ. — Στὸ σταυροῦλά σας ἔχετε ἐξεζητημένους λέξεις, ὁπότε τὸ «Κοζακίκα», «Ἀγαμέμνων», κτλ.

Ἐπίσης ἔχετε τὴν λέξιν ἀνταλλακτικῶς ἀνορθογραφῇ μ' ἕνα λ. ΔΗΜ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΝ, Πειραιᾶ.

Θὰ δημοσιεύσουμε μερικὰς λέξεις τοῦ σταυροῦλά σας καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσουμε.

ΠΕΤΡΟΝ ΚΗΤΟΝ, Ἐνταῖα. — Καὶ τὸ δικὸν σας σταυροῦλάκι.

ἔχει λέξεις ἐξεζητημένους, ὅπως τὸ «Ἐταῖος», «Ἐκός», κτλ.

Στείλτε μὰς κανένα

Ἀρκεῖ μὴ ματιά

εἰς τὸν πίνακα τοῦ Scherk γιὰ νὰ βρῇτε τὸ σωστὸ συμπλήρωμα τῆς ὁμορφίας σας: Τὴν πούδρα καὶ τὸ ροῦζ ποὺ σὰς πηγαινέι. Ἐὰν εἰσθε ξανθὴ, μελαχροινὴ ἢ καστανή: Ἡ αἰθέρια πούδρα Mystikum καὶ τὸ κομπᾶκ Mystikum, ποὺ συνδυάζονται μετ' ὁ χρῶμα τοῦ προσώπου, τὰ μαλλιά καὶ τὰ μάτια σας, θὰ δημιουργήσουν μαζὺ μετ' τὸν ὑποκειμενικὸν σας τύπον μὴ ὁμορφίαν ἀρμονικὴν καὶ γοητευτικὴν. Ὁ πίναξ τοῦ Scherk εὐρίσκειται εἰς ὅλα τὰ καταστήματα. Πούδρα Μυστικὸν σὲ κουτίαν ἂν δραχμῶν 80. καὶ 50. Κομπᾶκ Μυστικὸν τῶν δραχμῶν 40.

Mystikum
πούδρα

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 12)

Πήδησα πίσω όσο μπορούσα μακρύτερα έξω από τη μηχανή, αλλά το σασκάλι που φορούσα το κράτησα μπροστά μου τεντωμένο και τη στιγμή που το φίδι πήρε φόρα να με χτυπήσει, χύμηξα επάνω του ρίχνοντας το ρούχο πάνω απ' το κεφάλι του και έπεσα χάρω στο πάτωμα πλακώνοντας τον κόβρα κάτω από το στήθος μου.

"Ενοιωσα το φρικτό έρπετο να σπαράζει και όσο περισσότερο εσπάραζε εκείνο, τόσο δυνατότερα το πιάζα εγώ με όλο το θάρος του σώματός μου.

"Αρχισα να φωνάζω σαν τρελλός καλώντας τους υπηρέτες μου. Τα λεπτά μου φαίνονταν αιώνες και είχα την ιδέα ότι ούτε μ' άκουγαν ούτε είχαν σκοπό να έρθουν.

"Επί τέλους ήρθε ένας από τους Κινέζους. "Εβαλε με προσοχή το χέρι κάτω από το στήθος μου, στο σημείο που αισθανόμουν το κεφάλι του έρπετος, και το έπιασε δυνατά από πίσω. "Υστερα ενώ εγώ άνεσηκονώμουν σιγά-σιγά τύλιξε το σασκάλι μου γύρω από το κεφάλι του φιδιού αρκετά σφιχτά ώστε να το κάνει εντελώς άνικανο να δαγκώσει.

"Υστερα από λίγα λεπτά ο κόβρας θρισκόταν στο καινούργιο σπίτι του. Ποτέ μου δεν λησμόνησα ότι χρωστούσα στον νεαρό Κινέζο τη ζωή μου και προσπάθησα να του δείξω με κάθε τρόπο την ευγνωμοσύνη μου. Το άγόρασα ένα ωραίο ρολόι στη Σιγκαπούρη, που το δέχθηκε γελώντας ως τ' ατύχια, σαν μικρό παιδί. "Αλλά όταν του προσέφερα χρήματα τ' άρνήθηκε, είπε ότι το ρολόι έφτανε. "Ήταν η μόνη περίπτωση που προσέφερα χρήματα σ' έναν ανατολίτη και τ' άρνήθηκε. FRANK ΜΠΟΥΚ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

"Στην Ελλάδα δεν είναι κανείς ήσυχος και ασφαλής παρά μόνο, όταν το κόμμα υπέρ του οποίου ψήφισε στις εκλογές θρίσκει στην εξουσία. Πρέπει λοιπόν να ψηφίζω κανείς το κόμμα που συγκεντρώνει τις περισσότερες έλπίδες επιτυχίας, ή ν' αλλάζει φρονήματα πολιτικά κάθε φορά, που αλλάζει κ' η κυβερνήσις.

"Υπάρχουν πολλοί έξυπνοι άνθρωποι, οι οποίοι υπηρετούν όλα τα κόμματα συγχρόνως. Πουλιούνται για μία θέσι στο κόμμα που κυβερνά και για χρήματα στην αντιπολίτευσις. Οι τελευταίοι αυτοί τα καταφέρνουν τόσο καλά, ώστε δεν έχουν να φοβηθούν τίποτε από τους δημάρχους, τους παρόδρους και τους εισπράκτορας.

"Ενώ ο 'Αλέξανδρος έλεγε αυτά τα λόγια, παρουσιάστηκε ο έπι κεφαλής των αγωγιατών μας, για να μάς πη ότι η αποσκευές μας είχαν φορτωθή κι' ότι τα ζώα ήσαν ζευγμένα για να μάς πάρουν και να μάς πάνε στην 'Ολυμπία.

Θα κατεβαίναμε στην παραλία κι' από κει θα επιβιβαζόμαστε στο "Ακτιο" για να ξαναγυρίσουμε στη Γαλλία.

ΤΕΛΟΣ

ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 25)

Ένα της πόδι, που πουλιώτανε στους δαιθάτες. Τώρα τα γυμνάσματα του ήθοποιου γινόντουσαν ακόμα πιο τολμηρά. Μ' ένα απότομο κίνημα, άρπαζε το καπέλλο ενός κυρίου, καθισμένου στην πρώτη σειρά, το πέταξε στον αέρα και το τοποθέτησε ξανά στο κεφάλι του κατόχου του. Κι' όλ' αυτά με τα πόδια, Θεέ μου!...

"Η Λουκιανή έτρεμε από την αγωνία. Της φαινόταν πως τα πόδια του ακροβάτη έφθαναν ως αυτήν. "Ενοιωθε τα φοβερά δάχτυλά του να την σφίγγουν...

"Εκείνη τη στιγμή ένας υπάλληλος μπήκε στο θεωρείο της και της έδωσε μία επιστολή. Την άνοιξε και ένοιωσε το δέξυ και περήφανο βλέμμα του ακροβάτη καρφωμένο πάνω της. "Υστερα, ενώ «ο άνθρωπος χωρίς χέρια», έπαιρνε ένα τουφέκι και σημάδευε το κέντρο ενός δίσκου, τοποθετημένου στην σκηνή, η Λουκιανή διάβασε την επιστολή, με την οποία της ζητούσε να τον περιμένει μετά την παράστασις σ' ένα καφενείο απέναντι από το τσίρκο.

Σηκώθηκε με άμχανία. "Απ' όλες τις μεριές εξέσπασε ένας χειμαρρός χειροκροτημάτων. "Η Λουκιανή θάδισε γρή-

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

περισσότερο πάθος από όσο χρειαζόταν.

"Ο Μαλβίνι όμως εκείνο το βράδυ θυγήκε από το ζαχαροπλαστείο μ' ένα καινούργιο, μ' ένα παράξενο αίσθημα στην καρδιά. Ποτέ άλλοτε δεν ήταν τόσο υπερήφανος, δεν είχε κολακευθή τόσο πολύ. Ούτε στις καλύτερες στιγμές του «έρωτα» της Κλέλιας! Θεέ μου! Ήως τον κύταζαν εκείνα τα μάτια. Τον κατάτρωγαν!

Κι' άρχισε λοιπόν να κρυφοκυτάζει κι' αυτός την άγνωστη, παρ' όλες τις ζήλειες και τους θυμούς της ανεκδιήγητης Κλέλιας.

Τι περιπέτεια! "Η Κλέλια κατάλαβε ότι το ειδύλλιο τους είχε περισσότερο αλάτι από όσο χρειαζόταν. Μά ήταν πια πολύ άργα. "Εκείνη η άγνωστη ήταν μία φλη της, μία «κομπάρσα». "Η ίδια η Κλέλια την είχε θάλει να κάνει κόρτε του Μαλβίνι, για να παίξει το ρόλο της ζηλιάρας! Μά ο Μαλβίνι τώρα είχε θρει εκείνο που του έλειπε. "Αλήθεια ή ψέμματα, τι τον ένοιαζε; Ποτέ άλλοτε δεν τον είχαν κυτάξει έτσι, με τόση γλύκα, δυο όμορφα γυναικεία μάτια. "Ακόμη και τώρα που έμαθε επιτέλους ότι ήταν ένα τέχνασμα της Κλέλιας, εξακολουθούσε να κυτάζει εκείνη την νόστιμη γυναίκα όπως πρώτα. Είχε ζητήσει την απάτη του έρωτος στην Κλέλια, μά την είχε θρει καλύτερα σ' εκείνη την γλυκεία και υποχρεωτική φίλη.

Και γι' αυτό, ο Πάολο Μαλβίνι, παράτησε την Κλέλια και στά πενηνταπέντε του χρόνια παντρεύθηκε τη φίλη της.

"Ετσι, σήμερα, είναι κι' αυτός ένας ευτυχισμένος άνθρωπος, όπως τόσοι άλλοι. ΛΟΥΙ-ΤΖΙ ΚΙΑΡΕΛΛΙ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

"Αλλά, έφτα' ολόκληρα χρόνια, καθώς μου είπαν έπειτα, είχα χάσει τη μνήμη μου. "Ήμουν σαν τρελλός. Για τη δυστυχία μου, είχε τώρα μερικοί μήνες, που ξανάβρθε τα λογικά μου. "Εργάστηκα στην 'Αγγλία και μόλις κατόρθωσα να οικονομήσω τα ναύλα μου, ξαναγύρισα έδω.

— Είσαι σ'ό, "Υέ, είσαι σ'ό!.., ψιθύριζεν οσπισμένη εκείνη.

— Ναί, είμαι εγώ, της άποκρίθηκε. Θά έκανα καλύτερα να μην ξαναγύριζα.

Ξαναπήρε τον ναυτικό του σάκκο, που τον είχαν αποθέσει στη γη και τον φορτώθηκε στον ώμο του. "Από την άλλη μεριά των κάγκελων του κήπου, η "Αννα τον κύταζε σαν αποθλασμένη. Τα παιδιά της, τρομαγμένα από την παρουσίαν του άγνωστου, την τραβούσαν από την φούστα.

— "Ατίο, "Αννα, της είπε θα μπαρκάρω αύριο για ένα μεγάλο ψάρεμα. "Ίσως αυτή τη φορά να χαθώ όριστικά στη θάλασσα. Αυτό θάβει το καλύτερο...

Κύταξε τη γυναίκα, τα παιδιά, το σπίτι, ύστερα δίχως να προσέηση λέξι, μ' ένα θήμα άργυ και λυπημένο απομακρύνθηκε σαν χαμένος, σαν φάντασμα.

LOUIS RENE-BAZIN

γορα ανάμεσα στο ένθουσιασμένο πλήθος κατέθηκε τη σκάλα και θυγήκε στον καθαρόν αέρα. "Ενοιωθε τους δυνατούς χτύπους της καρδιάς της. Το φριχτό θέαμα που είχε δη την έκανε να θιάζει το θήμα της. Ποιός ήταν αυτός ο άνθρωπος; Τι την ήθελε; Πώς μπορούσε ν' αγαπήση έναν άνθρωπο χωρίς χέρια; "Όχι, όχι, ήταν φριχτό, ανατριχιαστικό!

Τα σκεφτόταν όλ' αυτά, καθώς γυριζε στο μικρό της δωμάτιο. Βάδιζε θιάζοντας το θήμα της. Σιγά-σιγά η αγωνία της έσβυσε. Μπόρεσε να αναπνεύση ξανά. "Ας της έλειπεν η περιπέτεια... Το ήσυχο δωμάτιό της ήταν χλιαρές φορές προτιμότερο...

Στον ούρανό, πάνω από το βουλεβάρτο Μπωμαρσαί, φάνηκαν μερικά άραια σύννεφα... "Η ώρα ήταν περασμένη. Κάποιο ρολόι χτύπησε εκεί κοντά κάπου. Χτύπησε άργα και λυπημένα, όπως χτυπούν η καρδιές που τις θαρραίνει η θλίψη...

WALTER HASENCLEVER

Το μυστήριο της γυναίκας που ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ ΠΟΤΕ

Ότε μία ρυτίδα, ότε μία γραμμή σ' ηλικία 65 χρόνων, μία επιδερμίδα καθαρά βελου-
τη, άμωπος νέος κέρπς. Θά
έλεγε κανείς ένα θαύμα, άλλ'
παράγει μία επιστημονική έρ-
μηνεία.

Αύτα είναι τα μαγικά απο-
τέλεσματα του «Bioscel», ή εκ-
λεκτική ανακάλυψις του κα-
θηγητού Dr Stejskal του Πανε-
στημιου της Βιέννης.. Το

«Bioscel» είναι πολύτιμον στοι-
χείον φυσικόν νεότητος, άπα-
ραικτον διά κάθε επιδερμίδα
έλευτή και χωρίς ρυτίδας. "Η
κρέμα Tokalon χρώματος ρόζ
παράγει τώρα εξ' αυτού. Τρέ-
ται και ξαναναιώνει την επι-
δερμίδα κατά τον ύπνον σας.
Θά βυπνάτε νεωτέρας κάθε
νύκτι.

Ρυτίδες και γραμμές έ-
ξολοφονται. Διά την ήμέραν
μαχαίριζετε την κρέμα
Tokalon. Τροφή διά την επι-
δερμίδα, χρώματος λευκού (μυ-
καλά) διά να κάμτε την έ-
πιδερμίδα σας φρέσκη και κα-
θαρά να διαλύσετε τα μικύρα
ας στιγμάτα και άτελείας.

Ξαναναιώσατε κατά 10 χρόνια
και μείνατε νέα. "Απαλλαγ-
τε από το γαϊώδες χρώμα. Ξα-
ναβρίστε τα φρέσκα σας μάγου-
λα σικκιά και την λεπτή χά-
ρη της νεότητός σας. Θά εκπλα-
γείτε από τα σχεδόν μαγικά
αποτελέσματα των δύο κρεμών
Tokalon τρεφών διά την επι-
δερμίδα. "Εάν έχι, εύχαρίστως
θα σας επιστρέψωμεν τα χρή-
ματά σας.

"Ο Βερονόφ των παλαιών
πορτραίτων είναι αι Γερμανικά
τοπία «ARTI».

Η λεωφόρος Πουόδρα
με το Ειγενικάτερο 'Αρωμα
ΣΜΕΔ

ACADEMIE

DAYDOU

12 Rue Lafayette PARIS

ΕΙΔΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΡΤΙΚΗΣ
ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙ-
ΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ
ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Δ. ΓΙΟΒΑ

(Διπλωματούχος καθηγη-
τρια)ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ και έγ-
γραφα καθ' έκαστην.
Κανονισμός αποστέλλεται
δωρεάν εις πάντα αιτούν-
τα. ΕΡΜΟΥ 51.

ΚΥΡΙΑ

καλύτερες γραμμές, τις πιο τελευταίας μόδας, άρίστης ποιότητος και με τας λογικώ-
τερας τιμάς. "Επίσης μπορείτε να ράψετε και δικό σας ύφασμα, σύμφωνα με τα πλέον
μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

Ο DR KURT ZIMMERMANN

Περί των
ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΒΑΦΩΝ

«ARTI»

"Ο γνωστός Γερμανός
χημικός Dr Kurt Zimmer-
mann, έρωτηθείς έν Βερο-
πολίω περί των Βαφών
«ARTI» άπήντησεν ως έ-
ξης:

«Διά τας γερμανικάς βα-
φάς «ARTI» φρονώ, ότι
είναι περιττή ή γνώμη μου
διότι επ' αυτών έχει ήδη
από πολλών ετών άποφαν-
θή διά της άλκανθόστου
προτιμήσεώς του το κοινόν
όλοκλήρου της 'Υφθλίου.

"Εν πάση περιπτώσει και
ή ιδική μου γνώμη είναι
ότι αι βαφαί «ARTI» είναι
προϊόν μεγίστης επιστημο-
νικής αξίας με όντως εξαί-
ρετικά προτερήματα, δύνα-
μαι δέ προσθέτως να βε-
βαιώσω ότι αι Γερμανικά
Βαφαί «ARTI» δεν είναι ά-
πλώς άνώτεραι όλων των
άλλων βαφών, άλλ' ότι
είναι αι μοναδικαί έν τώ
κόσμω υπάρχουσαι Βαφαί
με τας όποιας να δύναται
τις άφόθως να βάψη μόνος
του με άφάνταστον επιτυ-
χόν και στερεότητα και
το πολυτιμότερον ύφασμα
οίσαδήποτε ποιότητος και
άν είναι τούτο.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ

Τ. 'Εσωτερικός Νοσοκο-
μείου Α. Συγγρού
Δερματικά - Γυναικολο-
γικά.
Κουμουνδούρου 21 - 'Αθή-
ναι
('Εναντι Βας. Θεάτρου)
10 1) 2 - 1 1) 2 π.μ. 5-8 μ.μ.
Τηλέφ. 52-623

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

"Επί 16ετιών επιμελητής της
ιδιαιτέρως Κλινικής του καθη-
γητού κ. Γ. Φωτεινού, δέχεται
έδως Κεφαλληνίας και Τεγε-
ας 1.

Τελευτ. 8-11 και 4-6
'Αριθ. Τηλεφ. 80215

Η ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ ΓΟΥΝΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 22)

πάνω στη γούνα. Θα ήταν, χωρίς αμφιβολία, από το αίμα της δολοφονημένης. Σήκωσε τα μάτια του δειλά και κύτταξε την Πιερρέτα. Ήταν πολύ χλωμή, έτρεμε, είχε θγάλει τη γούνα και απλώνοντας το χέρι της την έδινε στον αστυνομικό, χωρίς να νοιάζεται πού ήταν έτσι μισόγυμνη, με το πουκάμισο. Όταν ο αστυνομικός έφυγε, ο Ζώρς θέλησε να την παρηγορήσει, να την χαϊδέψει.

— 'Αγαπημένη μου, της είπε τρυφερά, θα σου αγοράσω μιάν άλλη.

— Εκείνη αποσπάστηκε βίαια από τα χέρια του.

— Πήγαμε από δω! του φώναξε. Μου προξενείς φρίκη!

Και πραγματικά κατάλαβε πως της προξενούσε φρίκη — σαν να ήταν εκείνος ο δολοφόνος...

Κι' έτσι ο έρωτας της νύχτας εκείνης πέθανε το πρωί, δίπλωσε τα φτερά του και ξεψύχησε όπως ξεψυχάει ένα πουλάκι που μάδησαν τα φερά του. ANDRE BIRABEAU

ΤΑ ΚΟΥΚΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 8)

δίπλα τους και χαϊρέτισε τον... καπετάνιο:

— Γειά σου.

— Γειά σου, του απάντησεν κι' ο καπετάνιος, ο οποίος ήταν στην ίδια κατάσταση με τον ναύτη του και έδλεπε τα ίδια.

— Για πού είσαι;

— Για τα Βουρλά. Και σύ;

— Κι' εμείς για τα Βουρλά.

— Τι έχετε φορτωμένο;

— Κουκιά κι' έναν παπα.

— Κι' εμείς κουκιά κι' έναν παπα.

Κι' επέσανε και πάλιν στον ύπνο.

— Όταν συνήλθανε και σηκώθηκε, θρεθήκανε στο... Πλωμάρι!

Γι' αυτό έχουνε και την παροιμία:

Στη θάλασσα κουκιά μην τρώς,

αν θές να πιάς, πάντοτε μπρός!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ ΚΑΙ Η ΗΛΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 38)

λιά. Ο ήλιος δεν σ'αβλάπτει πειά, γιατί έχετε συνήθειοι στην επίδραση των ακτίνων του. Έτσι, κάνετε αφοδα ήλιοθεραπεία, αλλά με προσοχή και μέθοδο.

Η Τζόαν Κράουφορντ, ωστόσο, δεν αγαπάει διόλου τον ήλιο.

— Κάθε πρωί, είπε, παίρνω το μπάνιο μου στη μικρή δεξαμενή που έχω στον κήπο της θίλλας μου. Η θάλασσα δεν μ'ένθουσιάζει, ούτε και η ήλιοθεραπεία. Δεν μπορώ να καταλάβω, γιατί η γυναίκες θέλουν με την βοήθεια του ήλιου ν' αλλάζουν το χρώμα του δέρματός των. Έγώ, αυτό, το βρίσκω παράλογο. Έπειδή δε δεν μ'ενδιαφέρει διόλου ο ήλιος δεν ξέρω αν θάλαπτη ή αν ωφέλη ή ήλιοθεραπεία.

Ο Ρόμπερτ Τάιλλορ όμως δεν συμφωνεί διόλου με την θελκτική Τζόαν.

— Από την εποχή που η γυναίκες κάνουν ήλιοθεραπεία, ανέφερε, έγιναν πιο όμορφες. Ο ήλιος κάνει τις γυναίκες ν' ανθίζουν όπως τα λουλούδια. Όλοι οι άνδρες όμως λένε ότι η γυναίκες είναι πιο όμορφες το καλοκαίρι παρά τον χειμώνα. Αγαπάτε λοιπόν την ήλιοθεραπεία, ακόμα κι' όταν δεν εισάστε αληθινές καλλονές.

Τέλος, η Μάρλεν Ντρίτριχ είπε μερικά λόγια που έκαναν, με την αλήθεια, μεγάλη εντύπωση.

— Η ήλιοθεραπεία είναι καλή για τους νέους και τις νέες. Μια γυναίκα που έχει περάσει τα τριάντα μπορεί να κάνει και δίχως ήλιοθεραπεία, εκτός αν της την επιβάλουν οι γιατροί. Τότε, μπορεί να κάνει ήλιοθεραπεία στο σπίτι της κι' όχι σε μιά κοσμική «πλάζ»... Η ακρογιαλιά ωστόσο, μου άρεσει για τον καθαρό αέρα της. Αλλά δεν θεωρώ απαραίτητο το μαγιά. Ένα απλό και κομψό φόρεμα είναι προτιμότερο. Μια γυναίκα, αρκετά έξυπνη και φιλάρεσκη, δεν πρέπει να φορά μαγιά αν δεν έχει άφογο σώμα.

Ίδου λοιπόν ποιές είναι η απόψεις, ή πιο χαρακτηριστικές, του Χόλλυγουντ για την ήλιοθεραπεία. Όλοι και όλες πώρα εισάστε ελεύθεροι να κρίνετε και να αποφασίσετε.

Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΜΕΡΥ

Η ΕΛΠΙΔΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 42)

φάλη της.

Ο περιπατητής ξαναπήρε τον δρόμο του, με σκυμμένο το κεφάλι και με θαρραλιά καρδιά.

Το άλλο χρώμα του δειλινού έθαφε τον ορίζοντα, τα κελαϊδίσματα των έρωτευμένων πουλιών είχαν σταματήσει το πρώτο άστρο είχε φανή ψηλά στον ουρανό. Ο σφός προχώρησε προς την πόλη, πού φάνταζε πέρα στον ορίζοντα σ' ένα φόντο πυρκαϊάς. Γύρισε στο γραφείο του, όπου η λάμπα ήταν άναμμένη, ξαναβρήκε το καλάμари του, τη θιέλιοθήκη του και πάνω στο τραπέζι του, το χειρόγραφο του τελειωμένου θιέλιου του του μεγάλου έργου στο οποίο είχε θυσιάσει τις νύχτες του, τις δυνάμεις του, το καλύτερο μέρος της ζωής του και πού έπρεπε ν' αποθαναιόση τ' όνομά του για πάντα.

Διασάζοντας αυτό το χειρόγραφο, στο οποίο, λίγες ώρες πρωτίτερα, είχε θάλει όλη την αλαζονεία του, ο σφός αισθάνθηκε μιάν ανυπόφορη αγωνία να γεννιέται μέσα του. Ασφαλώς δεν αποδιώχνει ακόμα τίποτε από τα θιέλιερά δόγματά του: Η άθνητη ψυχή, η κόλαση, όπου πάνε οι κακοί, ο ουρανός όπου πάνε οι δίκαιοι, άπόμε πως και χτές, καθώς και αύριο, φαίνονται μπρος στα μάτια του το ίδιο, όπως και πρίν. Κάτι τι έν τούτοις έσησησε μέσα του. Για πρώτη φορά έχει το αίσθημα της αδυναμίας του και όλες αυτές η ιδέες που τις πολέμησε στην ζωή του, του φανονται τώρα πως αξίζουν περισσότερο από τις ώμες αλήθειες που κλείνει το θιέλιό του, αφού βοηθούν τους ανθρώπους, να υποφέρουν την αδικία, το πένθος, την αρρώστεια, αφού χαρίζουν την δύναμη στους αδυνάτους, την υιοτομνη στους κουρασμένους, την παρηγοριά σ' όλους εκείνους που υποφέρουν. Και ο σφός τρομάζει σκεπτόμενος τί κακό πρόκειται να κάνει το θιέλιό του στους δυστυχισμένους, αφαιρώντας τους την πίστι, κάνοντας τους να πεθαίνουν χωρίς να ελπίζουν σε καμιά ανταπόδοσι. Για πρώτη φορά, αισθάνεται να γεννιέται μέσα του η αμφιβολία και ανατριχιάζει συγκινημένος...

...Και να πού σε λίγο ρίχνεται μέσα στη θερμάστρα το πρώτο φύλλο του χειρογράφου, ύστερα το δεύτερο, ύστερα το τρίτο κι' άλλα ακόμα, κι' άλλα, κι' άλλα, μέχρις ότου τα καταβροχθίζει όλα η φωτιά. Ο σφός δεν θα δημοσιεύσει τίποτα. Η φωνή του δεν θ' ακουστή ποτέ — και αυτό γιατί κατάλαβε πως υπάρχει ένα έγκλημα πιο άπάνθρωπο ακόμη από το να κλέψης τον διπλανό σου, το χρήμα του ή τη ζωή του: Κι' αυτό είναι ν' αφαιρέσης από μιά ανθρώπινη ψυχή και το ελάχιστο ψιχίο της ελπίδας της...

ADOLPHE RIDAUX

ΤΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥ ΝΤΕΜΠΟΥΤΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

σπάθειά μου πήρε στα μάτια μου την πραγματική της έξηγησι. Για πρώτη φορά αποκτοόσα συνείδησι πως έγραφα, ή καλλίτερα πως προσπαθούσα να γράψω και ότι ορίζοντες πολύ διαφορετικοί από κείνους που είχα προβλέψει ως τότε θ' ανοιγόντουσαν ίσως μιά μέρα μπροστά μου.

Και όταν, λίγους μήνες αργότερα, ο κ. Μιρόνιτ Πισάρ δήλωσε, σηκώνοντας τους ώμους του, πως είχαν αμφιβολίες για την επίδοσί μου στη δουλειά του εργοστασίου του, ο πατέρας μου δεν διαμαρτυρήθηκε, αλλά με ρώτησεν αν ήθελα ν' ακολουθήσω τις νομικές σπουδές, για ν' ασκήσω ένα ελεύθερο επάγγελμα, πού θα ήταν πιο συμφωνο με τις άπασχολήσεις μου σαν ανθρώπου των γραμμάτων.

— Θέλω τη σπουδή του δικαίου, του αποκρίθηκα. Από τότε ακολούθησα τις επιθυμίες μου και τις προτιμήσεις μου. Γνώρισα τότε τους θεούς μου και τους ήμιθεούς μου.

Πραγματικά όμως δεν θα μπορούσα να υπερηφανεύωμαι πως τούς γνώρισα πιο στενά, από όσο η άφελής επαρχιακή έμπνευσί μου μ'έκαμε να τούς γνωρίσω, ένα θράδι μέσα στο διαμέρισμά τους — γνωριμία που έγινε άφορη ν' αλλάξω ριζικά τη ζωή μου. Υπάρχουν πολλοί συνάδελφοί μου, πού μπορούν να υπερηφανεύονται για ένα τόσο όραφο φιλολογικό ντεμπουτό, όσο κείνο το αλησμόνητο και σιωπηλό ταξίδι στο πλάι του Ζολά, του Γκονκούρ και του Μωπασσάν;

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΟΧΙ ΨΗΓΜΑΤΑ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΝΑ ΕΠΙΦΕΡΟΥΝ ΑΛΛΟΙΩΣΙΝ ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΤΟ ΣΜΑΛΤΟ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ

Οδοντόκρεμες, έμπερέχουσας ψήγματα ή άλλα παρόμοια ασηπρά συστατικά είναι καταστρεπτικά για τα σμάλτα των οδόντων. Η ΚΟΛΥΝΟΣ δεν περιέχει γρανίτην, είναι δε εύκαρσι κατά την διάρκειαν του καθαρισμού. Πιοτοποιήσατε μόνοι σας τ' άνωτέρω. Επίθεσατε μίαν μικράν ποσότητα ΚΟΛΥΝΟΣ επί ενός καθαρού ύφασματος και γυαλίσατε ένα εξειδικωμένον σμάλτο. Θα παρατηρήσετε ότι η ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει και γυαλίζει την επιφάνειά του χωρίς ν' αλλοιώνη, ακριβώς όπως καθαρίζει και γυαλίζει τους οδόντας, χωρίς να προκαλή την παρρησιωδέστεραν καταστροφήν εις το σμάλτο των.

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ΟΠΤΙΚΑ

ΕΣΟΙ ΦΟΡΕΙΤΕ ΓΥΑΛΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ τα νέα κοίλα Κρύσταλλα, έμματουαλίων μάρκας REX PONTUEL είναι τα άνωτέρα όλων και εις τιμάς συγκριτάς εύθηνάς.

ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΑ έν γένει, πάσης φύσεως, φωτογραφικά μηχαναί εις τιμάς εύκαιρίας films κλπ. έμφασεις και μεγεθύνσεις καλλιτεχνικά.

Ειδικός τεχνίτης είνε εις την διάθεσίν σας διά πάσαν πληροφορίαν εις το ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ του:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ ΣΚΥΡΙΑΝΕΣ - ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΑΣΕΙΣ
ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ
ΠΕΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ 2 Τηλ. 54-737

Έντος 2 λεπτών

Ύδαλείφονται

Υγεία • καθαριότης
καλωπιεσμός κυριών

Διά της άφαιρέσεως
του περιττού τριχώμα-
τος με το Άγγλικόν

DEPILATOIRE

FLAM

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΙΩΝ
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ

ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ

Μεγάλες και πυκνές, είναι το μυστικό που κάνει τα μάτια όμορφα κι' έλκυστικά. Όλες οι βεντέτες του κινηματογράφου που μάς γοητεύουν, έχουνε βλεφαρίδες μεγάλες και πυκνές (αληθινές ή ψεύτικες). Βλεφαρίδες αληθινές, μεγάλες και πυκνές, είν' εύκολο να αποκτήσει οποιαδήποτε γυναίκα. Μέθοδος νέα, άπλη και εντελώς άποτελεσματική. Ακαδημία Καλλογής Μ^η KETTY - Αθήναι - Ερμού 35 - Τηλ. 22-0-88.

Τα άνωτέρα ΜΑΓΙΟ επί μέτρω στού ΚΑΖΕ. Είς το εργοστάσιόν μας θα έβρητε τα πλέον μωδέρνα ΜΑΓΙΟ ΠΑΝΤΑΛΟΝΑΚΙΑ, ΣΑΚΚΑΚΙΑ ΖΕΡΣΕΥ, ΠΟΚΑΜΙΣΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ, κλπ.

ΠΩΛΟΥΜΕΝ

ΖΕΡΣΕΥ με τον ήφην εις ποικίλους και μωδέρνους χρωματισμούς με τιμάς άσυναγώνιστους.

ΣΤΟΥ ΚΑΖΕ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

ΣΚΥΡΙΑΝΕΣ - ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΑΣΕΙΣ
ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΛ ΕΤΟΙΜΑ ΤΑ 10 ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΑΠΟ 3 ΧΙΛ. ΚΑΙ ΑΝΩ
Σκυριανές δραχ. 7.500 και 10.900
Βυζαντιν. 16.400, Αγγλ. και 23.000
ΚΑΙ 28.000 τα 10 κομμάτια

Εμπρομέ
 νη ὅ,τι ἔμπροσθέν
 νεώτερον εἰς
 Καλοκαιρινὰ Ὑφάσματα

ἄφοι

Τσαούση Ζαούση

Εὐαγγελιστρίας 3